

ایرانیها وجود نداشته و حال آنکه کتاب هفت گنبد و خسرو و
شیرین و لیلی و محبون و اسکندر نامه آنحکیم یگانه و عارف
فرزانه چهار رومان است که بچهل قرن دنیا باید منتظر بمانی
آن باشد - و در هفت گنبد بهرام است که میفرماید

ای نطامی ز گنبدی بگریز
که گلش نازکست و خارش تیز
ما چنان شوکت و علو مقام
دیدي آخر چگونه شد بهرام

گردید۔ و او در کار ساختن بر و کهن صفتها نیکار بوده -
 هاوسی و عربی سرگفته است *

هنگام می گساری سازنده و نوازنده دارند و ایسان باید بی صدا
و بدا کاری کنند * بهرام ارین سخن بسیار نهند - بعد نامه
به (شکل) پادشاه هند نوشت و از او ده هزار نفر ^{نفر} گوری (۱)
خواست *

خلاصه حزة بن حسن میگوید به امر بهرام بر در دخمه او
این عبارت نوشتند - سیاری از جهان کشودیم و آثار پسندیده
در آن گذاشتیم عاقبت قناعت نآین تنگنا نمودیم و تمام عمر بر یقین
بودیم که آخرین قرار گاه ما این است و سرانجام چنین * شعار
بهرام برنگ آسای - و ارارش سبز منقش - و ناحش نیز
آسانگون - روی نیت بسته و گریزی دست گرفته *

این امیر مدت سلطنت بهرام گور را هجده سال و ده ماه
و بیست روز نوشته - و گوید بعضی بیست و سه سال دانسته اند *
صاحب روضه الصفا بیست سال میگوید * شاعرزاده حلال الدین
میرزا در نامه خسروان شصت و سه سال فرموده - و این
بر ریاض است * مدتی میگوید مدت هنگام بهرام گور بیست و
سه سال بوده - و هم مها پادشاه سال شصت نویز - و آخر
در میرزا روایت و ایند ند - و از آن یک پادشاهی عادل

نکار بردارد - و چ دیگر را عسر سازد - و در بر طرب
 ی می و مطرب سازد * ساری احرب نکند و امگر در
 مکرور صد درم رسد * وری حمرا دند * منگاری مسول
 اند - اما سار و آواری ندارد - گفت * فرمودم رخص بیمدارا
 چنان سازد

اسنی که صدری رنی می بخورد آب
 * مرد کم از اسب و * می کمتر از آب

عرص کردید ریاده از صد درم دادم و ساریده و نواریده
 - اقام - هرام در حال دواب و فلم حواس و نبادسای هندوسان
 نوب - دوارد هرام مطرب از آن مملکت ماران فرسد *
 نبادسای فرساید و هرام آنها را در اقطار کسور متفرق صاحب -
 و لولیان هندی درون مملکت راد و ولد نمودند - و هنوز اولاد
 آنها درون نواحی یافت نمیشود *

حکم بررکوار فردوسی که روان روسی در فردوسی رنی
 قرار دارد این حکایت را در سماعیه ذکر کرده - لکن گوید
 هرام از موبدها رسد - اگر قومی با گروهی در کسور می
 ناسد که آنها را سله و سکان باشد عن مار گوید - کی از
 موبدها ماو گفت لی مریمای بوسط ارن درم اند که مائداران

بخود را با چهل هزار قشون بروم فرستاد - و گفت از قیصر
 باج طلب نماید * مهر نرسی بقسطلطیه رفت و (توئذ) امپراطور
 چون خود را مرد میدان بهرام دید - نا وزیر او صالح کرد -
 و هر چه بهرام خواسته بود بدان تسلیم نمود (۱) پس از مصالحه
 و معاهده مهررسی بایران باز گشت * بعضی گفته اند بعد از
 آنکه بهرام از کار حاقان ترك و قیصر روم آسوده شد - خود
 شحصه ببلاد یمن و ممالك سودان رفت - و در آن نواحی
 كشتارها کرد و اسیرها گرفت - و به مملكت خود معاودت نمود -
 و در آخر کار روری در شكار گوری را تعاقب میکرد که در
ماتلاق یا چاهی فرو رفت و نا پدید شد * مادرش که هنوز
 زنده بود شنید - بدامحل آمد و حکم نمود گل بسیار از آن
 ماتلاق یا چاه بیرون آورد نامید آنکه نعلش بهرام را پیدا کنند
 و رسم عجم در دخمه گذارد * اما کوشش او بیفایده شد - و
 چه نیکو فرموده است خواجه شمس الدین حافظ علیه الرحمه

کمند صید بهرامی بیگن حام حرم برگیر همیشه

که من پیروم این صحرا به بهرام است نه گورش

حمزة بن حسن گوید - بهرام گور آثار کثیر در ترك و

روم و هند دارد - و او مردم را گشت - يك نیمه از روز

(۱) شروط مصالحه (توئذ) و بهرام این بود که آنچه لشکر شامشاه ایران

از شرق روم متصرف شده اند در تصرف عمال بهرام نمایند - بزر قیصر از مملکت

ارمن نام برد

دیگر او را رحمی ساخته آنگاه حرطوم فل را گرفت - و
 صرمها بر آن سر برک زد تا درست دلیل شد * هرام سر
 او را برد و از حدیک بیرون آورده در راه افکند * دلیل
 هرام این خبر را پیادساز رساند * ناساز هرام را خواست
تواحب و از حال او پرسید - گفت ناساز ایران بر من عصب
 کرد من به نام سلطان هندوسان آمدم * گوشت ناساز هند
 دسمی ناست و هضم حله قدم در خاک او گذاشت - سلطان
 هند خواست لعلها را جراحی باو دهد و صلح کند - هرام
 مانع شد و گفت ما حصص جنگ منکم * خون قشتن معائن
 گشتند - هرام سرکردهای هند گفت ما از سر سرمن آماد
 کار ناست - و خود حله بر ستام دسم کرد - و برها طرف
 آنها اتماحب * لشکریان آنها طرف دند در حلق این برها اسادن
 ممکن است - لب بر هرام کرده گریختند - و هرام عنای زیاد
 از اسال محکم آورد * خون ناساز هند این هر از هرام
 دید - ولایات اردل و مکران را به هرام داد - و دحیر حوهر را
 او رویح کرد - و آن ولایات را به ممان ایران شد - و هرام
 به بی مح خود بازگشت *
 بر از کارهای هرام کور آنک رسی ما مهر رسی و رسی

گفتند - آنگاه هرام دران مراجعت نمود - و برادرین برستی
 را حکمرانی حراسان داد و حکم کرد قرار^{نمود} خود را سر راج
 قرار دهد • بر به هرام گفتند کی از برزگان دینم با جماعتی
 بری و اعمال آن ناحیه و شهر و بار و رداخته - و میسرین
 دولت از عهده او بر سامده - قرار داده اند باجمعی باو دهد که
 دست از آواج و حرانی نکند • اجمعی بر هرام دسوار آمده
 مریابرا با لکری^{لکری} خوار^{خوار} مری فرساده و باو گفت - برزگ دلمی
 را مسخر بلاد سلطنت و خرمین با • مریابان حثان کرد - و
 دلمی با قسور خود مری آمد • مریابان به هرام خبر داد -
 هرام باو پوست مویحه دلمی سو و در فلان مقام بمان تا من
 برسم - و خود با حواس بدان مقام و عساکر خویش بیوس •
 دلمی از وصول هرام خبر بود که بر او حمله نمود - دلمی را
 در جنگ اسیر کرد - و لکراس متفرق شدند • هرام حکم
 کرد مبادی مذاکند - که هرکس خدمت ناساه آمد در امانست •
 جمیع قرار^{قرار} بار که خبر رس روی ساز بیاورد و مراجعت دهد
 • احدی را نکند - بلکه خود برزگ دلمی را در بغداد
 حواس خویش معذور صاحب • سعی گفته اند اقامه فل
 از جنگ بفرمان واقع شده است • در هر سال سه بار بر

continued

رسانیدند - او همچنان در عشرت مداومت داشت * پس از
 آنکه خاقان نزدیکتر شد شاهشاه ساسانی بامای دولت گشت قصد
 زیارت آتشکده تبریز دارم - و برادر خود نرسی را بایب الساطله
 قرار داده ما هست نفر از شایرادگان بروج و سبند تن از
 دلبران با براه نهاد * مردم یثیب کردند که بهرام گریخت - رای
 اینکه از تظاول و یداد عساکر خاقان در امان باشند در اطاعت
 و حراج گذاری او یکدل گردیدند - این خبر به خاقان رسید و
 اهالی را این ساحت * از آنطرف بهرام آسوده ^{معه تمام غلامان} سایر صیدگان
 بآدراباجار رفت - و از آنجا نظرف خاقان که در مرو یا سایر
 حدود خراسان بود شتافت * گوید عرار سوار عم بهرام از
 آدراباجار با خود برد * هر حال چون بمخاقان رسید - شب
 هنگام برسر او تاحت و به لشکر او شب چون رد - یا روز ما
 او برابر شد و عساکر او را شکست داد و خود خاقانرا گشت -
 و تاح و اکیلل او را بدست آورد - و قسمتی از ممالک او را
 تصاحب کرد - و مهربانی را در آن مستملکات حکومت داد *
 پس سفر از جانب حواین ترک بدربار بهرام آمدند - و اظهار
حضور نمودند - و او سردار را با قشونی بام و راءالهم فرستاد -
 آنها در آحمدود قتل و عارت پرداختند - و با علایم بار

شاهزاده بر لب سر حبت و با رانهای خود بهلوهای سر را
فار داد و ما گزر مر سر را سنگ ساحب - سر دیگر رو
به هرام آمد - آن شر مرد دو گوس سر را بدسی گرفته با دست
دیگر کله او را و آندر کله ای را مان رد که معر آنها در
بیی آمد - پس از آن هر دورا ما گزر کسب - و تاج و ریخت
را بدست آورد * و اول کسیکه سلطان او اقرار نمود کسری
بود - و بعد از آن تمام اکابر و اعظم ناو اعظم کردند - و
گفتند ملک آن کسب * پس وررا و رجال دولت که کسری را
سلطنت بداد بودند اندر در خواست نمودند که در خانه سرور
هram بساعت آنها کسب دونا کند تا دنیا اسارا به عهد -
مندر ار حاجت حابه عذر خواه است - و بهرا آن بورس بر رفت *

حاصل آنکه هرام کور پست ساله بود که بر سرور بادشاهی ایران
حلوس فرود - و مرده را راحت و ن آسان و عیس امر
نمود - و خندان ابو برداح که همانگی او را مایل بداد
طمع در ملک او نمود - و اول کسیکه سای جنبه را گذاشت
مقتول شد بود که با دوست ، عمار هزار نفر مه - ان حدود
گردید - و حی - و در این حالت - و سینه او را
آدمی بست کرد - در هر صورت بزرگی واقعه را بر سر هرام

کرسی مملکت بالای منبری از زر ^{مکمل} بجواهر رفت - و در ناب
 شاهشاهی خود با اعظم ایرانی سخن گفت - آنها گفتند چون
 بدوت نزد حردائیم مردی سنگدل بود - و کارهای رشت می نمود -
 مردم را میکشت - مملکت را خراب میکرد - ما از تو که پسر
 اوئی مأیوس شدیم و ساطلت را بدیگری دادیم * بهرام گفت
^{تکذیب} قول شاه نمیکنم - و من خود نیز از رفتار بایسد او
 بیزاری داشتم - و از خدا همواره میخواستیم که مرا ^{ملك} ملك
 نماید و ^{مفسد} مفسد او را اصلاح کنم * گذشته ^{ازین حمله} ازین حمله من یکسال
 زمام سلطنت را بدست میگیرم - اگر بد آنچه میگویم عمل کردم
 فها - و ^{الا برضای خود} ^{از پادشاهی استعفا میبایم} ^{و نا اجماع} ^{راضی} راضی که تاج شاهی و زینت مخصوص آنها میان دو ^{صایم} صایم
 گذارید - هرکس آنها برداشت ملك او را باشد * بزرگان ایران
 قبول کردند - و ^{دین} ^{و ریت} دین و ریت را میان دو شیر گذاشتند - و
 مؤبد مؤبدان نیز درین موقع حاضر شد * بهرام نه کسری گفت
 قدم پیش نه و تاج و ریت را بردار - کسری گفت من مملکت را
 متصرفم و دست تصرف قوی است - تو که آرا حق خود میدانی
 بردار تا ثابت شود که آن تست و من ^{عاصم} ^{بهرام گری} عاصم * بهرام گری برداشته
 و بسوی تاج آمد - یکی از آن دو شیر قصد بهرام کرد -

بدکار بوده ما از فرزندان او کسی را بساطت اختیار نخواهیم
 کرد - خاصه هرام را که در میان عرب نشو و نما نموده و خوی
 آتوم گرفته - پس کسری امی را که سب ناردشیر مبرساید
 بخت پادشاهی اشاند و ابن حبر به هرام رسید - مدبر و
 پسرش آمان و مردگان عرب را ملائید و کشت - میدانید که پدر
 من اگرچه نامات عجم خوب و خوش رفتار نکید - با شما
 بیکی و احسان نمود و ایک اکابر مرس کسری را پادشاهی
 داده و مرا محروم ساخته اند - و وقت است که شما خلافی
 مهربانی نزد حرد من مدد نمایند - تا ملک ملک موروثی شوم *
 مدبر گفت - شاعراده این باخرا مشوش نشود - من تدبیر
 ابتکار می بردارم - و ابتکار می سازم و آنگاه ده هزار سوار
 سرداری پسر خود آمان مأمور طیسئون و هرستیر که حکم
 پای تحت ایران داشت نمود - و سغان گفت در حوالی این دو
 شهر اردو میزی - و پیش قراولی طرف دو معیوره میفرستی -
 اگر کسی بحدک آمد مصاف میدی - و اگر بیامد عرطور که باشد
 مملکت را هم میزی تا ما برسیم * آمان بن مدبر چنین کرد *
 نزدگان ایران چون کار را زار دیدند جوابی وزیر رسائل نزد حرد
 را نزد مدبر فرستادند که پسر من بچه موحش کشور ما را مضطرب

عالم ضرب المثل گشته - و خصوصاً شعرای عرب در اشعار خود
بسیار باینمطلب اشاره نموده اند *

ترجمه معنی - همان بن امر النفس قبل از ولادت بهرام گور
حوراق و سدر را ساخت - و جدی در آن سیر برد -
ناقت - صحبت و در خود آن عمارت و سلطنت را گذاشت و از
دیا گذشت و عزلت اختیار نمود - و در عهد حکمرانی پسرش
مندر بود که شاهزاده بدیا آمد - و بدو حرد وی را مندر
داد که در حیره بزرگ کمد * در هر جان آمان یا مندر به دن
صحیح المزاج با داشت و دکا از عقائل اشراف برای شیر دادن بهرام
معین کرد * گویند این سه زن یک عجم و دیگری عرب و سیاهی
ترك بود - مقصود آنکه بهرام ازین سه دایه خود سه زبان
فارسی و عربی و ترکی را یاد گیرد - این سه دایه سه سال بهرام
را شیر دادند - و چون پنج ساله شد آموزگاران برای او آوردند
که باو خواندن و تیر انداختن و فته آموختند - و این سار میل
خود بهرام بود * حکیمی ارحمکای عجم نیز با آموزگاری وی آمده -
و شاهزاده محض شنیدن مطالبی و مسئله آنرا یاد میگرفت -
و در سن دوازده سالگی خود از فضلا اشعار میآمد - و بعضی
را عقیده اینست که بهرام علاوه بر معلمین عرب و عجم آموزگاران

دهد که بماند و گرمای آفتاب و بلایای مدهوایی و انحرافِ مراح
 نگردد • نهانِ هرام را محترِ رود و حوایِ معاریِ ماهرِ سد که
 مدارِ مصر و قرارِ گاهِ ساهرا ده را بماند • گفتند معاریِ رومی
 ما توانی در سام است و ستار نام دارد - و در این هر
 امروز نظر آن ناست نبود • نهانِ ستار را طلبد و او دو
 عمارت برای هرام صاحب - کی را محترِ خوردن و آسمان
 قرار دادند و خوردنگاه نامند - دیگری که مسلم بر سه گند
 متداخل و حای اسراحت بود سه در گفتند می سه گند - و
 خوردنگاه و سه در را عرب معرب کرده خورق و سدر
 خواندند • گوید این سارا ستار حنان ساخته بود که صبح
 اروق و طهر سعد و عصر رود و سب رنگ مهتاب می نمود •
 خلاصه انعامی وافر عمار دادند - او گفت اگر منداسم اسعد
 عن احرر مندهدانی هر از این منداحم - و صبحی دو آن
 بکار معمرم که نامش گوردس کند • ان گفت هر از این
 منواسی صاحب و صاحب - و سلا که حرا به مرا حالی نمود
 این حرف مری - رای آنکه حنان عمارت رای دیگری ساری
 من بردا از این سرا نهان دیگر برسم - پس حکم کرد او را
 از نام نهان مصر برود انداختند و هلال سد - و حزای ستار د

اکسره بوده - یعنی سلاطین عرب پادشاهان ساسانی را شاهشاهی قبول کرده تا آنها خراج میدادند و فرمان ایشان میکردند * ابن اثیر گوید چون عمرو بن امرء القیس کندی ابن عمرو بن عدی حکمران عرب در عهد شاپور در گذشت - شاپور اوس بن قلام را که از عمالقه (۱) بود حانشین او نمود * خلاصه اوس بن قلام پنجسال حکمرانی کرده در عهد هرام بن شاپور کشته شد - و امرء القیس بن عمرو بن امرء القیس کندی حای او نگرفت و پانزده سال سلطنت نمود - و در زمان یزدجردائیم بمرد - و پسرش نعمان حکومت یافت * و مادر نعمان شقیبه دختر ابی ربیعہ بن دهل بن شیبان است - و این همان نعمان است که حورنق و سدیر معروف را ساخته * گوید هر چه فرزند ار یزدجردائیم بوحود می آمد بزودی نابود میشد - تا هرام گور قدم درین عالم گذاشت * یزدجرد ار مردمان آگاه پرسید در کدام قطر ار اقطار ممالک ما ناحیه یافت شود که سلامت آب و هوا اختصاص و امتیاز داشته باشد * حیره را که در حوالی کوفه و نخب اشرف بود نشان دادند * یزدجرد نعمان ابن امرء القیس را که ار حاب او حکمرانی عرب داشت طلبد - و هرام را ناو سپرد - و گفت قصری نیکو در حیره برای شاهزاده بسازد و او را در آنجا طوری پرورش

(۱) عمالقه دو سلسله بوده - عمالقه اولی که اولاد عملیق بن ارم بن سام بن

نوح - عام السلام اند و فاعله مصر او نشت ام عمالقه بدد ار آمده - و عمالقه ثانی

استخلاص حای عمود * مدبر ملک ردحردایم حول این اثر پیست
و دو سال و پنج ما و سارده رور - و رخی سی سال نوسه اند -
اما طاعراً این گننه واهی ماسد - چه معسرین اهل تاریخ همه
هاتدر گنه اند که صاحب کامل فرموده - مثلاً مسعودی ماسرماند
پیست و یک سال و پنج ماه و هجده رور سلطنت کرد - و معی
پیست و یک سال و ده ماه صنت عمود اند * صاحب رومه
الصفا گوید اگر ردحرد سراب منحوردد و گوس سار و آوار
معداد رای آن بود که حنال او بام معمود اندای حلالق ماسد *
حمره ی حسن گوید سفا ردحردایم سرح - و ارار او رنگ
آسمان - و تاحس بر همی رنگ - اساده و مری بدست
داسه اس *

سرمه گور

سرمه گور سر ردحردایم بوده - این ماسه و کسری
که اتوسروان عادل ماسد و خسرو رور درمنان اکاسره که سلاطین
ساسانی ماسد اسیر ملوک اند - و چهارمی این سه هر در
اسرار ساور دوالاکافی اس - و سرح رمدیانی سرمه گور و
سالمب او تاکرر آسمانه مقدمه اس * ماسد داسه که در
عهد ماسه ی ساسانی ماسد اعمام عرب و مردم آن کای

دور میکرد * باری اما مدامی ندامت و مریب دهن و دنگ و حسن
ادبی هم داشت - و در فنون و علوم ماهر بود - و در عصر
او حکیمی فاضل و ادیبی کامل موسوم به نرسی و دهک و هزار بنده
چنان بدانش شهرت نمود که وراثت بردسرد یافت * چون
آن داشتند وربر شد - مردم آمدوار شدند که کارها رو به
اصلاح گذارد - اما این خیال اصلاً صورت وقوع نیافت *
بردجرد بعد از استیلا چون از اشراف و اعیان الحزب ^{میکرد}
لصعاً پرداخت و بسیار کشت * مدتی که رعیت این بیارگی را
مشاهده کرده - و دست خود را از همه ^{کوئاد} بپاژند -
مدرکام کارسار ^{بالبد} که این شر را از سر آنها برودی دفع
نماید * عا^{ما} بردجرد در کرتان بود که روزی در قنبر او کسی
عریب دیدد - و تا آنوقت اطیر آن دیده بوی خبر دادید -
گفت آرا زین و دهه کبید و بسیارید - ^{محرکس} از عهد این
کار ^{بر نیامد} - حال را باو عرضه داشتند - خود بیرون آمد و
اسب را دهه کرد و زین بر پشت آن نهاد و دمش را بلند
نمود که سد رین را ^{crupper} بگرداند - اسب حخته بر سینه بردجرد زد که
ملاک شد - بعد ها آن حیوان رفت و هیچکس نداند که چه
شد * و اکثر گفته آن مایگی بود که خداوند تعالی مأمور

سانور دوالاکاف مندود * و برخی ر ای که سر هرام بی سانور
 دوالاکاف است و اری رمره است حر بی حسن و قوی *
 خلاصه ای اثر منگوید ردحرفانم مردی سحت دل و
 بیرون بود و عت بنار داست - وصع سی در عیر ما وضع
 له میبود * مثلاً درحای سکی مدی منکرد و درگا مدی سکی *
 نگارنده گوید - ار کی ار حکما رسیدند طام حبس - گفت
 وضع سی در عیر ما وضع له * گفتند عدل کدام است - گفت
 من حد طام نار نمودم هر چه عیر آنست عدل باشد * نار
 روم بر سر گفته ای اثر - ان مصف مفرماند ردحرفانم
 وجودی ر سرر داست و تمام عدل و هوس و دکاه و دانس
 خود را مصرف سر و فساد مفرماند - مثل و رعیت او حمله ماندا
 و آزار - دایماً در عالم رود - بد حای و سک حوصله - ار
تصیر کو حک منگدست - سیاعت احدی را قبول ننکرد حتی
 حیواس و ردنک خود را - سوسه مردم بهم مرد - همچکن را
امین مندانست - برای خدمت و صداقت نادانی قال بود -
 تا حرمها را خون حرمی مندود بی اندازه رسان و ریه آنها
 مدمرود - رم آکر یکی از رحل دولج خود را ما ملار ما سختی
خلیس در عالم سفا و کودت مندد آورا از کار و خدمت خود

متظالم میداد - هرچه عریضه ناو میبوشند سریسته میابد *
چنانکه بعد از مرداش ملامی نوشتجات بار شده در اسباب او
یافتند که از ایالات و ولایات ناو نوشته بودند * این گفته حمزه
بن حسن باید صحیح باشد - زیرا که همه مورخین میبویسد آخر
کار جمعی از لشکریان یا اهل کشور به پیرام شوریدند - و در آن
عوغا شخصی تیری انگلوی وی رد و او را کشت *

مدت سلطنت پیرام را این اثیر یارده سال نوشته - و
مسعودی میان ده و یارده تردید کرده - یعنی چهارده سال
داسته اند * شاعرش بزنگ آسمان و منقش - و ازارش سرخ
منش - تاحش سبز با سه کنگره و ماه روح طلا - در دست
راستش یزه - در دست چپ شمشیر که ایستاده و بر آن تکیه
کرده است * گویند امر کرد پس از مرگ او بر در دحه او
این عمارت را بویسد " ما میداستیم که این حسد نزدی درین
نگینا ^{عاجز} حاکم میگردد - نه دلالت دوستان نکار او میخورد نه نقاضت
دشمنان صری محال او وارد میآورد ،

یزه جزو ائیم

این اثیر گویند بعضی یزدگرد ائیم را برادر پیرام کرمانشاه
داسته و از آن جمله است مسعودی و ^{همه} جمعی - در بصورت پسر

ان ماساء سواد را ساد حياول داده * بعضی مدبر سلطنت
 ساور بن ساور را عمال و حمار ما بوسه - و برخی دست
 يك سال هم گفته اند - حوں اعمله بد ها بمرس محقق
 میآند در اعما ریاده بری عطلت عمی عجم *

مصطفی عرب ان ماساء را بر ساور الحود بوسه - و
 مورحن عجم ساور ساهی * حمر بن حسن سعار ساور بن
 ساور را سرح منس و ارارس را ترک آهان بوسه - و در
 در سعار حود سعار دیگر داسه درد - ماحس سر و سرح
 ما دو کنگره در و هلالی ار طلا - اساد و عسای آهی دست
 گرفته که سر عسا نکلر سر مرعی بوده - در طرف سار
 نکه بر فعه سمر حود نموده است *

چچو هرام بن ساپور دولاکاف

اها ار گوید بهرام ملت نکر ماسا بود - دراکه مدرس
 ماساهی ان ولایت را ماو داد * بکارد گوید حوں بهرام در
 عهد سلطنت رادرین ساور حکمرانی کرمان داشت او را کرمانشاه
 گفته اند * بدیده صاحب ارج کامل و دیگران - بهرام ار
 سکو کارنت * اما حمر بن حسن گوید ان دسا دلعب و
 سکر بوده - * مرکز حوری ماحواند * کوس حمرین فارس و

و شرح این واقعه مبدئه نومی آت که ژوابی فبصر دوم پس
 از شاپور دوالاکتاف می در زمان شاپور بن شاپور - طاعت
 رسیده - و چنان بداشت که اگر لشکر داد محم کند عتبه
 اوراست و کینه دیرینه را نواید کشد و چون عساکر او از
 سرحد تحلی و شاپور نمودند و شاپور بن شاپور شد - اول
 فرمان داد ، لشکر عراقی عرب را بدشاه سمره تبعه بنیاد و
 محوستان آرد - بعد خود نیز از رنی ماسی می نشونش آمد -
 و در آنجا لشکریارا سر دیده رید - و در حوالی موصل ما
 دشمن برابر شد - و خشم را شکست داد - و ژوابی در آن
 مصاف کشته شد - و شاپور مشر و منصور نیز کشت - و در
 آن اوان که شاپور مشغول دفع رومیان بود - اعراب گمان کردند
 که او مقهور میشود - لهذا بای جسارت پیش گذاشتند - و
 ربيعة از اولاد لکر بن وائل بسواد عراقی آمده در آنجا بنهب
 و غارت پرداخت - و در حزیره نیز آشوب شد - اما شاپور
 تمام آن فتنه ها را خوانانید *

نگاریده گوید صحت و سقم این تفصیل معلوم نیست - آنچه
 مسلم است و مسعودی هم بآن تصریح فرموده این است - که
 شاپور بن شاپور ناوها با ایاد حدک کرده و ربيعة نیز در عهد

حاجی شاپور بن شاپور

ان اثر گوید حوں ساور بن ساور دوالاکاف بعد از
 جامع عم خود اردسر مالک تاج و سر رسید - مردم سادی
 کردند که حق حق دار رسد - و او بحکم و عمل ولایات
 احکام پوست که ما رعایا بعدل معامات نماید و حوں رفتاری
 کند - همجنس نوررا و خدام خود در همین باب تا کند نمود -
 و عم مخلوع او راه اطاعت را بدراد نمود - و رعیت مهر
 مادها را در دل گرفتند - همتا پس از عا سال سلطنت حلاق
 میان او و بررگان دولت در گرفت - لهذا وقتیکه در حومه بود
 طلبهای حومه را میدید و آن کیدروان بر سر وی آمد
 و او را کب •

همی از مورخان مینویسد ساور در حرگاه خود
 نسه بود که ماد مدی رسالت و رسایها را گشت و حوں
 سادر بر سر اد - اه خورده از آن سرب هلاله شد • سنده مدی
 ساور حاکم بود که این لا سر او آمد •

معمودی گوید - ساور بن ساور با آاد بن براد و سایر
 قالی عرب جنگها کرد و در آن مهرد - همراه اد گشت
 علی مردم ساور بن سا • • • اد • • • اما الحالی و التهم

آویختند و منتظر ولادت ورشید او شدند * در هر حال بعد از
 شاپور دوالاکتاف اردشیر بخت اکاسره حلوس کرد - از شرارت
 خاق یا کیمه ای که چرا پیشتر او را پادشاهی بر نداشته اند بقتل
 بزرگان و ارکان دولت پرداخت - چون اهل مملکت این بدیدند
 او را خام کردند - باین ریاده بر چهار سال پادشاهی نمود *
 لقب او را زیبا نوشته اند که معنی جمیل است *

حمزة بن حسن گوید - شعار اردشیر آسانی رنگ و منقش
 بوده - و ارادش سرخ منقش - در دست راستش نیزه و در
 دست چپ شمشیری که بدان تکیه نموده و ایستاده - تاجش
 سبز * و عجب این است که این مصعب عالم اردشیر را پسر
 شاپور می نویسد خلاف تمام مورخین مگر اینکه نگوییم کتاب سهو
 کرده اند * نیز مؤلفی مدتی ملک اردشیر را ده سال گفته اند -
 برعم بعضی از ارباب سیر چون شاپور دوالاکتاف در
 گذشت - پسرش که نیز شاپور نام داشت پس رشد نرسیده بود -
 برادرش اردشیر گفت من رمام ^{مصعب} مهمام سلطنت را تا آتوق بدست
 میگیرم که برادر راده ام تواند کار پادشاهی کند و چنان کرد *
 بعد از چهار سال که شاپور بیک کاردان شد ملک را باو
 واگذاشت و خود بستایش ^{بستایش} پروردگار پرداخت *

perfectly faint

ساور مارویی^۱ صاحب نصف حب و نصف آخر^۲ سوارس کلی
 متقی - ارادین شرح منس - بدستین ^{بدستین} بدین روی محب نسبه
 ماحس رنگ آسمان - حوالی آن ^{بدستین} ملون^۳ نطلا^۴ ما دو کنگر^۵ در -
 و هلالی از در در وسط آن^۶ در ساهای او سهر ررح
 ساور است که عکرا^۷ ماسد - و از آن حره ساور است که
 سوس^۸ ماسد - و آنکه در پیره حروان^۹ از رسای حتی ساحت
 و آرا سروس آدران نامند و معنی مویه برای آن قرار داد^{۱۰} •
 ساهرا^{۱۱} حلال الدین^{۱۲} مورا^{۱۳} گوید - ساور تاربان^{۱۴} را از
 که در ایران دواتده آهنگ^{۱۵} سیرمین اسان نمود - و آنجا را
 ورا^{۱۶} کرد - و طائر برک اسارا^{۱۷} نکب - مار ماند آما را که
 حمار^{۱۸} گره بودید بچار^{۱۹} سا^{۲۰} رد - بی ملک را به تحوس -
 بی قس و بی^{۲۱} تم را تمان^{۲۲} و کرمان^{۲۳} - بی حمله^{۲۴} را ماهوار^{۲۵} و
 قمره • کلاب^{۲۶} به دمد^{۲۷} دمار^{۲۸} از ساور مشهور است •

سیر اردبیل و هرمز

رادر ساور دوالاکماف^۱ است - و نسبی او را رادر^۲ آمی
 ساور^۳ ماسه - و ریحی گفته اند اردبیل^۴ سیر^۵ ارد^۶ هرمز
 بود • صد او سیر^۷ هرمز^۸ حور^۹ و سل^{۱۰} دولت^{۱۱} اردبیل^{۱۲} را قایل
 مانتب^{۱۳} نمیدند - کج^{۱۴} ادسامی^{۱۵} را از مالای^{۱۶} سیر^{۱۷} ما در^{۱۸} ساور

از خاك عراق بود * شاپور در طرف شرقیِ مدائن مقیم گشت
و ابوان کسری را در آنجا با نمود - و پرویز بن هرمز با تمام
و تکمیل آن با پرداخته است * این انبر گوید شاپور شهری در
ناحیه شوش بنا کرد و آنرا ایران شهر شاپور نامید - و آنرا بُرا
که در جنگها گرفته بود در آن شهر ساکن نمود (مقصود همان
اُمَرائِ حَزیره و اَمد و عبرهاست)

شهر نیشاپور در خراسان بقول از ساهای شاپور است -
همچنین شهر برج شاپور در عراق * مدت سلطنت شاپور هفتاد
و دو سال - و در زمان او امراء القیس این عمرو این عدی که
از جانب شاپور حکمرانی عرب داشت در گذشت - و شاپور
پسرش عمرو این امراء القیس را بجای او گذاشت *

صاحب روضة الصفا گوید شاپور پادشاه مدائن نهاد و آنرا در
يك سال تمام کرد و دارالملک یعنی پای تخت قرار داد * حمزة بن
حسن گوید شاپور از روز تولد خود تا سی سال در حدی شاپور
ساکن بود - بعد مدائن رفت و باقی عمر را در آنجا گذراند - و

بعد از علوه بر پادشاه روم حکم کرد هر جاها را در ایران رومیها
خراب کرده بودند بگوید سازند - بلکه بجای آبیّه ^{بنا} حشتی و گلی ^{و تالابها را}
عمارات آجری و گچی بنا کنند - این شاپور برای شهر جدی

درج رسون در ممالک ایران بود • مسعودی گوید سادروان
هر شهر سوسر را ناسنگ و آهن و قلع و سرب این قصر
ساح • X

نصفی از مورخان چون ناصر خسرو خراسانی ایران
مهرم و آبادند - ساور آن بادشاه را آزاد نمود - و احاره
داد • ممالک خود مراجع کند • و برخی گفته اند پاستهای
ملی قصر را برد - و بنی او را سوراخ کرده مهاری در آن
کند و بر دراز گوسی نشاند روم فرساد • این قول صحت
است - اما در عوض خسارت و حریم حدک طبرستان آنکه
ولایت نصیبی را که آنوقت از مصافق روم بود ساور از
قصر اتراع نمود - و سار مغلوران آن آبر دوارده هزار
ا ساوار از اصطخر و اصفهان کوشانده در نصیب حاداد •

مسعودی گوید - بعد از اصراف قصر به روم باز ساور
در بلاد حریره و آمد و عمرها که معانی رومها بود جنگها
نمود - و حتی را از آن بلاد کوشانده سوس و سوسر و
اهوار آورد - و از آنوقت دلتای سوسری و مسوحات صحره
در آن حدود منول شد • قبل از ملوک ساسانی بادشاهان در
طیسون (طیسون) اقامت داشتند - و آن در مری مدائن

و باید از حرارت او عذاب نمایند و بادشاه ایران دانست موافقت
 او نیست و لاف می زند - به معنی از امرای عجم که نزدیک او
 بودند گفت سد ارجم را کشودند - و فرمود دوشن کرمی آورده
 بر جرم گاو که در آن بود مالیدند تا نرم شد - آنگاه از جرم
 بیرون آمده خود را به باروی شهر رسانید و با مسجحنین سخن
 گفت - آنها او را شایسته و با زبان او را بالا کشیده وارد
 شهر ساختند - و در خزائن اسلحه را کشوده مردان کار را
 مسلح کردند - و از دروازه بیرون آورده کثور اردوی رومیان را
 دادند - در حالیکه رومیها مطمان و بیحال مست و لا بهتال
 افتاده بودند و همبیکه صدای ناقوسها بلند شد عساکر ایرانی بر
 قشور رومی حمله ور شده آنها را در عجم شکستند - و قیصر را
 گرفته نزد شاپور آوردند * شاپور را چون چشم بچشم سلطان
 روم افتاد حیا کرد و از کشتن او در گذشت - ولی سد نهاد و
 گفت - از حال رومی نیز هر که ریده مانده با قیصر در حبس
 باشد - و در اوقات حبس آن بادشاه مملکت خود فرستد تا کار
 کسان آید و هر جا را که در ایران قشور رومی خراب کرده
 باز آباد نمایند - و محای نخلها که در عراق و جاهای دیگر
 بریده درخت زیتون آورند و ^{درخت} غرس نمایند - و گوید تا آنوقت

مصر حسی داشت که حاص و عام در آن حاصر میسند •
 ساور ما میهاتان محل امراطوری ورود نمود - از آنجا که
 سلطان روم پس از آن حسی را باردوی ساور فرساده و گف
 بود صورت و سیه او را بسارد - و حاس ساخته و آورده و
 آرا نامی مصر در حمامهای سراب و اقتداح قس کرده بودید •
 در آنوقت که ساور در کی از انجمهای صلاب حضور داشت -
 کله بدست کسی دادید و آن از آن حمامهای متفن سس ساور
 بود - یکی از ملازمان دید صورت منوس در کله ما سبای
 شخص حاصر ریاده از حد سیه است - هراس در باب که
 ساور است و ما لاس مدل مان محل آمده - مصر گفت و
 بادسام اراں گقتار شد - و او را در حرم گای کردید - و
 سر ما عسار خود عظیم فتح عراق باس نمود - • - او
 اسر در موك او بود • - اهدان سلطان روم هر جا قدم نهادید
 مهت و غارت برداختند - ما سلطام حندی ساور رسیدید •
 مردان فارس در حصر او سهر محسن شد - و درون و ف
 عیدی از اعدای رومان آمد - اسکران مصر که بدست بود سهر
 را فتح کرد ما - با هم بسادی برداختند - و حندان سراب
 حارید که از سرگرمی فراموش کردند که ساور را مرا دارد

است که عرب وقتی بر عجم حمله خواهد نمود - و استیلا آن قوم را خواهد بود - من ایشانرا میکشم * عمرو گفت این مطالب را یقین داری یا احتمال میدانی * شاپور گفت یقین دارم * عمرو گفت پس احسان کی عرب - تا وقتیکه آنها غلبه کردند اگر تو ناشی آنها نیز بر تو نیکی کند - و اگر نباشی بر اخلاف تو رحم نمایند - و در اصرار به بدی اگر فی الحقیقه عرب مستولی شوند البته ایشان از روی کینه انتقام کشند * و اگر مسلط بشوند و این خیال واهی باشد خون مشتی بیگناه را ریخته - و مظلومه آن بگردن تو ماند - پس در هر حال حرم آست که از بدی در گدزی و بیکی کی * شاپور گفت حق میگویی - و فرمان داد تا مصادی بدا کند که خلق در امانند - و دیگر عساکر شاپور متعرض قتل عرب نخواهند بود * مسعودی میفرماید عمرو بن تیمیس ازین واقعه هشتاد سال یا کمتر رندگانی کرد (۱)

نیز همین مصنف گوید - شاپور پس از آنکه از خیال کشتن عرب افتاد متوجه شام شد - و در آن مملکت شهرها بگرفت - و جمعی از رومیها را نکشت - آنگاه خیال کرد متذکراً یعنی با لباس مدلل بزم رود - و از امور آن ممالک خبردار شود * پس در حمامه عامه بتسطیطیه رفت - اتفاقاً در آن ایام

---

(۱) بعضی بجای عمرو بن تیمیس مالک نصر را نوشته - یعنی گفته اند این محاوره مالک نصر با شاپور ذوالاكتاف نمود

وگر به ممکن است صدیقی ساور کم و از قلی عرب دست
کند • بی عم فطه عمرو را بدرجی آویخته رفتند • حون
لکر ساور عجل بی عم رسانید که بدرج آویخته ددند •
عمرو من حوصدای لکرمان و سبه اسنان سند - صدای
صعفی برآورد - سددند و سه او را برد ساور برد • ساور
باو گفت - ای یزید ^{بن معاویه} میجوئ تو کستی ؟ گفت من عمرو من
عم من عمر مینم - و از عمر آن گدسه که می می - قوم
من بواسطه اصراری که تو نکسی عرب داری از پس نگریمند
و من خودم را بدان حیاء قرار داده ماندم که سو عرض
کم - و ساد آن اسباب رفیع قلبی ساهمای گردد - و بر
مار ماندگان عرب رحم کی - حالا اگر مرا می کسی حکم
بوراست - و اگر گوس بگزار من مدعی عتاب است • ساور
گفت بگو هر چه میخواهی • عمرو گفت را چه من داشه
که رنمای خود و رهشو عرب را نمکی • ساور گفت رای
آنکه حارث کرد سعی از بلاد مرا گرفتند - و مال و انای
مرا برد • عمرو گفت آیوب که اسکار کردند تو سر کار و
حب ساختند - دی و بس از استقرار کا تو اگر از دو
فداد با اسرودند از پس تو بود • ساور گفت من ما رسده

و شانه سبا گفتند *

ابن اثیر گوید - در سوقت ملایه ایاد بخزیره رفتند و
 در سواد فساد می نمودند - شاپور لشکری بنده میر آنها تیم بر نمود
 و لفیطه ایادی که در حسن شاپور بود اشعار دیل را ماقوم نوشت
 سلام فی الصحیحه من لفیطه * الی من بالخزیره من ایاد
 مان الیه کمری قد انا کم * فلا یثقهکم سود الفساد
 انا کم منهم سبعون النأ * بزحون الکتائب کالجبراد
 طایفه ایاد مضمون اشعار را ناور نکرده مماطور در جزیره مشغول
 عارت بودند - نار لفیطه بآنها نوشت

الاع ایاداً و حل فی سرانهم * انی اری الراى ارم اعص قد اصفا
 ناز قبول نه نمودند تا شاپور بآنها رسید و تیغ در آنها گذاشت
 و حز بقیة السیمی که بخاک روم گریختند باقی بدیار عدم رفتند *
 مسعودی گوید - در آنوقت که شاپور در ههست و رکعت
 بود به بحرین رسید - سبی تیم در بحرین بود - شاپور بسیاری
 از آنها را کشت و جمعی هم گریختند - و خواستند که شیخ
 خود را که عمرو بن تیم بود و سیصد سال داشت و او را در
 قفه می گذاشتند و ستون خیمه می آویختند - با خود به برد *
 عمرو گفت مرا نگذارید - اگر کشته شدم دین س ما کی بیست

خود با هزار عربانها فرمود - گفتند پس بر عدو قتل
 نفرماید - این را هم قبول به عود و منوچه قاری شد - و سارگر
 خود ^{معه} سرد که بر احدی از عرب ^{معه} آغا به باید و اصراف در حدود
 قاری معمول عاری بودند که سوار باها رسد و کسار برگی کرد -
 و نگذاشت لشکریان صفت مشغول شود - و از آغا به محرو
 رف و همحر آمد و حامی از قبیلہ عم و نگران و آل و عدالت
 در آن سرزمین بودند - از حو آنها سال جاری صاحب -
 پس منوچه ^{معه} بامه شد - و آن محل را بر در حو کند و
 آنگاه بطرف نگر و ملک که در میان ^{معه} رهنگاه های سام و عراق
 جا داشتند راند - و در آن امکنه بر ابر قتل و حرائی هیچ
 فرو نگذاشت - تا آنکه از کسی ^{معه} ملک آمد - آتوب حکم
 کرد ساهی را ^{معه} روسا را بیرون آوردند تا سوراخ کردند - و از
 آتوب او را سوار دولاکاف گفتند و

حیره ی حسن گد - سوار را عرب دولاکاف و عم
 هوه سنا گد آمد - و هوه بهی سنا و کتف است - و سنا
 نمی سوراخ کنند - حو سوار سامی اعراف را در جنگ
 سوراخ نکرد و سنا در آن کرد و سنا را هم وصل
 شد - و در حو اسرا آنها را ^{معه} داشت و دولاکافی

به بلاد فارس و سورانی رود در حیات و سعادت و در میان مومنان
 مردم را مارت مرده و طریقه ای که سواران هر دو دست آون
 دراز کردند - و بواسطه مطابقت نه در کسی - و در پی مصیبت
 غیرداحت - تا رفته رفته آثار بزرگی بر آل خورد - ل ماهر
 آمد - و اول چیزیکه دلالت بر کسالت شاپور کرد ایکه در
 بحالگی یا شش سالگی شش در پی نخت از مدتی سیه در
 حوالی دحاه از عامه مردم بدو شد - گفت چه صدا و دهنگاه
 است - گفتند تراحم آیدگان و رویدگان بر روی ^{مستور} حشر سب
 این آوار هاست - گفت خاره این کار آساست - حر دیگر
 در ردیگی این حشر و مدد و سازد تا رویدگان از جبری
 رود و آیدگان از حسری دیگر آید و مراحتی در کار باشد -
 و این مباحو را بشود و اری باعتقاد اکثر مصیبت شاپور
 در همت و هشت سالگی سواری و جوگان ازی پرداخت - و
 تاج شاهی بر سر گذاشت - و خیلی رود بیگانگانرا از مملکت برون
 کرد * اما این اثر و چند نفر دیگر از مورخین معتبر تصریح کرده
 میگویند - شاپور از شاورده سالگی دست کار لشکر کشی شد -
 و در آنوقت ارکان دواب ناو گفتند خود در پای نخت بماند و
 لشکر با سرداران کار دیده محاذ دشمن فرستد - بدیرفت و

در دِل ساند * حر ن حسن گوید - هرمر در حورسان
 در کور^۱ رام هرمر رسای آباد کرد - و آرا و هب^۲ هرمر
 نامد - سی هت هرمر - و مد آرا کورنگ گفتند - و
 آن در طرف ارج است - چه ارج از کور^۳ رام هرمر میاسد •
 سار هرمر سرح متس و ارارس بر متس و رنگ آسان -
 تاحس سر - اساد و مکه بر سمر خود کرده •

شاپور دوالا کتاف

بعضی از مورخان را عنیده است که هرمر^۴ قبل از
 وقت مناس کی از رهاس آس است - بلکه برعم^۵ دومی
 منجم^۶ ماو گفته بودند این حسن سر است و از ناساهان
 کور^۷ گزر خواهد شد • ساری هرمر وست^۸ عوده بود که این
 فردید ناسا است - و نامد هرمان وی ناسد - لهذا مد از
 دوت هرمر کج ناسامی را از نالی سر مادر - انور آورختند -
 و روگان و رحل^۹ دول ما او همان روار کردند که در تاحگذاری
 و لوس ما ناساهان میابد - و خدمتس را کمر بستند - و عمام
 ب برداختند • ساور مدوله شد و در سالهای اول عمر او
 ملول^{۱۰} عمامه سدید ناسا^{۱۱} اا^{۱۲} سمر است - عدل^{۱۳} دست اندازی
 به ساور اناشد - ا^{۱۴} همه می^{۱۵} از^{۱۶} عدا^{۱۷} س و بحر^{۱۸}

صاحب این دبیم خواهم بود که مت بر آسایش رعیت و آبادی
ملک کارم - و امیدوارم که بروردگار عالم حل دکره مرا یوفیق
دهد تا من قور و سعادت قار سوم - میسین از لکری و
کسوری دعا و سای او گفتند * هر س حسن منگوید سمار
ان ماساه آسای رنگ و منقش بود - و ارارس سرح - روی
نح نه بدست و سمیر خوش نکه کرده ناحس سر ما دو
کنکره طلا و ما زرج *

چیز رسی ای هرام

ان اترگوید - رسی برادر هرام سم در سرب اعدل
ملوک بود - و مدبر به سال سلطنت نمود * معودی لقب ای
ماساه را دلبر بوسه و مدبر ملکن را هفت سال * حامی
لقب رسی را محبوسگان گنه * صاحب روصه الصفا منگوید
رسی نصاب بستنده سرب بود - و ما کمال مثل نام و ام
مربکیر آن عهد * در حساب حوس کج ماسامی را - سر
سرس هر سربهاد - و ماسد بر دایر رداخت - مدب اد-امس
رواب اصبح به سال * سامرده حلال دس مرا در
طسروان گنه بد - رسی کسور را عهد حسن کرد - و هر سرب
را بتار دانی سرد - دس پیکاران دره ساکن و اس

فی همه سنین پادشاهی بهرام را در حدود همد و هیدده سال دانسته اند و الله اعلم *

بهرام بن بهرام بن بهرام

این پادشاه را بهرام مئاث و بهرام بن بهرامان گفته اند - و مدت ملکش را بعضی نه سال و برخی سیزده سال نوشته - و در شاهنامه و کامل التاریخ چهار سال است - و در مروج الذهب چهار سال و چهار ماه * از ^{صورت} مسطورات حمزه بن حسن چنین مستفاد میشود که بهرام مئاث در عهد پدرش بهرام بن بهرام حکومت کرمان میکرده - و هم این مصنف میفرماید - رسم ساسانیان این بوده که پسر یا برادر خود را که ولیعهدی داشته چون حکمران ولایتی می نمودند پادشاه آن ولایت میخواندند - همی که سلطنت میرسید لقب شاهنشاهی می یافت * بسارین رسم بهرام مئاث در ولیعهدی کرمانشاه لقب داشته و جماعتی او را سگانشاه خوانده یعنی پادشاه سیستان - و عقیده نگارنده این ضعیف است - سگانشاه همان بهرام بن بهرام پدر بهرام مئاث بوده * حافظ ابرو میگوید چون بهرام بن بهرام بن بهرام بر ^{از سکه} اریکه شاهنشاهی نشست گفت - ما فعلاً از آن مستحق این تخت و تاج شده ایم که از نژاد پادشاهانیم - اما وقتی باستحقاق

عمل کرد حنان کار دولت و سلطنت مَالَا گِرِه و رعایا آسود
 و خوشحال شدند که گفتند روزهایی نادمه هَرَام بی هَرَام همه
 خون و ور عند است - و امام مردم از خاص تا عام سَعْد *
 لقب هَرَام بی هَرَام سگان ما است - یعنی نادمه سگسان
 که سگان ناسد * از آنجا که مدرس او را خیلی دوست میداشت
 اسم خود را ماو داد - و این هَرَام دو سر داشت که یکی را بر
هَرَام نامیده دیگر را رسی *

هر بی حسن گوید سَعَاد هَرَام بی هَرَام سرح منقش
 بوده و ارارس سر و تاجش رنگ آسمان - در میان دو کنگره
 طلا شکل هلالی از در ووی محب سلطنت نشسته - در دست
 راستش گل - در دست چپ سه جویه بر * یعنی از مورخین
 گویند خون اهل ملک عقاب هَرَام و اسپهال او را در سهواً
 دیدند چه استند او را جام کنند - موند موبدان تا گاهی و اندر
 وی رداخت - و او بپیر سرب داد - عبا روع شد و مردم
 آسوده شدند * عجب است که برخی مدعی سلطنت این نادمه را
 هست - ال بوسه آید - و حال آنکه این امر ، مسعودی و محمد
 بی ساوند شاه ناصحی معروف به مؤرخه آید صاحب روضه الصفا و
 عباس الدین بی امام الدین وَلَقِبَ حَبِيبُ السَّرِّ و جمع دیگر از اهل

ابوالحسن علی بن حسین مسعودی رضی الله عنه در کتاب
 مروج الذهب و معادن الجوهر این حکایت را نسبت به پنجمین
 پادشاه ساسانی بهرام بن بهرام و مؤنذر مؤنذران داده میگوید -
 وقتیکه بهرام و مؤنذر^{محبوب} مؤنذران بحراهای حوالی مداین رسیدند دیدند
 دو بوم که دو جعد^{جعد} باشد نام^{نام} صغیری میزند مثل اینکه کدک^{کدک}ی
 در میان دارند - بهرام گفت آیا کسی هست که زبان این مرغان
 بداند - مؤنذران گفت ای پادشاهان - خداوند دانا دانش این
 زبان را مخصوص من فرموده - بهرام گفت پس بگو به بنم چه
 میگویند - مؤنذران گفت این خعد^{خعد} بر است و آن يك ماده -
 آن این را خواستگاری میکند - ماده میگوید - بهتر این چه
 باشد - اما باید بیست حرا به ازین حرا به ها که سابق معمور ترین
 آبادیها بوده برسم مهر و کاین من دمی - بر میگوید این سهل
 مطالبی است - اگر پادشاه بطور سلطنت میکند من بزودی
 هزار حرا به بتو میدهم که همه در اول امر دواب بهرام در آبادی
 شهرت کلی داشت^{شهرت کلی داشت} بگویند پادشاه از بخرف^{از بخرف} مؤنذران متنبه شد -
 و از او دستور العمل خواست - و آن مرد کامل گوش هوش
 بهرام و دامن^{دامن} درایت^{درایت} او را بحواصیر گرانمای^{گرانمای} مواطی و حکم و لای^{لای}
 اصایح و عیبر^{عیبر} مرین و مکمل نمود - و پادشاه چون آن گفته

کسی سکی مناسب *

نگارنده گوید سوال و جوابی از توسیروان عادل و برهمهر
معروف است - و همه کس سنده - و حکم احد اعلم نظامی که
رهنس ماک کور رحمت سراب ماد - آن حکایت را اسطور برده
نظم کند فرماد *

صاد کسان مرکب توسیروان * دور سد از کوکه خسروان
موس خسرو سیده دیور و نس * خسرو و دیور و دیگر هاجس
ماه در آن تاحنه صد باب * دند دمی حور دل دسمن خراب
سک دو مرغ آمد در مکرگر * و ر دل سه قافه سان مکر
گفت دیور چه دم میرسد * حسب صفیری که هم میرسد
گفت و در ای ملک دور کار * گویم اگر سه بود آموزگار
ان دیورا بری رامگرگرفت * حطبه از هر رن و سوهربست
دحیری ان مرغ بدان مرغ داد * ستر ما خواهد از او مامداد
کان د ویران نگداری ما * بر حسن خند سناری ما
آن دگر گشت کرب در گدو * حور لک یق رو عم بخور
گر ملک است و گران روزگار * رس ده ویران دهمب صدهار
در ملک ان حرف حنان در گرفت * کتا بر آورد و معان سرگرفت
دست سر ر رد و طی گرفت * حاصل داد بحر گریه حست

لذات و سیر و گردش و شکار و تفرج مشغول شد - و از
 مملکت داری باز ماند و از حال رعیت عافل گشت - املاک را
 به نزدیکان خود و ملارمان و خواص حضرت سلطنت باقطاع و
 تیول داد - دست خدام را از هر جهت بار و هر طرف دراز
 کرد * وزرا و عمال دیوان چون غفلت پادشاه و بی اعتنائی او را
 به مملکت داری دیدند بی خوف و هراس هر چه خواستند کردند
 لهذا آبادیها رو بخرابی گذاشت - دهکده ها ویران و بی سکه
 افتاد - ار مالیات کاست ^{decreased} - خزانة عامه چون معز دادن نمی
 ماند - مواجب و رواتب لشکری و کشوری مدول به وعد و وعید
 گردید - قوت دولت رفت نوبت ضعف و نکست شد * درینحال
 روری هرام سوار گشت و بتفرج گاه و شکار رانده نکامرانی و
 شادگامی میگذرانند که شب در رسید - پادشاه بطرف مدائن میآمد
 مهتاب در و دشم را روشن کرده بود - درینوقت خیالی
 مخاطرش ^{to be in the hands of the enemy} حطور نمود - مؤبد مؤبدانرا حواست که نا او سخن
 نباید تا بهتر مشغول و محطوط باشد * آئرد داش و هوشی
 نکام داشت و برای تذکر پادشاه و تیقط او ار سیره اسلاف و
 نیاکان وی چیزها میگفت - تا رسیدند محزانة که پیشتر ار
 معموره های معتبر بشمار میآمد و درینوقت حز بومان در آن

بهار و ما قادر معال نامند مسود - و از نواب و عقاب بعد
از مرگ هر رودست سخن گفته است *

از رجوع کنیم تاویج هرام بی هرمز * این اثر گوید -
هرام بی هرمز ناسامی حاتم و ما نابی و سک سرب بود - و
سه سال و سه ما و سه روز سلطنت نمود - و امر المنس کندی
سر عمرو بی عدی از حاتم هرام حکومت مادی عراق و حجار
و حرره داشت - و امر المنس از آل نصر بی رسته اول کسی
است که قول دین مسیح علیه السلام کرد * حر بی حسن گوید
در کتاب سورملوک سعار هرام را سرح و ارار او را بی سرح
و ناحس را رنک آسمان ساخته اند ما دو کیمگر طلا و مادرچی
از طلا - در دست راسس مر و در دست حب شمس که
نکه ما ن کرد و اساد است * نصر هرام بی هرمز ساهنده
بود - و ساهند عمی سکوکار است *

هوام هوام بی هوام

مسودی در مروج الذهب مگوید - مدت ساعت هوام
بی هوام بعد سال بود و دیگران همد سال و عشر گفته -
و هم این مصنف مامر ماند * این ناسا در اول ساعت جود
این بروی و - سگداران و ایراط د اکل و سرب اینها

ایران باو گرویدند * انگاه هشتاد هراو برهن ار هند یا بواحي
 شرقی ایران آمدند که زردشت را ار رام خود نار دارند و بر
 او معلوم نماید که طریق خطا رفته - لکن او همه را مخاب کرد
 و تمام مملکت حتی اهالی سند شریعت او را پذیرفتند و احکام
 خود را زردشت در یست و یک محله نگاشت و هر محله نسک
 نامیده شد - و نسک معنی محش و هره باشد - و زردشت
 گفت من این حمله را ار دهن اورمرد شنیده ام - و رند و
 آوستا ار تقایای نسک است و معنی آن قول معمول امروزه و
باسخ اقوال گذشته باشد * زردشت بعد ار عمر طولانی نکوه
 البر رفت و در آحما در گذشت - و روحی را عقیده اینست
 که در وقب هجوم قبایل تورانی در قلمرو گشتاسپ و عارت ملج
 او را کشتند * در باب زردشت بسیار چیزها نوشته اند - اما
 اعاب بافسانه شیهه است - رمان غیر معین او معینا ار سیزده قرن
 تا شش قرن قبل ار میلاد مسیح علیه السلام است - و میگوید
 تولد او در ناحتر یا در ارج اتهاقی افتاده * در هر حال دین
 عجم چند نار تعبیر یافته - یکی ار آن تعبیرات را زردشت داده
 و اصل دین او قول یزدان و آهرمن است - یعنی فاعل خیر و
 شر - و این دو فاعل را در تحت امر خداوندی میدانسته که

بحمره حل کرد - چون سگ مرلی حمره رسید علامان موکل
او را باره باره کردند و رودستان که آن درخت را متوک و از
ساحهای هست میدانستند قتل حلقه را از جهت عرمی مان
درخت واجب دانستند *

این بود اقوال مصنف عرب و عجم در باب رودست - اما
محقق فرنگ در رجه حال او می نویسد - رودست سراج
سریعت^۱ معها می آید رسماً ما اصلاح کننده آن مذهب بوده -
و سریعت^۲ معها همان دین فارسان قدیم است - و حوسها ما گرها
مدین^۳ بدین رودست میسازد * این^۴ معنی که فارسان او را پیر
داند - طاهرا در آذربایجان متولد شده - معاصر^۵ است با
گاسب بدر داری اول - و پس از صاحب بلاد و ملاقات
داسه^۶ بدین مشهور در عاری گونه نس گسه - گوید او را از
آن بار مآسمان برد و ما اورمرد که به اعتقاد آنها صادر
اول و مد وور باشد رو برو گشت و اورمرد رودست را
مأمور کرد که این سریعت را در ایران رواج دهد - وی اسدا
مدیار گاسب که در تابع ماحر سلطان منکر دقت و برعه
سد - اما بعد از حمل محاطرات گاسب باو ایمان آورد - پس
از آن سریعت امداد بر او آورد و گشت - ما ماحر مغرب

دیگر بر این تفسیر نوشت و آنرا با زندگفت - و این کتاب
 (طاهرآ با دو تفسیر آن) در دوازده جلد ثبت شد - و مشتمل
 بود بر امر و نهی و وعد و وعید و احکام و عبادت و غیره -
 و مدتِ نِسْوَتِ رردشت می و بحسال و عمرش هفتاد و هفت سال *
 این انبیر گوید در کتابِ رردشت احکامِ نجوم و مطالبِ
 طَبِیّی نیز بوده و معی با رید تفسیرالتفسیر است - از ابقراط معی
 رید تفسیر می باشد - و رردشت بگوید این انبیر از سَنَفِ ایوانِ
 گشتاسب بر او ورود نمود و آتشی بدست داشت که با آن ناری
 میکرد و او را میسوزاند و هرکس که آن آتش را از دست او
 میگرفت نیز نمیسوخت - لهذا گشتاسب باو ایوان آورد و آتشکدها
 ساخت و آتش همه را از آن آتشِ رردشت افروخت *

معنی از مورحین اسم پدرِ رردشت را پوششت و اسم
 مادرش را دَعْدَوِیه نوشته اند - و از مَائِزِ رردشت سر و کاشمر
 است که در قریه کاشمر در نزدیکی شهر تَرشیز بدستِ خود
 نشانده و ریاده از هزار سال آندرخت رها بوده تا وقتی مُتَوَكِّل
 عَسَی حَفَرِیّه سَرْمَن رَای را میساخت - برای در و پیکرِ آن
 طاهر بن عبدالله بن طاهر حکمران حراسان گفت آن سرو را
 انداخت و تَمِۀ آنرا با گردون و شاخهای آنرا با هزار شتر

مفعودی در مروح الذهب منگوید - حون در دست
 آسمان در عجم ندا شد و کتاب خود را که نساء نامیده و نلب
 درس قدم نوبه عارسان داد - و هستری ^{commentary} رای آن نوب و
 اسم آرا رید گداس - بعد سرخی ر رید نگاه و آرا
 آرد نامد - و رید فی الحقیقه ناول بود - عرکس از ظاهر رید
 ناول رجوع مفعود او را ریدی منگسند - و صاحب عباد
^{محمده} منداستند - بعد عرب ریدی را عرب ریدی کرد و
 سوره را که معین برطان و اهرمن با قاعل حرو قاعل سر ما
 منده نور و منده طالب ناسد ریدی گسند - از آن دهرها هم
 که عالم را قدم دانسته به حادب ماحق به سوره شد و از ناده
 محبوب گسه - و در اعما اگر مختصری از رحمه حال در دست
 درج تمام مطالب این مباد لهدا گویم *

در دست این آسمان را ناسد مفعودی و معنی از
 مروحین دیگر نبت ^{سپهر} نوحهر ناساه پندادی ارا نرسد - و
 در آروماخان مولد شد و پیغمبر خوش است و کناس موسوم
 به نسا - و عوام آرا در مره نام داد و حون این کتاب را
 در دست نامت نسا قدم درس نوبه و قارسان از مهم آن
 ماحر مودت تحسری بر آن نگاه که معروف به رید شد - و تحسیر

بدان غار برد و مرید ها را گفت من به آسمان صروح می‌کنم و
 یکسال می‌بام - پس از این مدت در حوالی فلان غار مانتظر من
 شوید - این بگفت و نهار رفته در اوان عزالت نقشهای بدیع
 در لوحی یا کتابی ساخت و ارژنگ مانی اسم آن نقشهاست *
 چون سال سر رسید و از غار بیرون آمد آن تصاویر را معجز
 خود قرار داد - و گفت این بدایع را از آسمان آورده ام -
 جمعی از دیدن آن صور حیرت کرده بایمان آوردند و او با
 جماعتی از پیروان خود بایران مراجعت نمود و با بهرام ملاقات
 کرد و او را بدین خود خواند - و حاتم کارش آن شد که گفتیم
 و پیروانش نیز همان دیدند که پیر و پیغمبرشان دید - و مانی در
 نقاشی ضرب المثل است - و از مهارت او در اصول و فنون
 این صنعت چیزها گفته اند - از جمله گوید با اسگشت خود
 بی اسباب دایره کشیدی که قطر آن پنج درع بودی - و چون
 با اسباب بست محیط و مرکز دایره را می سنجیدند همه حای آن
 درست و صحیح بود - صحت و یقین این خبر را که میدایم -
 اما در استادی مانی در صنعت نقاشی حرفی نیست - و زبدیق
 که رادقه مسوب بآن است از رمان مانی شایع و ابتدا شده و
 در اینجا تحقیق اینقی است که از آن صرف ^{بهر} اطر ^{بهر} حایر نیست *
 perfect

یست و دو ماه سلطنت نموده - و شهر رام هرمر را در
 وسان اهور او ساخته و کتاب و مصالح بسازیده مسووت مانی
 بادشاه است *

✽ هرام ن هرمر ✽

حره ن حسن گوید - در امام هرام ن هرمر مانی گرفتار
 و دستگیر شد - پس از آنکه دو سال باطراف منگرمج و در
 اصاع^{اصاع} بهان مسد - هرام عالم را جمع کرده ر آن داس که
 ما مانی ماحنه کند - پس از گشگو^{گشگو} آدل^{آدل} ورا ملرم نمودید -
 هرام حکم کرد او را بکشند و بوسن را کنند و برار کا
 کردند و ر در یکی از دروازه های حدی ساور و بختند *
 نگارنده گوید در احوال ساور گشیم که مانی تناس طاهر شد و
 دعوی موت کرد - و اسدا ساور باو گروید^{malamed} و بعد از بدس
 عوس باز گشت نمود مانی هندوسان رف * امک مرید^{مرید} آلتو صبح
 گویم در آمدت که مانی ان مدك ساگرد ماردوان از پس
 ساور از ازان گریخت - همد^{همد} سعی از مورحن از را کسر
 طایم بلاد هند گردید و از آنجا برکات و حتا رحب کشند و
 کار او در آعدود^{آعدود} بالا گریب - و در آسای سعاری در
 کوهی دید ما صا و هوای حوس و حسمه آب - دوی مکاله

هرمز که هم فرزند من است و هم از نژاد مهرک شاهنشاه
ایران شود *

هرمز در باد امی شاپور سکرمات حرمین بگردد - و در
کار لشکر داری کوشی تمام داشت - بدجوها رتک برده
شاپور کسید سامرا را - حال دار - و نو بشورد و خود بدشاهی
کشد - هرمز بید و دست خود در بریده بود بدو فرستاد تا
دروع بدلوپان مژمر سود - به در آن او کسبیکه عضوی کم
داشت بادهشانی برداشته میشد * شاپور برای هرمز پیام داد که
اگر تمام بیکر خود را قطعه قطعه کنی آخرین قطعه مد از من
بادشاه ایران است *

گویند یکی از سلاطین هند او پشت که اگر فلان متاع
خری پس از چندی دو برابر فروشی - هرمز گفت بی - اما
چون پادشاهان باررکانی کنند باررکانان چه کنند

این اثیر گویند - چون هرمز پادشاه شد عدالت پرداخت
و راه بیاکان خود را پیش گرفت و راستی پیشه نمود و مدت
سلطنتش یکسال و ده روز بود - رستاق رام هرمز را او آباد
کرده است

مسعودی گویند - هرمز ملقب بدلیز بوده - و یکسال یا

و تاج طلای سر کنده آمد - در حالتی که در دست راست برده
و در دست چپ سر و سوار بر سری است * اکبر مورخان
عجم نوشته اند هرمز از ^{نظیر} دحیر مهر است - و مهر یکی
از سلاطین فارس بوده - چون اردشیر او را نکست بعد ها
مدحمن ^{مهر} ماو حیر دادند که شخصی از برادر ^{مهر} مهر و اورنگ
سلطنت ایران خواهد بست - لهذا اردشیر در قطع سل مهر
اصراری داشت - دحیر مهر از پس اردشیر سر به بیان نهاده
سازمانی بود - روری ساور در سکار سینه سینه بود میان
آمد آب حواس - دحیر برای ساهراده آب آورده صید دل
او را ربود - ساور گفت مامن ما تا بورا در حرم سرای خود
حای دهم - دحیر گفت من از ^{مهر} سب مهرکم و از اردشیر
منبرسم - ساور قسم خورد که ارو حوری به اردشیر نگوید -
دحیر با ساور آمد - و ساهراده و را بری گرفت و هرمز از
صلی او و سب ساور قدم درین جهان نهاد - سالی چند چون
نگذشت - روری اردشیر بمحله ساور آمد سری ریا و
رو مند داد - از نفس برسد - ساور سرگذشت را راستی
رای بدر گفت - اردشیر نهاد و هرمز را بوسید و گفت
سکر خدای را که گفتم ساور - ان ساور محبت سوس -

حل مسک

ایقرار است *

این امر منویسد - در حال نکریت میان دجله و فرات
 سهری بود موسوم به حصر - و ناسامی داشت که ورا ساطرون
 منگند - و او از حرامنه و از طاعنه فصاعه بود و اصراف
 او را صرون منامند - و او حریره را یعنی نلاد و اراضی
 واقع بین دجله و فرات را در محب مملک خود در آورده -
 و لشکر بسار جمع کرد - در وقتیکه سائور در حراسان بود
 سواحی عراق عرب دست اندازها کرد - حون سائور از
 حراسان باز آمد و طاول صرون بداشت - فسون به حصر
 کیده آرا محاصره کرد - و آن حصار چهار سال تا دو سال
 طول کشید - و گستان فامه متبرسد - و صرون دجری
 داشت صرون نام که از سرو و ما و بل در یکوی گرو میبرد
 در بومی که آن جمله ساد ران افاده - حسب الرسم تامادی
پرون سهر آمد سائور را دید - و چنانکه او از بام ران در
صباح منگندست سائور هم میان مردان بامی داشت - هر دو
 هم مایل شدند و مهر ورزیدند - و جمله آن دحر که ذکر
 آن در اوایل ناکر اساند - سائور حصر را گرفت و صرون و
اسام اورا کشت و دحر را دو سهر و - و ع المر از نلاد

بازیچه اش مردم -

(دوم) آنکه در وعد و وعید تخلف را هرگز جایز

ندانستم -

(سیم) آنکه جنگ کردم برای فایده نه از روی هوای نفس -

(چهارم) آنکه دلها را جذب کردم بمحبت بدون کراهت

و بترس بدون کینه -

(پنجم) آنکه عقاب کردم سرای گناه و حرم نه از

جهت تغیر و غضب - *punished*

(ششم) آنکه همه کس مابحتاج او را دادم بدون آنکه

کسرا بخيال چیزهای غیر لازم اندام و مبتلا به المیة تحمل و

تعیش بمعنی سازم *

army

armies

شاپور را اصراب شاپور الحود لقب داده - چه حد در

عربی بمعنی لشکر است - و چون شاپور لشکری بیشمار داشت

با این لقب ماقب گشته - و دو فارسی او را نرده گفته اند - یعنی

اهل نبرد و ورم - و شاپور خود پسرش هرمز را در حال

حیات و لیعهد کرد و کلمات متین ازین پادشاه زیاد نقل نموده اند

و از سخاوت او چیزها گفته * و از نوادر عهد شاپور بن

اردشیر یکی داستان اوست با پادشاه حضر - و شرح آن از

سوار میآمد و حکامی دایم * و بعضی از مورخان عجم که از
اکابر گردنکشان قوم هلم رفته - این کار دست را بساور
دوالاکیان بست داده - و اله قایب اسباب کار و حال دوره
علب این امرین شد - و گر نه از ساور بی اردشیر تا ساور
دوالاکیان حلی را است *

معهودی در مروج الذهب میگوید - مدب ساطط ساور
بی اردشیر سی سالست - و بعضی می و یک سال و سی ماه و
هفتاد روز نوشته اند - و او با ملوک عالم جنگ ها کرد و
رسایها آباد نمود و شهرها ساخته - و در انام او مانی عباس
معروف ظاهر شده مدعوی سوب برداشت - ساور دین خویش
را واگذاشته بیرو او گشت - سوز معتقد و از طالب بی -
بی از اعتقاد بردان و اهرمن دست کشید - لکن از مانی
عوس رجوع نمود و مانی هند رفت * گویند نادر دوس
ساور بوس من رسم و را بر تو را در ساسر مدب و نگاهداری
لکر و سار امور بنده ام - و منخواهم همان طریقه را
اختاریکم - را آرا من * ساور در جواب بوس بی
معدب بوسک دارای بی مرتب شده -

(اول) آنکه هر سه امر ما بی کردم جدید و آرا

اصیب شد - بعد بطرفِ شام راند و بسیاری از شهرهای این
 مملکت را گرفت - و پادشاه روم را در اطاعت محاصره کرد و
 او را دستگیر نمود و با جمعی آورده در حندی شاپور سکنی داد *
 نگارنده گوید - پادشاه روم - که صاحب تاریخ کامل
 میگوید دستگیر شاپور شد - والربن قیصر رومیة الکبری میباشد *
 و باید دانست که شاپور چند بار با عساکر روم مصاف داده و
 ابتدا رومیها غالب میشدند - آخر الامر در یکی از جنگها سار
 خیانت یکی از همراهان والربن این امپراطور اسیر و گرفتار
 چنگ قهر شاپور گشت - و الحق این پادشاه ساسانی با قیصر
 روم رسم اسانیت رفتار نکرد - هر وقت میخواست سوار شود
 می گفت ^{سوار شد} حایل امپراطوری نگردد والربن بدحت می انداختند
 و او را نزدیک اسب شاپور حاصر میکردند - والربن بشت
 را دوتا کرده شاپور با ر پشت او میگذاشت و سوار اسب
 میشد - فی الحقیقه امپراطور روم برای شاپور کار رکاب میکرد *
 بعد از چند سال که این ^{سوار شد} حواریا مان پادشاه داد - رنده ویرا
 پوست کند و پوستش را در معدی آویخت و دانشمندان ایران را
^{شاه را} ابدالهمی در زیر ^{شاه را} خجالت رومیها گذاشت - و اگر از شاپور این
 خلاف مردمی و حوامردی دیده نشده بود از سلاطین نزرگوار

مَنان و مَنان رُساق بر رکی است مَنانِ بصره و واسط که
 صه آرا بر مَنان منگه اند - و مرور ساور از شهرهای
 عراق است و در عربی آرا آزار منگود - و به از ادبوساور
 شهرست در حورسان و آرا عرب کرده حادی ساور گفته اند -
 و ادبوساور اسم انطا که است - و به از می شهر از - پس معی
 به ادبوساور شهر از انطا که مسود - و کلی ساور معلوم میکند
 که شهر مَنَوَن نام بادشاه میباشد - سای این شهر شکل نطع
 سَطْرِیج است - در داخله شهر هفت راه تا سارع تا حناان تا
 هفت را دیگر تقاطع ^{intersect} میباشد - و در ارمه ساعه رسم بوده
 است هر شهر را صورت جوی منساخته اند - چنانکه شهر سوس
 را صورت مار ساخته و شهر سوسر را شکل است - و در
 کسب "صورالملوک" صورت ساور را ماسه از آسمان رنگ و ازار
 شرح گلداز و تاج قرمز و سر ساخته اند - در حالتیکه اساده
 است و بر بدست دارد •

این اثر در کامل گوید ساور رومها را در حصین محاصره
 کرد - سد امیری در حراان حادث شد که بوجه او بدام طرف
 لارم ، د - و ب و مار آمد و بر حصین دست یافت و جمعی
 را کب و بومی را اسیر کرد - و عسکر بغداد در اعما او را

انتخاب

ارکسب

تاریخ سلاطین ساسانی

که طبقه چهارم از

ملوک فرس

موده اند

چشم گشودم جمعی از هموطنان خود را دیدم که دورِ مرا گرفته
 دو چارهٔ یهوشی من هستند - چون ملتفت شده و بخود آمدم
 هر دو فرزند خود را کشته دیدم - و من بدبخت جان سخت
 هبور با اینهمه مصائب و نوائب زده ام - و ای کاش که من قبل
 از آنها مُرده بودم تا این تیره روز نمیدیدم - و با اینجالت
 حاسوز می بودم * ناری حنرال (هاولوک) سردارِ انگلیسی شهر
 را تصرف کرده بود - بعد از چند روز مرا از کان پور به
 اله آباد و از آنجا به بارس و کلکته فرستاد - و از آنجا کشتی
 (کلومو) نشسته بفرنگ آمدم * این سرگذشتِ ایام سحتی و شرحِ
 روزگارِ بدبختی من است - و از آن این حکایت باز گفتم تا
 عَرتِ دیگران شود - حاصه آنان که عریقِ بَحّارِ نعمت و قرینِ
 رَفاہ و سعادت هستند از شکرِ آن غنای نورید - و بدانند که
 که دستِ قضا در طرفهٔ العینی میتواند خداوندانِ نعمت را از اوجِ
 عزت به ^{سقوط} حصیضِ دلت کشاند - و اربابِ دولت را از بسترِ غنا
 بجاکسترِ فنا شانند *

تَعَزُّ مَنْ تَشَاءُ وَ تَهْلُ مَنْ تَشَاءُ

بَيْدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ

شَيْءٍ قَدِيرٌ

رندگی نمیکردم - اما ما وجود ایهه سفارسی که نانا صاحب ما
 کرده بود که از آن مرل ^{مطلباً} ما خارج مراوده نکند - ما
 بعضی از ریهایی انگلیسی سنگی و خفت را از دست نداده ما
 خارج از آن عقوطة محصا مکانه و محاره نمیکردند * بعد از چند
 روز بواسطه حواستس مکاتب را رندگی به از بیرون بدرود
 حطاط می انداختند - معلوم شد که عساکر انگلیس فصول نانا
 صاحب را شکست داده و عزیز سناهیان باقی شهر را حالی کرده
 خواهند گریخت * و فردای آن روز صدای ریاد نگوی ما
 رسید که معلوم بود در شهر مک آسوب و اتلانی است * در
 این ماموری از طرف نانا صاحب به احصار چهار هر از ریهایی
 که ما بیرون مراوده و مکانه داشتند آمده ما خود برد - در
 آنها به بیرون همان بود و کشته شدن همان * ازان پس اهالی شهر
 به محس و مامی ما حمله آورد آنها را احاطه کردند - و از
 دیوار حصار وارد محس شدند - اول کشته شد آنها اساد
 در بود که بسر بکسر سنای مسالای کشته شد - از آن پس
 ما رهای همان و جویری گناستند - در هنگامه دحر و سرم
 بر هلاک رسید - و مرا صف دست داده برمی ایدم - دیگر
نداسم به شد و چند ساعت را حالی غیو بودم - و می

ما همه را در مکانی که صاحب منصبان انگلیسی هنگام امنیت در
 آنجا جمع میشدند حای دادند - و اسباب آسایش و لوازم
 معیشت ما را فراهم آوردند - و ما قدغن کرد که از آن محوطه
 خارج شویم * اول باری بود که من این شخص را دیدم -
 هرکس هرچه در حق او بگوید خود داند - ولی من درین
 قتلی که واقع شد اورا متعصر نیدانم - خوانی بنظر آمد مهلت
 در سس سی سال - روئی کشاده و دلی ساده و قریحه خوب
 داشت - و هیچ شبهه درین نیست که اگر با عیان اطاعت او را
 مینمودند یقیناً این قتل و عارت روی نیداد * و حهت این نقض
 عهد آن شد - که حنرال (هاولوک) رای استحلاص حنرال
 (و هار) به نزدیکی کان پور آمده بود وقتی که ما نکشتی اشسته
 عازم اله آباد شده انصار باروط که در آن مریضخانه بود غفاته
 بدون اینکه جهت آن معلوم شود آتش گرفت - هندوها گمان
 کردند که باز جمعی از انگلیسیان بحیال مدافعه و محاصره در آنجا
 مانده و بیرون برفته انتظار و رود حنرال (هاولوک) را دارند -
 این بود که حکم قتل تمام ما دادند - و بعد که بیگانهی ما معلوم
 شد نانا صاحب جمعی از ما را که کشته شده بودیم نجات داد *
 درین پانزده روزیکه ما در زیر حمایت او بودیم در کمال رفاهیت

سپاس از ساحل حرکت کرده توسط رودخانه رسید - من سکر
 ماربعالی را بحای آوردم - که امك دیگر از طوفان حوادث
 حبه ام و به سینه محاب نسه - امانی اعادی از ابطال و
 بعدی کوتاه ماند - و آب رودخانه مناته ما - با آهوم عود حایل
 آمد - که تاگا ددم از عن و سار بومای آسار محاسر کسی
 ما سلك سد - و جمع ریادی از همراهان ما هدف ساحه های
 بوب گردیدند - و بلعه ها یکی رسید - دلمای ملاطم گردید -
 ردك بود عری دریا سوم - که از حسن اتفاق باد ما را
 ساحل انداخت • من با دحر و طغام از کسی سکه بیرون
 آمدم - الله قصص اسوانه من دفیر وقایع نگاران سد
 است • من با طملك و دحرم در کنار رودخانه منان ریگها ر
 روی رمس اوقاد و من عمرک داده - هر آن مسطر بودم که
 طالی از ماعنان حوحوار - ما تاخه سرهای ما را از بدن حنا
 سارد • من از کالو خوف جسمای خود را به بودم -
 درون آما تا صاحب ما حمی از صاحب مینان سوار وارد
 سد - و سلك از او سماء التمام در یام رف - و تا
 صاحب همه ما را حلو انداخته ماند اسرا بهر رد • ما عددأ
 از دگور و اناب راد از صد و هفت نفر بودم - فرمان داد

این واقعه در بیست و هفتم ژون بود * بیست روز بود که نانا صاحب
 این سردار انگلیس را در بند محاصره داشت و آذوقه انگلیسان
 قریب با تمام رسید و خود جنرال سحت محروح شده بود - و
 بعد از چند روز توقف در مریضخانه چون کار از همه طرف
 سحت و خود را دو چار ^{مساوی} بخت دید ناچار تسلیم شد -
 مشروط بر اینکه خود او با قشون انگلیسی که در معیت وی
 بودند از آن مأمس بیرون آمده ساحل گنگ رود - و در
 آنجا کشتیها برای آنها حاضر شده همه را سالملاً به اله آباد رساند *
 من شرح تسلیم شدن جنرال (و هار) و امی نگارم - زیرا که
 الله وقایع نگاران و مورخین مفصلاً نوشته اند * همیشه در سرگذشت
 خود را می نویسم - که روزی که ما یستی از آن مریضخانه بیرون
 برویم - من و اطعالم را در يك اراة رو بسته نشانده سمت
 ساحل رودخانه که قایقهای زیاد در آنجا حاضر شده بود حرکت
 دادند - و چون نانا صاحب عهد و سوگند یاد نموده بود که
 با صدمه نرساند - از دم مریضخانه تا ساحل رودخانه دو طرف
 راه افواج سپاهی صف کشیده بودند - و پشت سر آنها ^{بلا}
 فاصله جمع کثیری از تماشاگران شهری ایستاده بودند * ما را سالملاً
 به ساحل رودخانه رسانده - و در کشتیهای دادند * همیشه

اقتال سعه سرائی می نمود * در احوال صدای سم سوز نگوس
 ما رسیده کم کم دسه سواری بردید ما سدید * ما خود را در
 بی راری بهان ساخته اطر طرف سواران انداخته دیدم نکبیه
 سوار که هائاً از عمامه هر سیر بودند * بوری از جلو ما
 گذشتند * لحظه نگذشت که از های آنها دسه سوار دیگر
 رسیدند * غالباً در مواقع بدبختی هوس و فراس انسان از امام
 سعادت و رفاهت پسر است * ما حتی اسباط کردیم که دسه
 اول از سناهندان ماعی و دسه ثان سواران انگلیسی بودند - چرا که
 بران انگلیسی نکم می کردند * ما خود را مطمئن فک بردید
 آنها رسانده بران انگلیسی ما آنها نکم کردیم بام سواران از سدید
 صدای ما دیمه * واحد اسادید ما بر سیدل احتیاط شرح حال
 خود را رای آنها سان کردیم - و اسم خود و سهر و طاعه
 خودمان را به صاحب منصب این جماعت گفته - و جوری از اصل
 و نسب خود به به بداسم * همکه همند ما مردمانی بودیم ماروب
 و آرونی دانت ام - علی الخصوص که دانت داماد من ما او در
 بی فوج صاحب منصب بوده - وانی سد که ما را ما خود برد
 حیرال (و هلی) پیرد - و والسال هرک از ما را سواری
 برل گرفته راندید تا داخل ماس حیرال (و هلی) سدیم - و

برین مهربانی و اشتیاق قدری آورده ، اس هم با بند و انگش
 کردند و آورد ما بسیار ندیم که چرا ساج نوب و مات و
 بمع قیود سه گنجی نوب آرد و خود خود در خود و خود
 بردن روال بود و ما درین دست و ساج که در آن
 و قبر شاه نه برده ، لازم بر روی بر کشیده ، شود ، نوب
 خود را ، کافور رسام و نوبی محکم شد ، بود هیچ
 ذنبانی در محراب باقیم ، و آخر قریب سی روز و نوب
 های ، ملای مساجد شهر را ، لازم نوب کرده ، و روحانی شایسته
 ماند یک نوبی دردی از پهلوی ما سرایه داشت ، چنانچه ما که
 بخانه های مساجد و نوب ، مساجد کافور آورد ، در شدت روح
 نمیتوانستیم برای خود ایستاد ، که کم عوا بارک و حریت
 شفیق را ، و از اطوار ما این علامت و آثار سلامت و
 امنیت و رحا و رفاهیت محو گردید ، از شدت خستگی باهای
 ما از رفتار مانده بود ، بی اختیار بر روی عانیهای محراب افتادیم -
 مؤذیکامی که غالب اوقات درین مواقع استراحت برای رفع کدالت
 روح و تنی فی البک خود را از جیب در آورده ، با آهنگهای انگلیسی
 آغاز نموده سرائی می کرد - امروز مثل اینکه آثار نکبت قریبی
 اعمده و سنگین کرده باشد - خاطرش کدر بود - و طبعش

راحه بیرون عمرقم * بالاخره روز چهارم حرکت از کاروالسرا
 نمودم - اولو طلوع آفتاب آنها به سمت اله آباد و ما بطرف کانور
 حرکت کردم * اما تا ردیکی کانور هیچ عنداسیم که تانا صاحب
 معروف که سَرِالتَّاس و ریس بکفره از طاعنات مالک کانور
 و مصافق آن سده است - و حیرال (و هار) را که همه
 امدواری و استلیم ما مان بود - در مریضخانه نظامی آن شهر
 ما معدودی از عساکر انگلیسی محصور داشته * اما وقتی ارس مرحله
 آگاهی یافتیم که بدو فرسنگی شهر مرور در حوالی گنگ
 رسیده بودم - و سگ وضع مریضی فی الواقع که مثل خاری طاد
 و نانه سلامت و سعادت بود - سناها تانا صاحب ما را سافه
 بودند - چرا که چند فوج از سوار هندو و مسلمان در سواحل
 گنگ پیوسته می گشتند تا فرنگیان را که مرم کلکه و اله آباد و
 سارس از سیل بواسطه کسی عور نمکند دستگیر و اسیر
 نماید * بعضی از دهستانان ما اسکه هندو و مسلمان بودند - بر
 عرکی ما رحمان آمد گفتند - ریهار نکا ور بود که اسباب
 هلاکت ما موجود است * عجمه روری چند درس ساحل
 رودخانه گنگ که بی رار و حدیث است سها و منواری سوند -
 تا به پیدای شب کار و سنج ان گرودار به مسود - و علاوه

و همه سناهند از خواب بر خانه اسبهای خود را مبار نموده
و دست و روی خود را سب و شو داده عبادت معبود
خوسن بخا آورده از آن پس را افتادند - مدون آنکه هیچ
ملقب و معمری ما نبود * و یک ارابه از ارابه ها که این
کاروان عمارت بدیج ما خود آورده بودند - آنها از مسئولین
خودسان که در وقت محاذله ما سرانان خروج انگلیس کشته شده
بودند - باز کرد از عیب سر خود می کشیدند - که خون
رودخانه حنا رسیدند بر حسب رسم و عادی که دارند رودخانه
مرور بیندارند * و قنکه اطراف کاروانسرا از وجود منحوس
سناهند حالی شد - کی از رتان تاراج دسا با گفت اگر مصمم
مسافر با ما ناسد بماند - و البته میداند که خون هندوها
سب با رعای محسوس دارند - ساند بواسطه همراهی ما ما صدمه
و آسینی بها بر رسانند * گفتم بی حدس است - ولی بها به
اله آباد مرود و ارس بها به اله آباد صفت فرسنگ مسافت است -
اما ما ما م سهر کا ور بودیم که از اعما تا آخا راده بر دواورده
فرسنگ را مس * راهه بها گفت ما را در اله آباد مانس و
معدی است - که هرکس بد آخا را ماند در مهنر اس و اما
نخواهد بود * گفتم بی اما در کا ور حرت (و هار) است -

خود را بدر منزل و مأمن خودمان رسانیدم - و آهسته در
را مار کرده اطفال را آواز نمودم - جوانی شبیدم - مکرر صدا
ردم - نفسی از منتهی بیرون بیامد - گفتم دیدی چگونه وحشیان
را ما این مأمن هم برده و مرا بدای فرزندام متلا کرده اند -
اما باز از ترس اینکه مبادا باند تر صدا کنم - و صدای نگوش
یاغیان رسیده قصد اینجا را نماید ساکت شدم - و قدری بیشتر
رفتم - عوداً آواز دادم - ایمرنه جوانی شبیدم - قدری قائم آرام
شد - آهسته پرسیدم که غیر از شما با شما درین جا کیست - معلوم
شد - که دو زن و دو طفل دیگر با آنها هستند - نهایت شاد
شده با آنها سپردم که تا صبح صدائی نکنند - و وقت طلوع
آفتاب منتظر من باشند - و من با اطمینان قلب و فراغت خاطر
مراحت کرده نزد ران راهبه رفتم * شبهای هندوستان بر خلاف
روزش سرد و رطوبتی است - ران تارک دنیا را دیدم که از
سرما میلرزیدند - هر طور بود این شب پر شر و شور را که از
روز نشور ^{در روزهای} پر هول تر و طویل تر بود صبح کردیم * قاتلین
سنگدل پهلوی مقتولین خود منزل ساخته با کمال فراغت و
استراحت خوابیدند * آفتاب که طالع شد - همان نظم و ترتیبی
که در قشون انگلیسی رسم است شیپور حاضر باش کشیده شد -

بطرفِ سرد سپاهی محروح روان شد - منهم بآہا ہمراہی کردم
 و بسر وقت محروح رسیدیم - زخم اورا نمکِ العلاج یافتند -
 فوراً آبی طامیدند کہ خون را شسته مشغول بہ بخیه ردن و
وصلہ نمودن دہس رخم شود * در این یں من فرصت را
 غیبتِ شمرده برای تقدیم ایجدمت سبونی برداشته دو سه مرتبہ
 بسمتِ چشمہ رفتم و آب آوردم چساکہ مادران را برای
 فرزندانِ خود عادتِ عمخواراست و حالتِ بقرای * سایر سپاہیان
 و ہمہ طاران او کہ ہمہ حاضر و ناظر بودند - اطر بدین خدمت
 مادرانہ من کہ فقط از روی اضطرار بود قلبشان بر من رقیق
 شد * اما محروح بعد از ساعتی نفس ناز پسین را کشیدہ جان
 بجان آفرین تسلیم کرد * و از عجایب اتفاقات ہماں سرکاری بود
 کہ کشیش را آزردہ بود * ہمیکہ سپاہیان مأیوس از حیاتِ رفیق
 خود شدند - از دور او بیکسو رفتند - کشیش فریاد رد کہ
 ابن بی ادب کور ناظر بود کہ میخواست خدای مرا بہ بند -
 و صلیب را از گردن من لعنف بیرون کشید * در رندگانی کہ
 دید - پس اکنون او را غیل تعمیدی دادہ نزد معبود خویش
 کہ دانا و بدبائی ہر کم و بیش است ہرستمش تا حروت حق
 را بہ بند * من وقت را عیبت شمرده آہستہ خود را بدرون

فرمان راهه صدمه رسانند - و کس را بر سارارد -
آکوف جدا در صدد ممات آنها بر آمد ارس فعل رسب
مارسان داس * من بواسطه سرمایست و هول و نفتم
در لردس و فام در طس و فلم از دوری و عمری از حال
اطفال پیاب و فرس اضطراب بود * منظر وف و موقع بودم
که آن وحشان بحواب روید - تا آکوف بدرون کاروانسرا داخل
و بدمك اطعام رفته ارحالب آنها اطلاع و اطمینانی حاصل کم *
در عبال و حنال لحظه از اندیشه اطعام می آسودم - که ناگاه
رای سل معصوم و ندای محسوس رح نمود * یکی از سناها
که هنگام جوهرری رحم منگری شده بس رسد بود - و چون
ماستر نادران از آن جاری و او به اس اقتاده و رفاس او را
مرده انگاشته بحال خود گدازه بودند * بعدنم بگوشه
به شد از جای ترشاه فراد کرد که من به مرد ام - اگر
جراحی میدهد و رحم مرا می لب امید است که حتی
سلامت در مازدم * اما جراح این روح تاب بود - و
سارس هم علمی از جراحی داشتند * سارس الحاء اتحنی
به راهل بند * از سه امیر وهام و دهایی مدعی اساس
بر روی مرسی و بخرواح * کس ما دو هزار زبان راهه

روم - و قابض را آرام کرده نگوییم - از مسکن خودشان که امن
 ترین مسکن است هیچ بیرون نیایند - و فریاد و فغان نکنند - و
 آهسته دست بدنا برداشته نجات خود را از خدا مهلت کنند -
 که چون بیگناه و بنیامند و دل شکسته و بُر بیم - شاید سوء قضا
 را بدنا از خود دفع نماید - و چندان اضطراب برند که این سباع
 آدمی خوار و آدمیان دیو کردار از خون دیگران سیراب شوند -
 و آتش عصب خود را فروشانده بر آتش کنند * باری خیالات
 و تصوراتم همه مانند خیالات بجایی بود - چه نگوییم که بر من
 چه گذشت * درین این تاریکی شب جهان را فرد گرفت -
 و من هنوز برای اطمینان امایت مشوش و پریشانم - و هیچ
 نمیدانم که آنها هم مثل سایرین در خون خود غاطیده یا هنوز
 بدام اجل پیاده اند * سپاهیان یاعی آمد از فراغت از غارت
 در حلقه کاروانسرا آشی افروخته بروشدائی آن تقسیم عساکر
 میکردند * من با زبان تارک دیر و کشیش با کمال پریشانی در
 گوشه طلمانی نشسته تماشای حال و احوال آنها را مینمودیم *
 سرحدک آنها در گوشه اشسته ساکت بود - و مطمئناً داخل
 کاروانسرا شد - و شریک در ^{حیات} آنها نگردید - ولی
 ممانعت آنها هم نمی نمود - مگر وقیفکه سپاهیان خواستند که

حرا بدن بکیت می افتادم * ساهان گفتند * ه حش است -
 ماند نکان نکان از حلو ما نگردد - تا حامه و لاس سها را
 حشحو کیم * رتان تارک دسا بل مک گدسه طاعنان دست
 بحیب و دل آها رده حری سافتند تا بوب بن رسد *
 لردان لردان پس روه ما اسکه بالاس اهل نلد ملنس بودم - مرا
 سادحه ماطاق عشم رانند * کی از رتان راهه گف ان صعه
 عماره را رها کند - عشتم چه سد که ما آهه سناوب و سید
 عمل دست از من مار داسه رهام نمودند - و ان سود حر مست
 ردتان و حدبر آسای * حال که خود را در کتف حمایت آن رتان
 در امان نام - حنالم مئوس و رسان دحرم و سرم سد - که
 آنا به بر سران ساند - و آکئون در چه حال ماسد * از ان
 اندبه تال بودم که مادا آن بدحمان از عی من مضطرب و
 عبات سده حشحووی من از مامن خود بیرون ساند - و اگر
 حش کنده لاعتائه طعمه سع سدریع و حسان حوئحوار خواهد
 سد * اما حکیم که دسرس ماها مدارم * ما حرد منگویم خدا ما
 حرا من مک - بیکداری مسم که عطف فرردان مهرم روار
 کم - و آها را از ساد آنا سام * ما ور سدهی مسم
 که از روی ان وحسان خود عور و د تردلب الحسام

کردند - و خود را بر روی آستان - و در آنجا نشاندند - و
 در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 آنچه کاروان شده بود - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 و آنچه مشغول آنجا شده بود - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 نزدیک - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 جدا کردند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 که از سر حوض آبش بر روی آستان - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 که - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 پس شنیده - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 نمود - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 جان احسن بست - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 مات - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 رؤیای ادیان و مال اگر سینه مسئولیت داشتند - و در آنجا نشاندند -
 جان خود بر سر کار دین نمی گذاشتند - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 شریعت و اعلای کلام دین فولشان مؤثر نمی افتاد - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 سباهیان یاعی دهند که ما از خون شما میکدریم - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 اینکه هر چه مال دارید بر سر دین تسلیم ما کنید - و در آنجا نشاندند - و در آنجا نشاندند -
 زدند که ما را می‌کیند و مال کجا بود - اگر مکت داشتیم

حاضر داخل طاق محروجن سدم * (بول) کس را ددم که اسباب
 عباد و سعاد طاعت خود را از جورجین حرمی در آورده
 مدارک (من) بی بار جماعت می بسند * بطریقه بار برای من
 طریقی تازه بود - چرا که من مذهب رومیان داسم - و این
 کس به آیین کاتولیکی عازم ادای فریض بود * اما چنانکه ذکر شد
 چون مقصود اصلی سائین مقصود نگاه بود - گاهی را از خود
 دور کرده همگام جماعت سدم - و همه بطریقه کاتولیکی را تو رده
 کس را مقتدای خویش ساخته نگار فریضه پرداختم * در این
 بار بودم که یکی از اسبهای شاهان باغی از خارج کاروانسرا
 آمار سپه گشتن آورد - اسی دیگر بر سپه گشت - بکمره
 بام اسبان شاهان چنانکه عادت دواب سای سپه گشتن
 گذاشتند - و از داخل کاروانسرا اسبهای ما بر ما وودانکه
 پور آنها سه بود هم چنان - اب دادند * - اران اینجا
 بکمره حرکت کرد در کاروانسرا را سکه دو دهم از
 رهای تارک دسا که - او آنها وید دور کرد ویت مر از آنها ما
 سمرهای گشته - وارد ایوان روح سدد - درحالی که کس
 مسئول بار و شتاب حداثت بی سا بود * - که باطلان
 در آید طاعت را از کمر گشته بکمره - سمر کس حالی

هندبست که من در آنقوج صاحب منصب بودم * ازین خبر
 وحشت از دلها طپیده و رنگها پریده عمر که را دیدم در کار
 وداع جان بود و انقطاع از جهان * باز در آغیان مرا ابدی
 بود که این دسته سوار بعد از آنکه مراک خود را آب
 داده و ساعتی از زحمت راه بیا سودید - راه خود را گرفته
 خواهند رفت * اما نه چنین بود - رحل اقامت افکنده میجها
 بر زمین کوفته و دواب را رین و لجام گرفته حل و افسار
 کردند - و آتش افروخته بطبخ غذا پرداختند - معلوم شد
 که شب را ماندنی هستند * شهای هندوستان در زمستان و
 تابستان بواسطه قرب بخط استوا دوارده ساعت تمام است * آیا
 درین دوارده ساعت شب که اینجماعت اشرار بیرون کارواسرا منزل
 دارند چنین خواهد بود که یکتس از آنها از روی هوس قدمی
 بدرون کارواسرا نگذارد و ما را نه بیند ؟ یا در طرف اجمدت
 از ما و چهارپایان ما که در کارواسرا هستیم صدائی بیرون
 نرود و بگوش آنها نرسد ؟ امودالله - باری ساعتی گذشت و
 از طرفین صدائی نماند نشد - من قدری امیدوار شده و به صحن
 کارواسرا آمده طفلم را دیدم که با سایر اطفال در بازی بود -
 و دخترم را یافتم که با اسوان دیگر صحبت مینمود * آسوده

اسبا و گاوها را محکم نسیم - که اگر این سواران از سناها
 ماعی ناسند به از باران ما - و الله عاذنا هم داخل کاروا سرا
 نسته در بیرون منزل خواهند نمود * مبادا سپه است ما صدای
 گاو آنها را ملتفت بر وجود این جماعت در کاروا سرا نماید * از
 آنجا که شخص مادانکه در حجر نصیب و سعادت معیور است
 سوسه در خواب عذاب و ضرور است - و خون گرفتار عصب
 و دو خار نکت است - همواره حشم و گوس دلس مار است - و
 ما خوف و احتیاط انبار * من در میان سارس خون پیرید اسلا و
 مدحی اختصاص داسم - و خطر این جانی و سوانح ناگهانی این
 امام را سر دند بودم - بلم فرار و آرام نگرفه ما آن دو
 قمر که ناسان در بودند در فراولی و دیده بانی سرکت نمودم *
 سرم (ویل) ما دو سه طفل کوحک دیگر در صحن کاروا سرا
 ماری نمیکردند - و دحرم ما زبان معمول محبت و سرگدسب
 حوادث زمان بود * د دسه نگدسب که آن عشاء باسی مرادی
 رد خود را از عیاضی در نصیب اذاحت * برسدیم سه روی داد
 راس از دعب شد آمد بود - و رنگ رحسارس برید
 رعبه بر اندام اساد * با کمال وحشت و اضطراب بدون اینکه
 امان حوالی دهد بر رقتا دویده فرار زد - که این حال وح

سپاهیان باغی را از حد و مرز ما آنگهی - در منقضی شراکت در
 پاسبان و تارک آنها را پیران و پاسبانان را برده و پس از آن
 اتفاق شمر - که بود نه رفاه - و ما را خوش نماه از پی تفرار
 و دمدغه سواران را شدند * بیرون آید و در میان - آب
 بدر نروم از چشمه بیرون آوردن و سواران را آورد و در
 گرمه - و آب حنظل و آب چغندر و پیران بود و در آب پیچیده
 و مهابت نموده بخورد و بعد از آن - که شب را در بخت آب - پیش
 و اعیان خاطر صبح خوابیم کرد * در حال سرانجامی که
 منتهی باب بود - بکثانی دو را بست و نای دیگر را میخواست
 به بید - که خورد را بست کشیده فریاد زد - که یکدسته
 سوار از دور بیدار شدند * آیا از چه مرز و کدام طایفه
 مانند - دوست یا دشمن - بیگانه یا اهل وطن - خدا دانست * همین
 قدر معلوم بود که سواران ما با لباس سرخ شدند - اما
 چون سپاهیان مدی و عاقر انگلیسی هر دو سرخ پوشانند - تا
 نزدیک نرسیدند از کجا میتوانیم بپایان از انگلیسی تشخص
 و تمیز داد * در میان این جمعیت ما دو نفر از نظامی انگلیسی بودند
 که رخمی نداشتند - یکی رئیس موزیکان چنان بود و دیگری
 بچاه باشی سواره * این دو را بشت در بقراولی گذاشت و ^{نور} نور

اسوار کردند - چنانکه تا معاصرِ طهر از ^{بیم} صامت و نامان
منتقمی در خارج کاروانسرا ناف عمده * مرصّا را در اطای
خواناسدید - و رمان و کودگان و راهبان برك دسا گف در اطای
حده - و سربارها و عروجن در اطای دیگر جای گرفتند *
ان کاروانسرا وصا عمرصصاه سیه ر بود تا سرای هوانل -
حون وف بار سد کسی که مسمی به (بول) بود امامت کرد -
و بدون استثناء روساها و کاتولیکها باو اقدا نمودند * بلی حون
هنگام سد بود و کام عمارگی و عبت - حدای نگاه را سطر
در آورده خاصه روی سار بدو کردند - و اختلاف طریف و
فروع ^{بیم} سربت سکو هادند * دوبر آسای حال و مراعت مال
بود که عمرکی در راه ^{بیم} رسی ناده و حامالی ناسد - و کله
حامه دی را عریق کند * ناسی که از طهر گدس حامای از
سورماها که از علی محلی کوچ نکردند - بحوالی کاروانسرا رسیده
در جلو خانه بیرون ندوی اقامت و اسراحت نموده بدون آنکه متع
بود که در داخل کاروانسرا کسی عبت راه خود را گرفته رفتند *
اگرچه خود اسراحمه مد سرر ومانه حطر برای ما بودند -
چرا که بدوآ کمر - ما بودند - و از سلاح حرب و آت
ملس و صرب و سری ما خود داشتند - ولی ممکن بود که

و رام ندایس میکوشد * به غروره الوتقی تمدن تمسک میجوید - و خود را با هزار فتنه و شر مری نوع شر میگویند * و با این تیغ آخته - بر مال احییه تاخته - و اقوام بچاره را که آشنا به دسایس و حیل آنها نیستند گرفتار کند - طام خویش میکند و مقاصد نصایبه از پیش میبرد * پس باید از ابرقّه طالمان که گرگی در لباس میشد و دشمنی صورت خبر اندیش بیشتر حذر کرد - که محبت سالوسی با مردم مانوس و عاقبت انبسی بدتر از ابایس میشود * خلاصه هندوها بعیسویانی که داهیه مذهب کاتولیکی هستند عداوتی ندارند - چرا که کشیشان و رهبانان کاتولیکی و رنان تارک دنیای آنها مرصای هندیانرا طامالمرضات الله پرستاری می کردند - و اطفال آنها را تربیت و تعلیم میمودند - و بدین جهت بود که این رهای راهه جمعی از انگلیسارایاناً و دکوراً در کف حمایت و سایه رعایت خود گرفته عاظمی مرفتند - و قصدشان این بود که امشب در این کارواسرا سر برده علی الطلوع کوچ کنند * اما برخلاف رسم و عادت - که در این فصل تالستان باید دو حشرات منزل نمود - بلکه در سایه حدار و زیر آسمان باید بیتونه کرد - این کاروان بدیخت تماماً در دوون حشرات منزل نموده ابواب منازل بر روی خود

عساکر نصرت ما تر ملکه انگلستان و امپراطری هندوسان -
 که صفت صولت و سلطوت آنها اقطار عالم را فرا گرفته - و
 هیچ دخیانی نیست که سواند بر آنها غلبه نماید - عما قرب ماها
 بر حورده ارس میماند که محتاجان خواهند داد و اما عجب خدائی
 باطل و آندبه عاقل - میسر عرما و سلاهی معدود - که درمندان
 حای عاود از حدود هند راه میبرد ندارد - چگونه امانت طهر
 خواهند داشت و صلابت و صولت سناه - و سوک دولت بادشاه
 انگلستان - کما حکو بلوای عالم و سورس تمام حای مله آلمانی مثل
 هندوسانرا خواهد کرب (اعلم)

بیه خو رسد برید سل را
 ماهمه سدی و صلابت که اوس
 مورحکان را خو تند آهوان
 سر ریان ر بدو آورد بوس

طام و عداد و ادب عباد اعیان دارد - و طالبان برای سهولت
 ران و مسافت را های حای خود را با تاج لباسها حلوه
 دهد و بعضی از سادات عدار و مردم نامدارند که مایلند آن سوار
 است - و کارسان قتل مار و آحاب و مار دار و امصار مانند
 و حب منول و آکار اما ریح دیگرند که لاس بلنس بدو رسد

این زبان نازک دنیا هم معلوم شد که مثل ما در مقدمه شورش
 از دهلی بیرون آمده و به سمت شان آفره رفته است - باخیول
 که آتش را به ما سپردن راهبه آن شهر جمع و در راه دست
 طرف راه آزاد رفته بود اما در این راه و گودوی سیاهان
 باغی بر خورده راه منسود را مسدود دیده تا بهر حال عزت
 به سمت چپ رفته که راه کابور است معلوم - عتبه بودند و
 از هر منزلی که میگذشت چه در راه و برای و چه در نواف که
 از رحمداران نظامی و قلمی طبیب مرجه داده با خود حرکت
 داده بودند و بعضی از رهای دیگر طبیبی نیز از قتل گاه
 مراد آباد و فرح آباد جانی سلامت بدر برده مرگها نایر بر خورده
 چون به بیرون هم پیوسته بودند از هیچ يك کاروانی از زبان بیرو
 حوان - همه شکسته دل و گشته مو - که وحش را در میان سوی
 اشک گلگون دیده یاره دیده - و چشم خونبارشان حر از حال
 سیاه راه سرمه نکشیده - با هایشان از طول و صدمه سفر از
 رفتار مانده - و زانها را از وحشت عابه یاری گفتار نهاده *
 این زبان بچاره که برای مختلف و از هر طایفه و طبینه بودند -
بارۀ نجات بارۀ انکار - برخی عجایر برخی عرائس - بعضی ناولد
 بعضی بیول - امیدواری که داشتند فقط در این بود - که

ار دلالت راه محاب ما طحرد • ما خود گیم (صفت الطالب
 والمطلوب) ان امهات روحانی و راهبات بصراتی را که ما حو
 حوریان هسی ما فرستگان آسمانی رای خود ماه حجاب می شناسیم
 در نکت و مدحی ما ما همسر الکه در سد و سعی ار ما در
 مانده بر بودند • معلوم سد که سرباران به رای حراست و حجاب
 آنها الکه رای اسباحت و استعاب ار آنهاست که سربك در سر
 سده اند • اسباحت آنها باماً سكه - بهاسان محروح و حبه -
 لباس نظامیان ماره مار - عمامه های سفیدكه بر باد سا هندی
 نحای كلاه سر می بستند ار حو سربان كلكون - و سرها ار
 صرب سب سناهان ماعی سگاه - بدن حال حرن انگر می آمدند •
 خلاصه ان كاروان مسوم و نسوان مهموم وارد كاروانسرا سد و بی
 مارا دیدند كه خود را از حجره بر ن انداخته بدان آنها آوریم -
 و بران انگلیسی ما اسان سخن گفتم • حدی تصور نمودند
 كه ما يك جمع كبری ار فرنگانك كه مان مكان ساه حبه و حو
 ما آنها ملحق سوم نوو رای اسان حاصل خواهد سد •
 اما همكه سركدب بهاب و سرج صاب خود را رای اسان ار
 گفتم و میزدند كه تر ما در ان مكی سرك طیل و ده سد
 كی است - بدی است كه كاهه ماه محروح و مأوس سدد •

قرمز باشد * و هر چند نزدیکتر میشدند سیاهی ملبوس شان
 محسوستر و ما متحیرتر که آیا اینها چه کسانی و از کجای
 آید * هرچه حدس میزدیم بی تصواب نمیبردیم - و دفع
 اضطراب میکردیم - تا چندان نزدیک شدند که دخترم آنها را
 دریافته فریاد زد - که این کاروان سیاه رخت بچاه شصت نفر
 زن سیاه بختند - که لباسهای آلودی دربر و در خط معبر بقطار
 بعضی پیاده و برخی سواره راه می پیماید * و بیست نفر سربار
 انگلیس نیز دو دسته شده از جلو و عقب آنها می آید *
 چون این جماعت مسافت يك برتاب تیر نزدیک مسکن ما شدند -
 خاطر ما را از دیدار آنها ^{بسیار} اهتزاز و انعطافی روح نموده -
 (الغریق یثبث بكلّ خشیئ) بی اختیار فریاد شادمانه بلند کردم -
 چرا که آنها را شناختم که همه از رهای تارک دنیا یعنی زاهدات
 و ^{مجاهدان} رواهب کاتولیکی مذهب دهلی هستند * پس یقین کردم که ما را
 فرحی قریب است و عیشی نصیب - و آنها را تا کمال استعجال
 استقبال کرده خود را اکف حمایت و طرف رعایت ایشان
 کشانیم * اما ^{امیدوار} هیات که این خوشحالی ما لحظه بیش نبود - و
 افسوس که ناز قلم قصا برخلاف رضای ما رفته - چه دوباره چون
 نیک نظر کردم دیدم - که این کاروان از ضابط ^{نقد} حیات بلکه

از من قوی تر بود - بحسب در ^{سفر} دره خط سبزه صفعی
 مطهر آمد - پس از لحظه آن خط سبزه قدری قوی تر و
 محسوس ^{بسیار} بر گردیده - معلوم شد که این نیکه سه کاروان عطمی
 است که طرف ما می آمد و اما بمیدانم که ورود این کاروان
 ماه برج و حوسومی و نساء برج و سکچی ماست - بی فوجی
 از افواج سوار با پیاده انگلند که ما را در کمپ حط و
 حمام خود گرفته بامی خواهند رساند ؟ با برخلاف کاروان
 احادی و هلاک ما را مستعمل - بی ده از سناهاش مای
 ووحشان هندی هستند که بمجرد وصول و قدم ما را
 معدوم خواهند سیاحت ؟ و هم شاید که هیچیک از این دو
 سوده قاتله باشد مرکب از ارايه ها و اسراي ناویر و فلان
 کوه سکر و چند قریه مکاری و مسافر که محل مالالتجاره و
 ادراي می باشد • و بر محمل است که هیچیک از آنها باشد
 بلکه گروهی مثل ما سه روز باشد که از قل و تاروت قته انگران
 طرف سبال و سرقی محاس نامه پس سبب گریزند • اما خط
 سبزه ما را راد برسد و اسبها انداخته بود - که اگر آنها هندو
 بودند حاسم، - مدتها حط سبزه ستر می آمد - حاسمه
 از سبزه طایعی با دور با افواج میبرد انگلند اما لسان

بدین موال گذشت * رور هتدم که باز از حاکم طلوع آفتاب
 من بر خاسته مشغول دیده بانی بودم - دخترم نیز بر خاسته در
 بهای آن منظر منطاری دیگر باز کرد - که با من در دیده بانی
 و نرسد وصول کاروانی از یاران عزیز یا مددکاران انگلیس
 همجشی نماید * اما تا قریب چهار ساعت استظاری ایوده کشیده
 و چشم و جسم خود را ایبه وقت بجهت برج شکنج انداختیم *
 چه اگر وضع مسافرت هدوان با ورنگبانی که با آنها عبور
 معاشرت و مسافرت هستند آگاهی مداشتیم - هر آیه باید در
 اول وهله ملتفت اینخطاب شده باشیم * درین مآکت عیون
 و انهار و مشارب و مناہل طوری واقع - و ریاضات و
 حانات و منازل از قدیم الایام چنان تعین گردیده است - که
 مسافرین از هر منزلی حرکت کنند - پس از چهار ساعت طی
 راه یقیناً باقامت گاهی میرسد * مثلاً امداد که براه افتد چهار
 ساعت از رور بر آمده بمنزل و منہلی واصل میشوند - که از
 تاش خورشید یا بارش شدید ساعتی چند محوط و آسوده باشد -
 همبکه دو ساعتی غنوده و آرمیدند - باز حرکت کرده برباط و
 منزل دیگر میروند - و شب را یا در منزل ثانی بسر میبرند -
 یا باز عربت ^{عربت} کمرحله ثالث میبایند * دخترم که حوا و ناصرہ اش

آمده مرل کسند لاید بودد که از دهه ان دره صبق که در
مدافتر است بالا آمد وارد سطحه که کاروانسرا در آنجا واقع
است سود * درن فصل تابان که یاران عدم الوجود است -
در هندوسان مسافرن و انسانی سیل غالباً رور ناست که
نکاروانسرا میرسد - رور ها را در ساه حذار خارج از
کاروانسرا و سپا را در آستان بی سرساه مرل می کنند * بن
ما هی قدر اعما ^{بسیار} جامع جم ایسی از مسافرن میخواهم داس *
حنانکه حد دسه آمدند و رفتند و ما را ساقندند * دحرم گفت
حوت است در ان دیوار محرمی معینه کنیم - هدرکه سوان
گاهی بیرون رفته خود را عمدگی برسانیم - و از منوهای حننگی
ما ریه سپاک ما کول دحرم برای مجلس خود محصل بایم *
من گفتم منادا حسن کاری بای - اگر سوادحی مار سود - مار
مهور * میللا که رهس مهلب نوی است و در اعماها
دار است * د ساند داخل حصار شده ما را بگرد - هر
است هم معد کوحک قناعت کرده را را ^{بالمجلسه} اسام * حلاله
سعد ره موا الآ کار ما هنر د که ازین معد کوحک راه
را ریکا مکردم - و آمد و رود روحی الکاسم را داسم
که ساند از اعما عبور کرده ما را سب دهد * بگوید عینه حق ما

سیزدهم در را از پشته در آوردیم ه آلت کار ما فقط
 متراسی بود که در حیط قسای بی از حدوها پاشه شد -
 یعنی در همان قبا و ملاسی که نیار درویش نموده بودند و
 درویش ما عطا کرده بود ه بعد از بار شدن کثر جبین تصور
 نمودیم که باب کبابش و راه آسایش است که دست غیبی
 کشوده - وَمُفْتِحُ الْاَبْوَابِ از نموده - تا مارا از مصیبت رنج و سختی
 رهااند - و سر منزل راحت و یکجستی رسانده اما نه چنین بود -
 پشت در دیواری دیدیم معلوم شد این در مدخل مخصوص
 کاروانسرا بوده - و این خلوت محل اقامت سربداران - که اکنون
 بعد از رفتن قوافل او هم در راسته از بی کار حورده رفته است -
 خلاصه دخترم امید این را نداشت که توان این دیوار را
 شکافت و راهی بحارج بار کرد ه من او گفتم دیوار این درگاه
 و راهی دیوار محیط کاروانسراست که محکم باشد ه سطر تیغه یا
 صدوقه میآید - و از اتفاق همین طور بود - تا آبی منتهی بار
 کردم - و اطری بصحرا انداخته دیدم - عقب دشت تا طراوت و
 صحرای ناخصارت و مطر نا صفائست ه دره عمیق طولانی که
 منتهای آن ناپدید بود نیز دیده شد - که جاده از دهن آن
 دره بود بایطور که اگر مسافرین میخواستند بکاروانسرا

همه ریح و عذاب ماسراحت و فراغت خاطر خواب کرده ریح
 حدیگی و کسالت حسایی از حوس نمودم • اما هر لحظه که
 مرکب سوهرا^ن عمر بر مان محاطر می افشاد - بار همچنان آورده
 دل و افسرد^ن خاطر گردیده آم^ن سرد از دل می کشدم - و
 سوسه روحان فرس^ن عم بود - و دلمان اسر^ن مام • دیگر دور که
 سر از خواب برداشتم - من بر حاسب اطراف عین سنگ خود
 مانرا گردن منکردم - ناگاه جسم بدری حویین افشاد در
 هبات استحکام که یکی از اصلاع^ن این خلوت ص^ن بود • گفتم
 آما اندر نکجا معوج مسود و حرا به است ؟ از آنجا که
 انسان مالمع از آنجه مجموع است بدان حریص - و تلهوسی
 فطرتش سوسه او را در کار محریص - من دوراً حواسم این
 در را مار کرد کسب^ن معمولی تمام • اول حسان دانسم که
 مآنان مسوان مار کرد - دلس را گرفته کشم - اما حدانکه
 فوب رده و کوس کردم دربار سد • حون^ن هینه (من فرغ
 مآ^ن و یح و یح • و من طالب سنا وحد وحد) سنده بودم -
 ما دهر مصمم سد^ن که هر وسعت و حیات است در را
 مار کنم - که ساند^ن و من راه فرادی از اسطرف لارم فاس
 اسم • دوارده دور^ن عا^ن یاس در مسال سده تا صبح دور

رد او رقیم و بام آنها را بمن عطا کرد * آدونه حیدر رور
 ما و منافی وجه عمد و لسانی که سوان بدان جسم را بوسند
 رای ما حاضر شده بود * کاروان سرانی که دری محل بود که ما
 از ورود تا این هنگام بد اعا گرفتار اسبه محبت و مهلکه سدم -
 حناکه ساها اساره شد - از فیصل رباط و کاروانسراهای دیگر
 است - که در سوارغ هندوستان ارباب مول محض بواب و حر
 از قدم الامام سا عمده اند * وصفا فصالی است محاط به
 چهار دوار محکم - از یکطرف آن دری مخارج قرار داد - و در
 داخل آن سوب و ماکر حیدر رای حط انسان و حیوان از
 حر و رد و امطار شد سا کرد اند * ملوایم بر کنار
 اطرافها - بسمن آدمس هم وسیع بنار سی دارد - و همه مساه
 آسار بنار برگی است - و صبی نسو هم دارد * دیگر به
 فرسی دارد به اسان - به مثل مباحامی فرک خادمی ما
 مسحی - ما لوازم نس و اسراحی * تا مفر و کاروان در آغا
 ها منزل دارد - از رندگی و بوی آمادی از آن منابد - هر یک
 و متد بکار از و غیر مکور می آید * درویش معر که - سر
 به یکی و احساس ما ما - کیوب که م و عذ متش داس حدیج
 و حب کرامت خاطر و مرط طبع ما - د - انکه واج کریم او عدم

وقتِ رحیلِ مسافَرین است - یعنی هندی‌هائی که در اینجا منزل کرده بودند - چون رماں اقامتشان در اینجا سر آمده - و آفتاب از نصف النهار گذشته - و ^{پست}سُورَتِ گرمایِ رور شکسته بود - وقتِ مقتضی حرکت دیده اخبارِ رحیل و شیپور کشیدند * اول یکدسته سواره سپاهی که نوکر انگلیس بودند - اما اکنون رایتِ طغیان و عصیان برپا نموده از دور حرکت کردند - بعد راجه در تختِ روانی نشسته براه افتاد * بلا فاصله ^{در راه}تختِ رواهایِ دیگر که مادر و روحت و متعلقان او در آنها بودند - و از پس آنها فیلها و شترها که حاملِ ^{سوار}سینه و احمال بودند - و بعد از آنها پیادگان رو براه گذاشتند * عبورِ آنها لَپِد از پای تپه بود که ما بالای آن ایستاده بودیم * همین که سوارها نزدیک شدند - درویش که تا آنوقت خوابیده بود - برخاسته بپا ایستاده ناآواز بلند زبانِ هندی حرفی زد - که فی الفور یکی از سوارها پیاده شده دست درویش را بوسه داد - و چند پولی در حلو او روی زمین نهاد * همین ترتیب از راجه گرفته تا پیادگان هریک از پای تپه میگذشتند پول نقدی - یا قرص نانی - یا نان و حورشی - یا قطعه حامه - یا کمال ادب و احترام دو خدمتِ درویش گذاشته و میگذشتند * چنانکه بعد از رفتن آنها که درویش مرا آواز داد -

راهها مار خواهد شد - و حتی شده به آکبیر که سوری در
 کال فوس - راهها همه رای عور و مرور آراد و مار - و خارج
 از مح سظم و تا من انگاساس - و هدیا از هر لعه و
 طابع در کال آرادى آمد و شد میکند ؟ دوم سوهرم خطاب
 کرده گفته بود رودی رساندگان حدای حتی طالب خواهند
 بود • به حلا هدیا و مسامها را عده حساب که دی ما
 باطل و دی خودسان حسب ؟ - سوم طلق و هی که ماو بول داد
 رو من کرد گفت عاره طلق این شده که من دادی ندی
 نو خواهد شد • دو کلام اولی که بدوین کم • راد • نوع
 پیوست • آنا احبار سوس هم حدای حواسه مورو سدی
 و حصص آمد - و طلق عورم بر ماند میل بدر و سوهر
 خواهرس باقی بود - و مها تاس رای خود به راند ؟
 ساحران ارمات مادر • از به و این امر لر • اندام می اند -
 باو و دیکه از لی قتل و مرگ لای حلاس شده • ماند فملاً
 مانسه ساد و مسره نام • این کلام آخری دروس که • طم
 گسب - از آندسه و حور انکه آمدی • و درین طمام
 رسد بی الحسار ی گره • و انکه اگداسم - و در نامه •
 ده مردم - که ما • ماسه و دی • شده بطور گردید که

حیا و عصمتش متالم و متاعل بود - طعام ناله و فریاد الحوع
 با آسمان میرساند * من در ایحالت سر نآسمان بلند کرده اشکراة این
 فرج آمد از شدت دعا میکردم و سپاس الہی بجا می آوردم -
 کہ چگونه فضل و رحمت الہی شامل حال ما شد * و من حیث
 لا یحتسب اسباب نجات و وسیلہ حیات ما فراغم آمد * سبحان الله
 البتہ از قیل این درویش متجاوز از صد ہزار ہر در ہندوستان
 هستند - و شاید بہ بیشتر از ہزار ہر آنها در ہمدت توقف
 ہندوستان من رعایتی کردہ صدقہ دادہ باشم * چگونہ این
 درویش مخصوص کہ چند روز قبل از شورش دہلی ^{۱۸۵۷ء} حلو ما
 بر خورد و ظلم باو رعایتی کرد - اکنون در ارای آن دو
 پول کہ کمترین صدقہ ما بود حال ما سہ ہر را خرید * آری این
 سود مگر فصل یزدانی و تقدیر آسمانی - پس باید مسبب ^{۱۸۵۷ء} را
 شکر کرد نہ سبب ^{cause} را * خلاصہ این درویش اولین دفعہ کہ ملاقات
 ما با او اتفاق افتاد - چنانکہ ذکر نمودم - قبل از شورش دہلی
 بود * سہ کلام از زبان او شنیدہ شد - اولاً وقتی کہ دامادم
 باو متعیر شدہ و سرباران ہمراہ خود حکم کرد کہ او را
 بیارارد و از میان طریقہ ^{۱۸۵۷ء} کہ حتمہ بود نصرب و شتم دور
 کنند تا راہ عبور ما باز شود - گفت تامل کنید کہ بروی

دستان از ساحتِ موروبِ کونا گردیده است • عربِ ملی و
 ناموسِ وطنی ما را بواسطه آرازی در ^{میان} مَسْکَرَاتِ ساد دادند -
 سرمایه ما را با اتحاد مانگ و صرافخانه از دستان ربودند - ما ها را
 وحشی و بی تربیت و غیر متمدن و خود را با وجودِ این همه عدم
 مروت ملک متمدن و بلکه انسانِ کامل تصور نموده با همان رفتار
 میکنند که بهام و دُوابِ مارِ کُنی مالد کرد • دور سو - نگذار
 تا در حضورِ این راحه بررگوار و مادر و روحِ او غم به را
 در آتش سوختیم - و داد دل حوس را از آنها بستیم •
 دروسِ جوانی سَافِی ما را بداد همین قدر ماضی را انسان معلوم
 صاحب که آنها در محِ حساب و نلّ و ربات مالد - و وحها
 من الوحوه سالد صدمه بر آنها وارد آمد • من سالد بودم که
 در اوس را در هندوستان قدری خصوص است - اما بدید بودم
 که بدن در سه مطاع و متاع مالد • اسرارِ حوضه از ملک و
 دو دو از دورما دور شده ما را مالای هل به که بودم
 بحالِ حوس گذاشتند - و حرمِ آتشی که برای سوختن ما
 امروزه بود رو به حوا سی گذاشتند - و دروس هم در
 من و روی ران مایل حواسده ماند مانگ ماضی ما را انسانی
 نکرد • دحرم از عرقِ خود سرمایه و حال و آنکه

و طعام از سببِ جوع و عطش در نعلم ما توان افتاد که ناگاه
 ددم یکی طعام را از دست من صفت میکند * من نامند اسکه
 ماند بحاجت دهند برای ما رسیده است او را رها نمودم * اما
 دود غلیظ طوری جلو جسم مرا گرفت بود - که ملتفت ندم
 که او را ربود * ناگاه ددم دستی سائۀ من رسید مرا و
 دحرم را کسی از حرمن آس دور نمکند * مثل مردی که در
 فر رنده سود - و از پستی پستی آمد - حسن عالمی را مشاهده
 کردم * ما را از بردن حرمن آسی گویا دست عیبی بود که
 نیکواری کند - و در بالای اندی باشد - و خود مثل جسمه
 و انواع محاب در جلو ما اساد ، با آن اسرار حو و عوار بریان
 هندی چند کما تکلم کرد * حسان معاضی از او ددم - مثل
 خداوندی که به مد حوس حکمرانی ، فرمان را می کند - چه
 هر کلامی که از دهان او بیرون میآید آن جماعت برای اظهار
 اطاعت سجده می کردند و در من خدمت می نمودند * من یک
 ده نگریسته ددم همان شخص درویشی بود که در ساحل رود
 عمارت را در سه دعل سر د سه عالی باو داده داد - و
 اکنون برای آن شده دایل این جواب حمل و با ما نمود *
 محب - محب - سه ددی - من مرد مرده شد - این گفتم

همدیگر را در آغوش گرفتیم که یاعیان خونخوار بعد از فراغت از
 جمع آوری لبرها که دوباره قصد ما را کردند - ما یک نیزه و نوک
 خاخر نمی توانستند ما را از هم جدا نمود ^{به همین طور که} ما
 چسبیده بودیم ما را کشیده بزرگ خرمی از آتش بردید * آتش را
 که دیدیم لرزه بر اندام ما افتاده - دانستیم که این بیرحمان میخواهند
 که ما را با آتش بسوزانند * یکباره رشته امید مان از زندگی قطع
 شد * من چشمی باطراف انداخته هیچ کس را نیافتم - نگاهم
 از اتفاق با آن صاحب منصب هندو افتاد * آنوقت اسوس رده
 و دریغ خوردم که چرا از اول راضی شکالینف او نشدم *
 هر قدر با دست ناو اشاره کردم - و اعتدار حسته التماس نمودم -
 اثری نداشت - زیرا که آن راحه در مطر بالاخانه که مشرف ^{بدریا} بحالگاه
 بود ایستاده تماشای کشته شدن ما را می کرد - و این صاحب
 منصب با نهایت ادب دست بسینه در حلقه او ایستاده بود *
 و میدادم یا بملاحظه اینکه پرده از روی کار ما بر افتاده و
 انگلیسیت ما معلوم شده دیگر قدرت استحلاص ما را نداشت -
 یا نه کین اینکه ما خواهشهای او را بر نیاوردیم - بیطرفی اختیار
 نموده اعتدائی بالحاح ^{بدریا} ما نمیکرد * بالحمله امید ما از هر طرف
 مقطوع و مرگ میتیق ^{تحت کوه} * دخترم سر خود را بسینه من چسبانده

بود - بیگم مسعود خواند او را داد بود - و معجواس ادعاه
 و ادکار خود را قطع کرده حرقی برد و ولی بعد از فراع
 از بار و سار حون فهمید که ما انگلیسی هستیم - ما تائب غیر
 و تائب تفرعی ما را از حمله خود خارج کرد و طوفان قته و
 آسوب که موقعا فرو بسته بود دو بار برآید - این حمله
 ساهی و رعیت و نوکر راحه که همه خونخوار و سرور بودند -
 ما را اسارت نمودند و گاهی ما را از هم جدا ساختند - و
 گاهی به بردن یکدیگر میکنند - گاهی بطریق میخوانند - و
 گاهی نگه می نمایند و خلاصه هیچ امر خواری در دست
 هنج درجیم - خواری حال ما عارکارا بدست و اگر ما را
 بکوفه سرب کلاه میکنند - ما مدار نمیکنند - ما طعمه سباع
 و وحوش ساختند - ما دای دلی می انداختند - حتی - ملر
 و گوارا را از سدائی بود که ما وارد می آوردند و اری
 میکنی کپه لاسی که در - من و دحرم بود باره باره - و
 حسن اقای درون - کم بر از لبر که من از کمر سوهرم از
 کرده و در در لاس کمر حدود به جدم بدس لحد و
 مسکاتین رجب - بی بار ما را رها کرد جمع آوری او را
 برداشتند و من سمع دحرم و سره دود - و غرض طوری

بیاری او انداخته و او دستهای خود را بر سر دخترم گذاشت -
 یعنی او را در زیر حمایت خود قرار داد - و آن دو نفر سر بار
 هندی دیگر حرّات دحول بچادر را سموده مراجعت کردند *
 من هم بعجله طفاک خود را در آغوش گرفته وارد آن چادر
 شدم * تمام هدیهها دور چادر را محاصره کردند و فریاد میزدند -
 و با آن زن متشخصه هندو خطاب میکردند که ای بیگم - رای
 چه این رهای سلیطه حاسوسه را امان میدهی - و در پناه خود
 رعایت میفرمائی؟ از چادر بیروشان فرست تا آنها را بدار رنیم - و
 زود تر بقتاشان رسایم * واجه که درین راویه منزل کرده بود
 یکی از متمولین و معتبرین هند بود - که در سال مدالعی گزاف
 از دولت انگلیس باسم ادارات و مرسومات دریافت میکرد - اسمش
 (موموکمچی) و مسکش اله آباد بود * او نیز بتقلید سایر راجها
 عام عصیان افراشته و بمخالفت انگلیسها کمر بسته بطرف آگره
 میرفت که با سپاهیان یاعی بر ضد طایفه انگلیس متحد شود *
 بیگم مذکوره محترمه مادر این راجه بود * ما که لحظه رقتیم
 امیدوار حمایت و رعایت بیگم بشویم - رمای مگذشت که رشته
 وجای ما را آن پیرزن که از حوائردی هیچ اصدی نداشت
 بتبع بیرحمی قطع کرد - یعنی وقتی که دخترم وارد چادر او شده

خود را از کمر کنده - و ریحی کاردهای خود را از سام
 برآورده - سمت ما آمدند * آن صاحب نص هندوی بی آردم
 هم سمر خود را برهنه کرده سمت ما اساد * من اول حسن
 تصور کردم که ساد مقصودش این حرکت عجیب ما و
 مذاهب اعدا است * ولی این سود - خون دید که انگلیسی بودن ما
 فاس شده و اکنون رده از روی کارش بر اساده ساز رفتاری
 هم مطاع شده و ناگزیر است که این لقمه را ما دیگران بخورد -
 حمال شده در ادب ما بخارگان ما ساز رهساز همدست
 و سربلند * و بکشته آدمی صورتهای بی سرم - بلکه دو
 سرتان برجم - مانند مار مکاری که کک کوهساری بیند بر ما
 حمله کردند * ای وای که من مدتی از دحرم جدا شدم - و
 پس از نیکسای او را از دور دیدم که از دست این وحشیان
 فرار نمود - و رو سحررا گذاشته به هر از سرپاره‌های
 هندی هم او را نگاه کرده اندویدند - که او رسد کارش را
 بسازد * تا یکه دحرم عمار ام خود را بخادری که - در
 هندو در آید - دیدند انداخت * در حسن امای ای ریحی که
 بر سر خود دارد - از راه عمار خود در شده *
 در سبب آنها که - در - در دحرم خود را

تقریر آن است * خلاصه تند خوئی پسر محال نداد که این
 مرد آبرومند مکالمه اش نام تمام شود * این طفل عزیز
 عیور از وضع حقارت و وحشت ما در محضر این هندی ریاده
 خشمگین و متعجب بود - چرا که عادت سابقه بایستی هندیها و
 هندوها در حضور ما نترسد - و سر افکند - و مؤدب باشد *
 و این طفل عریز را با قنات تمیز خیلی ایمنی با حوش آمده بود
 که این صاحب منصب هندی با نکار که همه وقت مقام حدام را
 داشته است - اکنون گستاخانه با ^{بی احترامی} انامل سیاه خود روی چون
محل او را تار میکشد - و با فرومایکی ^{بی احترامی} رسم ^{بی احترامی} عاطفت ^{بی احترامی} رسم
 او میالد * این بود که با نهایت تعیر زبان انگلیسی گفت -
 گم شو * به ^{بی احترامی} محض اینکه این کلام از دهان طعام خارج شد -
 سایر هندوها که در آن نزدیکی ایستاده بودند - و با استعمال
مدخانات ^{بی احترامی} مشغول همه از جای برخاسته یکدفعه دور ما را احاطه
 نمودند * هیچ ^{بی احترامی} تاراجی در صف دشمن هنگام ^{بی احترامی} ترکیدن ^{بی احترامی} ایطور
 قند را و وحشت انگیز نمیشد - که يك کلمه عبارت انگلیسی آنهم
 از زبان طفل صغیری در میان این جمعیت مایه اضطراب و مورث
 انقلاب گردید * مثل این بود که تمام عساکر انگلیسی هند بر
 اینها حمله ور شده باشد * چنانچه بعضی از آنها طایفه های

مسافرین که مارا در یافته بودند - از ملاقات ما اظهار شاشت
 نموده به نزدیک خودشان دعوت کردند - بآنجا ایکه ما هندی
 یا هندوئیم - و در هر صورت هموطن آنها هستیم - و چون از
 طرف مغرب هم میآئیم - بجهت از بلاوی آن سمت خبر تازه
 رای آنها آورده باشیم * ما بجهت از طرف آنها رفتیم و ده قدمی
 مانده بود بانها برسیم که يك صوه داری صاحب منصب
 هندی حلو ما آمده بزبان بنگالی سؤالی کرد - که از کجا می آئید
 و کجا میروید ؟ من که زبان بنگالی خوب میدانستم ناو جواب
 دادم - که ما از آگره لکشی شسته و ر روی رودخانه حما
 مسافرت میبودیم - دو سر هر دیکه صاحب ما بودند نا لکشی
 ما رودخانه عرق شدند - و ما این دو رن نا این يك طنبل
 نجات یافتیم * جواب ما هیچ مؤثر نشد - صوه دار حیره خیره
 ما نگاه میکرد و ناگاه بطرش پای ما افتاد که ^{بجایگاه} سیم چکمه های فراگی
 در پایش بود * سوء طبعی ^{بجایگاه} پیدا شده برانی از السنه هند
 عیو از زبان بنگالی سالی مکالمه را نا ما گذاشت - که من هیچ
 نفهمیدم * این صوه دار یکی از هندیهای بود که فرماهرمای
 هندوستان - بحیال ایکه دریمدت متمادی که هند را متصرف شده
 است توانسته است طوری ^{بجایگاه} حذب قلوب مردم را کرده باشد

سد - چرا که اسخاصی که در اطراف آن نکه و حاقا بسته ما
 حواسده ما انسادہ بودند مارا دندہ - و محض انکه آہارا مذکبی
 در مار ما دست مدعد - لاند بودم کہ مہورانہ قدم محراب و
 سرعت پیش ہادہ رو بخانا روم • جمع ریادی کور و بر آن
 نکه جوہ جوہ محالان و ہنات محتاف دند سدہ • رحی از
 آہار روی حصہ ہا کہ گسردہ بودند در سائہ دیوار رو
 آہان حواسدہ - جوہ دیگر دارہ وار سے نکندن آہان و
 سندہ وقایع تلوی عام مہول بودند • گاو ریادی کہ کندہ
 ارابہ ہا بود در آسجور - و آہان ریاد ما وجود ما سد دست
 و ما برمن ماکہ سدہ • فلما نکہ دیوار کردہ حواسدہ -
 سرہا سے و سکم را برمن کداسہ گردہا را درار کردہ استقبای
 ہا مامدہ دند • سوار و پیاد سانی ریادی بر دند مسدہ -
 کور • لکی داری ہم سہل • ہمار در خلو درب حصار
 حند بود - کہ معلوم مسدہ لک سہل • لک محیی ما عمل
 و لال و سہ و احسان و حرم سہ و اسلک سہ و حدام
 حند در حرک است • علی قی سہ دندہ ہواہم مرا سہ
 کم - و حدام سکہ ہا بود ا لری حمت سہان دارہ •
 در لای لای کہ حکم کہ صرف مان سہ سہ - سہ

پوشیدم اینهمه ریان دیدم - که هیچکس میداد * خلاصه چون نیمه شب شد من بجای دخترم خفتم - و او عوض بقراولی برحاسب * صبح که بیدار شدم اظهار داشت که در نیمه شب بر ریادی باطراف مسکن ما آمده بودند - و از روشنائی چشم آنها معلوم بوده که متعدد هستند * صبح شد آفتاب طالع گردید - از آنجا حرکت کرده بحوالی شاه راه هندوستان رسیدیم - و بجای اینکه شارع عامرا گرفته بطرف اله آباد برویم - عرص راه عبور کرده بعزم مملکت اوده رو سمت مشرق رفتیم - و خیلی رحمت و شفقت راه می پیودیم - چرا که طفل کوچکم قوه راه رفتن نداشت - و لابد من و دخترم بنوبه او را حمل میکردیم - و حرارت آفتاب نهایت سُورَت را داشت * اما مصمم شدیم که از ویدا شبانه حرکت کرده هر کجا رود شد در کنار چشمه ساری رحل اقامت بگیریم * آروزی بعد از طی دو فرسخ راه که مگره دیوار یکی از کائ و حائ کاه کاه در هندوستان حص نواب برای عمارت و اسلای سیل میسازند بدندار شد * بواسطه است

رسانم ؟ خلاصه آن نصورات و حجاب و حجب انگر مرا
 آورده نمکدست - و تا چه س که بوی فراوانی من بود
 سوسه در من فکر و اندیشه بودم که از کفایت راه و کفایت
 طرف رهسار قصد سوم * راه اله آباد اگر از سایر طرق دور
 تر بود - اما از حیثی بهتر بود - چه احتمال معرفت که در آن
 راه بدستجات منون انگلیس بر حورم - و از آن محبت و محبت
 حساب مانع * اما هیچ اندیشه که سهر اله آباد در تصرف
 انانیت است - با آنجا هم بدست باغبان اماده است * مدد از
 عگر ربات مصمم بر آن عدم که اول طلوع آفتاب دست مسری
 حرکت کرد داخل ملک آورده سوم * اگر من بدست معرور
 بدیر خود عدم - و نیکاره کار را متذکر کردگار حوال
 مستقیم - و همان راه اله آباد را می نمودم که راه مستقیم ما
 بود - من در اموف که در ارس ام امن و مدد و سرک
 هم و عساری برای خود عدم - دهر و سرم بهلاک می
 رسید * اسل اند در سداد اورات حدس را حدیقه
 بدیر کند - و با کفر بحر و سکوت راه حساب و صلاح و
 بدد خود را از حداد و خود مال شد - * که معرور
 بدیر خود عدم * و بدد بدد بدد و بدد

بمحل اردوئی که سپاهیان یاعی دو شب قبل اقامت کرده بودند
 رفته از میان خاکسترِ اوحاق آنها آتش پیدا نموده آوردیم و
 نسقی کردیم * دخترم و پسرَم در کنار آتش خوابیدند * دخترم
 قرار داد که از نصف شب تا طرف او را بیدار کنم که
 مشغول کشیک شود - و من باز استراحتی کنم * خدا این شب را
 ما ترحم کرد که دیگر مثل آن شب کنار رودخانه برای ما اتفاق
 نیفتاد که دو نفر هندو قصد قتل ما را کرده - گویا ما هم
 عیبی مرا از خواب برانگیخت که شوهر و داماد مرا بیدار
 کرده از هلاکت نجات یافتیم * امشب را بی عائله سر بردیم - اما
 فکر و خیال ای که دو نفر مردانِ عرب را که حافظ و راعی ما
 بودند داعی هلاکرا احاط کرده - و امشب در مهترِ خاک حفته -
 و داع فرافشان دلهای ما سیه روزان را خسته - و ما دوزخ
 صعیقه بچاره نایک طنبی که تاره از گهواره جدا شده بدین
 حالت بدبختی و بی کسی دور از وطن دو میان مملکت و مات دشمن
 آواره در کوه و جنگلی گرفتار آید و هیچ مستقیم آید در
 آیه چه بر ما گذرد - و من و خان ما ناتوانان دیگر بچه حادثه
 تا کوار دودار آید - ای بی سیاده و تن خسته و ران دور و
 مثل صعب خواهم توانست خود ما را نکالیم دور از آله آباد

با نموده بعد متولیان مساختند • خلاصه ما اعقابِ لرل و
 رسانی بر سحر و داماد را وداع کرد موکلا علی الله راه افادیم •
 ما رحب رمادی از حوالی هان دهی که دب آغا بودم عبور
 نمودم - و خون مائس الناس مرا هند بودم دور دور
 راه مبروم - کسی ماتمب ما نمسد • از ردك ده که منگدسم
 احسانِ اگلها را ددم که باغان دب که بودد • از اعا
 گدسه ردك سَکَرَع نام هندوسان رسدم - طروس ای
 راه بروک همه جنگل و ازار است • دومان جنگل هان سد
 کار حبه سکی گَرَقَم - و ما منوه هب جنگلی ندی نموده
 انداز داسم که ساد نوحی از افواج اگلان از اعا نگردد
 و ما را از ان مهاکه برهاند • ن طوری حبه بودم که
 و اختنار در کنار حبه افاده حوام برد • سی ساعت بام
 حواسته رمی ددم دحرم بالای سرم ساه مای از ی و جنگ
 ساخته و مقام از ان کل ولایه رمی جنگلی دب سه من داد -
 و دای آن سب ا را ما نموده ای - مکی گدراهدم • حالا آمد
 آس رمادی سروردم - ما مزل و ی که دارم در سر سع
 و و... علی مادمس - که در این - یکم می باز ا - امن
 گدرد • اما داسم آ - از سکا پیدا کنم - هر دو دای جمع کرده

دقیقه از ده ذرعی ما از کنار مرز و نه انبشکر عبور میکردند -
و للحمد یکسر از این هندوها که همه مانند ببر خوشخوار
بودند ما را نیافتند * بعد ربع ساعت که تمام آنها
گذشتند - و دیگر هیچ صدای پائی بگوش ما نرسید -
از حفره بیرون آمده کار نیمه تمام خود را باحاط رساندیم - و
روی قبر را محض اینکه اثر تازگی آن محو شود - علف و گل
هجرائی پاشیدیم * حالا باید تصور کرد حالت دو ضعیفه بچاره و
بك طفل صغير را در این دشت لایتناهی هندوستان - بی سائس و
بی کس - بیخارس و فریادرس - به گلهای نه لقمه نانی - به برگی نه
نوانی - نه منزلی نه ماوانی * يك مملکت همه دشمن و یوحم - به راه
بجائی برند که لقمه نانی تنگدستی کنند - نه سرپاهی ^{shelter} یابد که از
حرارت آفتاب روز و رودت سرمای شب ^{surrounding} دمی بیا ساینند - و
هر ساعت انتظار مرگ داشته باشد * نه چنان مرگی که خفاه
برسد - و احلی که نقتة شخص را دریافته آسوده نماید * یا از
آن مرگهائیکه بعد از آنکه ناخوشی طولانی در ستر ناتوانی با
حضور عشیره و اقوام و عرت و آسودگی تمام شخص بمیرد *
مرگی که ما منتظر بودیم - آنچنان بود - که اگر بدست یانغیان
می افتادیم - بدو اقسام ^{the same} اشکاکه و ^{the same} تعذیب و انواع بی احترامی

صدا شده یکی دو دهنه که گدسب - آوار سیوری بلند شد -
 و از پس آن بولی ^{سیمی} طل نگوس ما رسد - که معلوم بود
بر خلاف چیزی که ما بودم ستای حرکت نکرد * از دوری
 آنها فی الحقیقه مسرور شده سکر خدا را بحالی آوردیم - که از
 ستر محاوره آن وحشان حو محوار امن گردیدیم * هنوز دماها
 از این سکر نه نده بود - که حروس طل و سیوری دیگر
 دو نظری که ما بودم سنده شد * معلوم گردید که سناها
 باعی دو دهنه شده بکده از آنطرف که دست آمده بودند
 معاودت نکردند - و دهنه دیگر باں سب که ما بودم که
 رو بساحل رودخانه معرف مقامید * و لابد راهبان از
 بهلوی من مرده سکر بود که ما خود را در آن مزاری
 ساخته بودیم * هر یک جسم بدی ما حارون غادی نمی سود
 ما خود را از نظر باطنان مسور و هان دارم * دحرم که از
 من سناکر بود - نه را برادرش را در آغوش گرفته خود را
 بدین طریقه به آسایش انداخت - مهم بر روی آنها در میان
 گور خواستم - که فی الحقیقه در این ده دو هر مرده و نه
 هر سانسرمهوب دفن شده و سنده بودند * فوج - هان
 نامی دانه و سده و از راه کرج سبب بهام مشور

از مال شوهرش برداشته بود - باقی با آنها بجاك سپردیم * و
 طولی کشید تا تمام خاکرا بر روی آنها ریخته در اكمال این
 عمل ریاده سعی و مبالغت مینمودیم - چرا که با خود تصور
 میکردیم - که اگر فرضاً يك پرده حاك بر روی آنها بریزیم -
 شاید خاطر شان از اجمعی افسرده و روحشان آزرده گردد *
 اگرچه این خیالی بود مشوب بسفاهت و جنون - اما هرکه
 شوهر عزیز یا پدر گرامیش مرده باشد میداند که ما بحق نبوده
 ایم * پسرم تا ایوقت درست ملتفت وضع بود - بعد که این
 آثار و اعمال مکروهه ^{مکروهه} حزن انگیز را مشاهده نمود - کم کم
 افسرده دل و بدخیال شده از من سؤال کرد - که چرا بر
 روی پدر و شوهر خواهرش حاك میریزیم * ما لابد شدیم که
 از فوت آنها اوراق آگاه ساریم - و بی پرده بگوئیم که پدر
 مهربانت از سرت رفت - و ترا بدرد یتیمی و ولج بی پدری
 گرفتار کرد * آنوقت صدا نگریه و راری بلند کرده با مادر
 در نوحه گری و ماتم داری هم آوار شد - و از رفت او ما را
 نیز ^{بیشتر} رفتی فوق العاده دست داد * در حیثی که هر سه با هم
 بسوگواری مشغول بودیم - یکدفعه صدای تویی بگوش رسید -
 و های و هوی از اردوی سپاهیان مسموع گردید * بعد قطع

حیلده * ما هات حسرت و حرمان مدت زمانی صورت خوب
 و حال محبوب او نگریه دار دار گریسم - مکده رنگ
 سده از جای جسم - و بونه ر پستانی او رده حواسم از
 رنگ و بوی آن گل معصوم که در گل بهار و معطر مسند
 دهر بردارم * لم بدنه از موی سرش که بر روی ماورس
 حیلده بود رسد - آهسته چند بار آرا ما لب کندم و در
 بل خود بهان کردم - و ما حود عهد و عیان نمودم - که
 تا رده هم این طاسم عجب را از روی لب خود ر بردارم -
 و این و دینه عین و مادگار عمر را ما جان راز دارم - تا ما
 حوس نگور رم - و در عوس انگری طلای گران بهان که
 هنگام مراوح عین داد بود - از انگب خود در آورده
 مانگب او نمود - بی که تا رده هم بد از بر سوهی
 اختیار کرده و سوه - ام طاق * دهر خود را آوار کرده
 مداوم از حسد سوهرم را بر حیر اندامم - و حیر دامام
 را هم بر موصی که داده بود تل بکار حیره کرده - بر روی
 حسد سوه مراواحه جدا نمودم - و بد حیر دنان که در
 صفت دهر ای ملک آمری و راحر روح آنها مرا
 بود اینه که میرا داشتد حیرت حیرت کوی که دهرتم

شومر مرده خود را سیر میند * لہذا دہن شومر خود را مقدم
 داشته بزرگ حسد او رفتم - و سرش را از زمین بلند کرده
 نکیہ نشان خود داده و حانہ او را در برگرفته کشان کشان
 بکنار گور آوردم * طعام بحال ایکہ در ایامورد میتواند کمکی
 بہن کرده باشد - دامن قنای پدر خود را در دست گرفته می آمد *
 با این حالت بزرگ حشره آمده آنجا بخاطرم رسید - کہ آیا
 باید از حسد شومر عزیز خود - رقت ابدی کام بدون اینکه
 یادگیری از او با خود بردارم بدون تردد دست رده کف
 نزدیکی کہ در کمر داشت - و مملو از لبرہ الکیمی بود - او کمر
 او باز کرده کمر خود بسنم - این شومر سیر مایہ بود کہ از
 مکت و دوات وافر مایہ مایہ - و تانہ میرانی بود کہ برای

سرعت مشغول کردن زمین شده با دست چپ خاک بیرون
 میکشیدم * بسر کوچکم بتصور اینکه خاککاری اطفال است - و
 من مشغول این بازی هستم - او هم بمن کمک میکرد * اما
 از این غافل که گور پدر و شوهر خواهرش را میکنم * برای اینکه
 او را مشغول سازم که ممانعت این حادثه نشود - باو گفتم - این
 حفره که من میکنم - هر وقت باندازه شد که تو میان آن
 بایستی و سرت محاذی زمین دم حصره باشد - آنوقت يك نان
 گلوچه^{گلوه} بتو خواهم داد * در حینی که من و دخترم مشغول کردن
 گور بودیم - از پشت سر ما - آنجا^{آنجا}یک دامادم مرده افتاده بود -
 صدائی بگوش ما رسید * من و دخترم هر دو بيك خیال فی معنی
 دور از عقل و احتمال لعق نگاه کردیم - چه هر دو از فرط
 آرزو و امید با خود تصور نمودیم که شاید (ویلیام) رنده
 شد و میخواست برخیزد - افسوس که این خیالات و تصورات
 همه وهم باطل بود * اما آنها که عزیزشان مرده باشد میدانند گاهی
 از این توهمات بر ایشان دست میدهد * خلاصه بعد معلوم شد
 که یکی از این ^{cultures} لاشحورهای^{لشچورهای} بزرگ که در هندوستان زیادند - بقصد
 خوردن ^{body} جسد^{بدن} دامادم نزدیک او شده - و با ^{claws} چنگال^{چنگال} خود کله
 او را از زمین بلند کرده بود - و همینکه ممانعت ما شده ترسیدم

ساورم • لهذا اول محاسب دحرم رقم - ددم هان طور سر
 نامردس در دامان و سرسکنس از دنده روان است - بر دیک
 سده صدر خود را ناو نهادم - آهی کسند گف - ای مادر
 حکوه مادر فکر زندگان ماسم - و حال آنکه این صریران بحال
 اماده - نکا رواست که از آنها دور سده احیادسان را طعمه
 و حوس و منظور سارم • من برای نوع حواب دستهای خود را
 که عروج سده بود ناو نمودم • دحرم تصور کرد که مامود
 من این است که من گور سوهرم را کسند ام - تو در فکر
 خود ماس • حواب داد حالا که گوری کسند سده هر دورا نکا
 دمن کنم • ناو حواب دادم که بواسطه بداسن اسانی دستهای
 مامود را عروج ماسم - اما راده از دو انگب سواسم رمنرا
 حتر کرد • بدون آنکه حوانی من بدهد سر نامرد خود را
 رمن گناب - و از کمر او ححریکه هاور از حصاره دست
 - ن آاد - و بیرون کسند من نمود و - الو افساد - و من
 ا حات او طرف گور تا بام روان سده • ر - حون رجوه و
 مددی من رار - و حتر کردن آن تا حتر حل سهل سده -
 و مددی از ساه سوده را درده دست حتر سده که ماس کج
 سل سده - و حتر را دست راست گرفته تا کل دست و

میده کرده بودند - دسته دسته از بالای سرم پرواز می نمودند *
 من دو باره سیر عبرت آمده مشغول کار شدم - بزیر ناخهای
 دستم شش و ربك ریاد فرو رفته و طوری محروح شد که
 یکباره دستم از کار ناز ماند * از شدت عم و اندوه و خستگی
 تن و روح کنار گور با تمام خوابیده اطراف ناسان انداختم - و
 العیاد بالله نزدیک بود کفر بگویم * کلاغها و کرگسها برای
 اینکه مرا متنبه سازند که در هر حالت و همه وقت باید شکر
 کرد - و ار شاید شکایت نمود - چنان نزدیک شدند که
 بالهای آنها به صورت من میخورد * دیدم مرا با اینحالت هم نمی
 گذارند دمی بیا سایم - ار حا حسته فریاد ردم که چرا
 یاعیان نمی آید - مرا هم مقول سارند - تا ار قید این زندگانی
 شوم - رهائی یابم * سبحان الله - در این بین طعام دستهای خود را
 بگردنم آویختم و فریاد الجوع کشید - اگر چه من باید در
 فکر دفن شوهرم باشم - چرا که سالها ضجیعه او بوده ام - و
 حق زنا شوی من دارد * اما حق مادری خود را هم درآورد
 این طفل صغیر که پاره تن منست نمی توانم فرو گذاشت تا
 حاش از گرسنگی بدر آید * بی اختیار ار حا برحاشم که هر
 طور است خود را بچنگل رسانده میوه دست آورده برای او

حدان و قندان مردان و مردگان خودمان بر خود منظرندم *
 اما اکنون که این وزنه عطی رح نمود دیگر چه حاره است *
 در این بلاد گرم هندوستان احساد اموات طوری رود مامع و
 منالسی منسود - که فرصت نامل و فکر نمدهد * پس حاره
 و نکلی حر این است - که خواهی نخواهی این مردگان عریز
 را مثل سرباران کسان (ماری) که درور در جنگل باقیم
 در در آسپان و مقابل آفت رای طعمه کلاخ و کلاب نگذارم
 و نگذارم - و الله همان طور و وحوش و سمک و کرگی
 که درور ما عس آنها را میخساختم - پس این آنکه گوس
 هوملیان ما را رداختند - امروز سیر بهر کسکای ما آمده
بلا خواهند کرد - و سعی خواهد کرد که حوری از
 این احساد عریز باقی خواهد گذاشت * و راهی مان در
 بدم - اگر اندانگیم منع شود - ما دسم از ساعد خدا
 کرد * تاگوری بدست - پس برای سوهر، حیرت کرده و او را
 - لستارم از این ما ره او حلی سوم * بدون دگ منقول
 این ۲ سده و در کساعت رمن را با ما کرده - با ر سر
 کسکای و تا بهایم - و حوری د * در دو یک
 ر - را حیرت کرد - و در این عین کلامها که - با راه

هیچی در احوال برای من پیش آمد - که مرد سناهیان طاعی
 سحر و مسک و اصرع و استکاب رفته دست سوال دراز
 کنم - و لقمه نانی و قطر آن برای طعام طلب بام - اگر هم
 کسه سوم رهی آسایش • اما مرک من رفع جوع و عطش طعام
 را خواهد نمود • ی - اگر روز دوس سود و سب قار
 میبود محمل بود که بسی و ملاس قوت و عدای بدست
 آورم • اما اکنون قاس این آفتاب جهاسات که قناب از روی
 جمع ذرایب عالم را انداخته - و همه حور را مائه رومندی و حجاب
 است - و مارا سب بر مردکی و عجب چگونه از این سوار خارج
 سوم • در این عمر فکر و بحر عوالمه مردم که دوباره طعام
 ناله الجوع و العطش بلند کرد - من مرده را فراوس کرده برای
 محاسب رنده از جای رحاسم و مساب ربادی را نامست
 سار سه مال و مایه سب و ماطی کرده طرف چنگل روانه
 سدم • اما دل از وقت لتوی سوهرم را - روی من از کنده
 و صدام سوهرم که صدا شد مکی - مسابا بدرب که چه و
 سنا شده است سزار سب • وی که از ردی دحرم سنگسرم
 من مکره گف نکا بروی - از حمله بدو و سوهرس
 کرده - من اسارا گداشته بکدام سب بروی • من بدو که

جاری شده بای بدیه و زاری نگذارد - علامت آن است که غصه مگاوگیر او شده و خطری از برای اندرون او نیست *

خلاصه در اینوقت صدای های و هوی عربی از طرف دیه که در تصرف سباهیان بود بگوش رسید - و آوار شنبوری مسوع گردید - و دود غربی باسان بلند بود - معلوم شد که سباهیان یاعی منتظر این هستند که تا آخر خانه دیه را طعمه آتش نموده آنوقت بیرون بروند * ملتام از آمد و رفت پیش من و حواشر خسته شده بر دیک من نشسته سرش را بهاروی من تکیه داده ناواری حزین نامن گفتم - گرسنه هستم و تشنه *

چیزی که از بدبختی من باقی مانده بود شنیدن صدای الجوع و العطش بچه ام - که مانند تیر دل دور و آتش خاسوز بر من اثر میکرد * بعد از شنیدن این کلام در این حالت سحتی و قعر گور بدبختی میدانم بگویم چه حالتی برای من دست داد * چنانچه طپش قلاب و دوار سری عارض من شد که چشم خود را برهم گذاشتم * آیا در این سرمین از کجا يك قطره آب پیدا کنم - چگونه يك میوه بدست آورم ؟ رودخانه دور و حذگل نا پدید - از پی هر کدام بروم باید مسافتی دور و دراز طی کنم * چطور راضی میشوم که جسد شوهرم را بیصاحب گذاشته بروم - خیال

از خارج مری می‌ماند • هر دقیقه از من جدا شده بود حواهر
 خود معروف - و او را نوازش کرده نسبت من باز می‌آمد •
 من اول حسن صورت کردم که ملتفت این صفت عظمی و درین
 کاری می‌ماند - و فهمیده است که پدر و سهر حواهر
 مقتول شده اند - تا آنکه از من پرسید که پدر ما کی در
 خواب و حال و حال حواهر حواهد شد • آنوقت معلوم شد
 که مردن پدر را فهمیده است - اما حواهر ن باو حال کم
 که از خواب خواب اندی است - که دیگر نداری از آن
 شب • همسدر ما و گفتم - حواص طبعی و مصوم - طالب آمرزش
 از خداست برای اقوام مرده اب نکی - و فرحی برای
 آسایش ما و ما • بعد از آنکه معلوم راتو رده و دلی هر روزه
 را حواص - او را بلند کرده طرف حواهر فرستاد - تا معلوم
 سارده که گریه میکند تا مثل سابق باز ساکت و ساکت و
 محبوب و به نسیه مرد - هر خود میگرد • هر روز و
 از آمدن و گفت خورم میگرد • من از این می‌خوشم
 سلمه سر آسایش شده اند - که معلوم - چرا که در هنگام
 صبح و اندر اگر - من هم و منم و گریه میکند - او را
 ح ملاک و منی خوف و وحشت است - و حواء می‌کشد

است تنها شیری بود که و را دوست داشتی - چو آنکه همه
 کسم او بود - شوهرم بود - صاحب بود - پدر و سرورم بود -
 مایهٔ شادمانی بود - آنجا بود سر شوهر مرا - و در دامن - و
 است مژگان صبر یافت که با خود من بدش تعویذ وانه - در در
 دست - با سالتی که هم دستان بود - و در دامن هم و
 غم سرکردن - که با خود سپهر بر چون مهر - گریبان نیشگون
 سپهر هویدا گردید - شیری شرف دهم نگه - دیده هیچ
 از سی خود سرکت نکرده - مادر حیوان مسامت با که هیکل
 حامد را طور که نشسته بود نشسته - سر گمراش در دامن بدون
 اینکه گریبان باشد وانه و حیوان بر روی و گریبان است -
 مثل اینکه با مردش در کنار و تعویذ رفته - و منتظر باشد که
 از خواب بیدار شود - منم تقابل او را کرده - شکهای چشم
 خود را با نموده خنی چشم بعمه شوهرم دوختم - بعد از خود
 گفتم چه نشسته ام و منتظر که میباشم - مردان ما که حافظ ما
 بودند کشته شدند - یقین است که سیاهبان پس از طلوع آفتاب
 باطراف براکنده خواهد شد - و بلا شك ما را در ارجا دیده
 مردانمان ماحق خواهند ساخت - طفل صبرم چون خورد اتمام
 و کوتاه قامت بود - در میان نیشکر ها گردش میکرد بدون اینکه

مجامع است^۱ حورده و فی الفور مرده است * عماره دحرم
 وداع مار^۲ نسی نامردن را نکرده و دم مرگ هنج سخی از او
 بسته بود * در این موارد ر ریده نامد گریب * دحرم را
 آوار فادم که بدرب رحمی سد است - رحبر تا رمی دارد
 ر سر او روم - ددم هنج حوانی بداد * گکم - بحاناقه مار
 حوسکه در دهلی ر او مسولی سده بود گوما عارس او سیده
 است - منکه رسان حال سوهرم بودم - زیاده بدحر التفاتی
 نکرده بطرف سوهرم ساسم * گف حه سدد داماد و دحرم -
 حرا می آمد تا ماها وداع آخری کنم * گکم حلو رفته اند
 سواسم ماها رسم * گف کاس که منآمدند آنها را وداع
 کرده دویستارا میوسدم * گکم آسوده مان خواهند آمد *
 گف حه قلد اگر وی رسد که من مرده نام - من لحظه
 من ریدی نمکنم * گکم ان - وحی است که را گره *
 گف ای مار عمر من - کار گدسه و بدم رو سردی گناه
 است - رسم را بگر و سرم را راو نگذار - حنا حاط *
 هدر این کلام بام سده بود که - من حان آفری نسلم کرد * - لا
 حکم - گره کم - بهام سده اثر خواهد شد - گره و راری و
 بده و سه گزاری حه سده میدهد * این سخن که مرده افتاده

از من کار گذشته است - میترسم صدای ترا شنیده ترا هم با اطفال
 هلاک سازند * من گریه کلوم را گرفته بود - و میسپیدم چکنم *
 آمده گفتم حکایت گلوه خورده است - دست بسپاه گذاشت
 و گفت - از پشت سر که بمن گلوه زدند - حالا گلوه درون
 سینه من است * با وجود اینحال باز از زمین برخاست که ناله
 چند قدمی پیشتر آمده خود را داخل نزار کند * تکیه نشانه
 من نموده - اما طوری درد بر او عله کرد که بی اختیار
 شده افتاد * داماد و دختر و پسرش را حواست * حز از طعناکم
 جوابی شنید - که او ناوار پدرش نزدیک آمده شوهرم او را در
 آغوش گرفت * من برخاسته بطرف دامادم دویدم بحیال اینکه
 او تنها رحمی شده و قوت و حالت این را دارد که برخاسته
 نزدیک شوهرم بیاید * پناه بر خدا از این شب - منکه خجالت میکشم
 که بنویسم - و زبانم یارای تقریر و بیان آنرا ندارد - کاش منم
 آتش مرده بودم - دیگر حوادث آن شب و بعد از آنرا
 نمیدیدم * خلاصه همینکه نزدیک دامادم شدم دیدم او بر زمین
 افتاده و دخترم سر او را بدامن دارد - و در مقابل مهتاب
 بجهت او نگاه میکند * معلوم شد دامادم سر تیر مرده است -
 گلوه از عقب سر ^{ناله میزد} عص ^{ناله میزد} پشت او که عارت ^{ناله میزد} از ^{ناله میزد} صاب ^{ناله میزد} معروف به

ده صدای ای ماعتان را که معاف ما می آمدند بسندم • آه
 نفا و ف بود که دیگر آن دیوان آدمی صورت ما را عاف
 کند - چرا که اگر صد آدمی دیگر هم ما را موضع ما را
 عاف میکردند - من بود که ما را گرفتار مساختند • اما
 من اسرار به واسطه حکم سدور بود که رحمت میکردند -
 مامورسان معاف روسی خودشان بود - بلکه ما را بدین
 بودند که در قتل چند هر از مرغان اینکس که رند دستگیر شده
 بودند حضور داشته باشد اما خدا مادرها را از اینک رحمت
 باشد - من اله می جنگهای بر خود را خواستند حالی کنند -
 نگهده ساری طرف ما بودند • من اسکه او سالت شد دو نفر
 نگهده ما به کشید یک از سلو - دیگری از عاب سر برمی
 افتادند • داماد نه جلو بود اول از ای در آمد - و به هر که
 از ما بود صد • حلال در داد • من • من حاکم عالم را
 در مقرر خود - سا دد - ر برد دل کند طعام را که
 در حل داسم مقرر انداخته خود را و روی به هر انگند •
 ما آمل بخسارگی و محروم بود - در طاعت و عین
 ما را را می کرد - ما • و آمد - من
 میگفت - ما • و از و را در کنی - یک من -

فی الفور مصمم شد، بطریق که آنها را مراولی گدازان بودید
 روم - ناگاه دیدم از دور سفا سدید - وَ لَا قَاصِلَهُ ار عب
 آنها باعدان داخل حائط فریه گردیدید • ده تفرار انگلیسها سینه
 خود را ستر بلا و هدیه کارلۀ اعدا کرده جلو ما اسادید • ولی
 طرفش هم ردیک شد کار محارب از اسایحه آسار به سع آمار
 کسید - سسر ها و حاجر ها کسید ما هم در آویختید - و
 حوینها از حائین مریختید • اول کسی که بحال هلال افتاد
 کسان (مارس) عمار بود - شد اتصالا مردان که مسدید تا
 باعدان صعب اول ما اسوان رسیده حید هری از دینها را بر
 کشتید • نامادم ناگاه دست از عیادله کشید - و هر مرا فریاد زد
 که وقت فرار است - و ما تا حینک منلوه است حاتی از این
 ممر که بدر زد • سوهرم - است مرا در آغوش گرفته فرار کند -
 من در حد و امان و دو دهم که دای حوس فرار کم •
 همستدر که مضمون سدم دست دخرم دست نامردین است - طفل
 خردوار سینه حسائده از عب آنها روانه - دم - سوهرم از قنای
 من نامد • ترا تاق حصه - عاط گیم - فک سیده بار
 زد که هر ساعت دست تقدیر او را صورت صورت مکرر که هر
 روزی رای ما مریخت • حب بدل مسرور و اندوار سده

که ما چون حنایان دور از سارع عام مسیم - و زیاده از یک
 مثل مضاف این دهنه با راه بررک بست - از کجای که امروز و
 فردا کجی از اله آباد ما رسد • این دیدن مان برای دو مهم
 نای درج بود - کی آنکه از حرکت ماعتان با خبر بدهد -
 دیگر آنکه اگر کجی رسد رود نمود وَرود آنها ما را
 مسرور سازد که آنها را ائمه ال کیم • سب رسد منزل ما را
 در یکی از جاهای کبری که مخاور منزل کسان (مارس) بود فرار
 دادند • و هر از سربازان مصمم شدند که با همه سب ماسان
 کینند - و به هر دیگر حواسند که از صف سب تا صبح
 کینند • سوه و دامادم فرار دادند که آنها هم از صف
 سب رسد با ساری در فراوی سرب ماسند - و فرار حتی
 دادند که اگر طاعان با همه پیورند - رها در هر تقد
 که هستند جلو اطاق کسان (مارس) جمع شوند • صف سب که رسد
 بوم سوه و دامادم رسد - کسان (مارس) خود آمده آنها را
 سوار کرد - من از برای آنکه دایم آنها در کمان همه مسئول
 مردی بود - صف آنها روم - و هر قدر حواسند مرا
 مراجعت دهد دران نکردم - تا به قاص آنها رسد بعد
 آن به روم کرد در نهایت آید و کینند • اند مری

تالاق نمودیم - یقین کردیم که دیگر روز بدبختی و محنت ما
 تا آخر رسیده - و سختی ایام پایان آمده - اکنون منتهای آن
 است که - دستی از غیب برون آمده کاری نکند - خود را
 بشارت وصال ما شاهد آمانی و وصول نعمت کمرانی می دادیم *
 شوهرم آن کمال روحانی و انتباه خاطر بکه داشت - و ما ما
 پیوسته رقی و درشت خوئی میکرد - بکمرنبه حائش تغییر کرده
 مبسط و کشاده رو شد - طبعش سار جوانی کرد - و با ما
 آغاز ملاطفت و مهربانی * گویا جانی تازه از لئای این کپتان در
 تن ما آمد - دخترم اما ایت شمع و مهرانی بدر خوانده نامردش
 را می نگریست - و دامادم هیچ عصبه دیگری نداشت - و
 میگفت یقیناً تا چند روز دیگر شورش رفع شده - بازده
 روز دیگر نخواهد کشید که دوباره حش عروسی را بر پا
 خواهیم کرد * خلاصه وارد دبه شدیم - تحت پل که بر روی
 مخدق انداخته بودند که از روی آن عور نمودیم سرماران
 برداشتند - و باز يك سر دیده بان بالای یکی از نخاهای رفته
 به دیده بانی و بطارء اطراف مشغول شد * کپتان (مارتن) وحشت
 و اضطرابی از جمله یاغیان داشت * مرا بی جهت و سب سوء
 ظن و توهمی غریب دست داد - باز خود را تسلی میدادم -

روح آماد جمع کسری از انگشتها را که بودند • در بین
 راه محمی از سوان بیوه و اطعمال هم بخاره دوحار سده عالم
 انسانیت اقتضا نموده بود که این چهل عا هر عمارگان را
 نمانی رساند • بطور حک گر ر خود را با این طقه رسانده بود -
 که تاگاه فوجی از ساهان مانی بومی باو بر حورده اورا
 محاصره کرده بودند - و در این محارب با طاعنان ده قرار
 مین همراه او قتل رسیده بود • حالا باید در مسائل مکفوح
 بام باعنان که کنار حس اودو رد و در کمال سر و حسنگی
 هستند - با این احساس محدود خودداری نموده حال این محمی
 که در کمپ حیات و سار او هستند حفظ نماید • اعالی فریه
 هم فراور کرده حدرا باردوی باعنان انداخته و هرچه از مواسی
 و اعلام و عمره داشته با خود برده بودند • کسی که کسان بخاره
 از کمی آدوبه - علی الخصوص از بی آن در بی مای بود •
 از آنجا که بی هیچ شر را محنت معلوم اقتضاده که هر دو
 صاحب سعی و مقام مدعی سعی را فرو گرفت - آن
 وقت که هر سه و سک سعی را بی سک طاع ماسود -
حس اودو اند (لشکر ماده س) و اکیل سر سر) - با هم
 سواران سار مد مد که بی س - با مد مد مد -

کشاده بطرف دامادم دوید * تنبیل معانته این دو آشنا و رفیق
 دیرین را نمی نویسیم - همه کس میدانند در جیب مورد چه
 حالت روی میدهد * برویم بر سر مطاب کپتان (مارتن) که یکی از
 سپاهیان جنگ دیده کار آرموده انگلیس و - الله در هندوستان
 بخدمت کپتانی هند مشغول بود - مربی و پدر خوانده و قیم
 شرعی دامادم بود - چرا که پدر دامادم در طفولیت او مرده
 بود - مادر هم نداشت * این کپتان بطریق صحبت و شناسائی
 با پدر دامادم طفل او را در حجر پرورش و تربیت خود داده
 تا بحد رشد رساند - و در همان فوجی که خود کپتان مشغول
 خدمت بود - او را نیز بمشقی و خدمت نظامی وا داشته تا
 بدرجه نیابت نایل کرده بود * ما اسماً این شخص را می شناختیم -
 اما شخصاً او را ندیده بودیم * از مدعوین حش زفاف دامادم
 در خانه حوالی دهلی یکی همین شخص بود - که قصای آسمان و
 شورش سپاهیان نگذاشت که زفای واقع شود - و کپتان منزل
 ما بیاید * ناخجله دامادم بعد از فراغ از معافه با کپتان مارا يك يك
 برای او معرفی کرده بعد بطرف قریه راهسپار شدیم * معلوم
 شد که کپتان مشارالیه ما پانزده سوار و هشت پیاده از فرح آباد
 فراوان کرده بطرف اله آباد یا سارس میرفته اند - چرا که در

مرث - و متکرر و منجر بود - و سوالات مارا حوائی مینماد -
 اگر هم گاهی حوائی مینماد - حوایای درست و حسن - آن به آن
 سوهر، موقوفای بیست ساله من بود ؟ آن به آن مار عشق
 روزگار عشق من بود ، شاید اگر پدر اسباب قتل او را فراهم
 نمیاورد - و چند روز دیگر مار ما هم زندگانی مسکونم - من
 طیب و خاتم پدر ار او ماند - زیرا که همانطور که مرص
 سب صفت انداز است - مکتب و مدحی هم موجب رسانای خاطر
 و انکسار دل است • دامادم فریاد زد که بی مادر رسم راست
 مینگوید - اسها که میآید سواران انگلیس هستند به سامی
 ماعی • فوراً عمامه خود را از سر کوفه بیرون وار همه جنگ
 خود آورد - و بلند کرد فریاد زد - که مات انگلیس مانده
 و دولت انگلیس برقرار باد • و فوراً همه هر سه از آن خود را
 از بی حمله سرعت روی و مادر طرف ما رانده همه ادبی
 با ماند حکمای خود را رو میآوردند - و بی مردی که دهن
 بر آما خود - ادبی مردی را میآورد - بران سگالی فریاد زد -
 که سه میآورد و نه میآورد • داماد گفت که آن است
 که ک - (مادر) دوست و - گردد و سر سه را میآورد • آن
 حرفی آن بر مرد سه را فریاد فریاد فریاد فریاد فریاد

بیمون شباهتش بیشتر بود تا به اسان * شوهرم گفت علامت
بدی دیده شد - چرا که سکنه این قریه دیده بای مالای نخل
گذاشته که اطراف دیده بای میکرد - همیشه مارا از دور دیده
و در یافته فوراً خود را باین انداخت - و این است که جمعی
طرف ما حرکت کرده می آیند * من گفتم چشم من بهتر از تو
می بیند - اشخاصی که از قریه بیرون می آیند لباس لباس قرمز
هستند - و این لباس خاصه سواران انگلیس است * شوهرم گفت
بلی لباس قرمز را قشور انگلیس دارد - اما سپاهیان یاعی بومی
هم همین لباس لباس میباشند * دو سه روز بود که شوهرم
خوی و طبیعت و رسم و عادت خود را تعبیر داده و هرچه ما
میگفتم عَمْدًا تَقِیْضُ و خلافِ آرا میگفت - و مخصوصاً با
کردار و گفتار و اعمال و اقوال من ضدیتی خاص داشت - مثل
اینکه عداوت و غرض شخصی ا من داشته باشد - و دلایل
ها را رأی دادن بود * و قتیکه میخواستیم از حدگل کنار
رودخانه بیرون بیایم - شوهرم میخواست از طرف دیگر برود -
باصرار من او این راه آمد * شوهرم از ناتوانی خود خجل بود
که در این شدت چرا قدرت خلاصی در و فرزدان خود را از
مهلکه ندارد * غالباً تنها در گوشه نشسته یا از طرفی منفرداً راه

حندق پس عریض و عمیق تر گردد این حصار حتر میباشد - و
 در وسط حصار مانی و حکمی سومات کُتیبَه میکنند • دمی مان
 وضع از دور مری سد - و ما راهی که اضطراراً می بیویم
 بحوالی آن ده میسند • نحرای محوطه آن ده مرروع و در غالب
 مرادع رواع کُتوا - و در ب و مکر بود - و عجب اسک ان
 فریه در وسط آن اراضی تازه سطر حالی از سکنه و بی اهالی
 میباشد • در وسط فریه و داخل حصار حند محله حرما سر ر
 کشنده بود • سوهرم بر مرست ده و محلهها نگاه کرده گشت -
 که یکی از آن خانها حموی سیبه به رود نری که پیچیده باشد
 مساعده میباشد • من بر حسب آردوی حوس حاسم حوالی
 داده اسم - و اراد کردم که مگویم که آن حر سبه برده
 من عینه مست مگر راب انگلس - که بکده از قوس آن
 دولت برای راهبان و هدای مومنان عمار سرگردان خود
 دای آن درخت صفت بود اند • هندو آن سخن از دمی
 من سرج شده بود - که آن سبی سیبه به رود نری که حوالی
 به بی بود بر دای درخت خود را - انداخت • ما منجر
 ماندیم که بی سبی منجر شده بود - آما سال بود منمون • از
 دور هر دو سیبه به - ما آن سبک که خود را دای انداخت

از گوشت اسبان تلو کرده و جادوی سنگ و شعل و وحشی که
 بوره و جبال خود را نمون آدمی آورده و رنگ نموده بودند
 اطراف هوا و زمین بروار و فرار کردند و ممبیکه مردی رفیق
 یعنی داخل آن اعجاز شدیم - جند گراس قوی حار بد هیکل
 دیدیم که بر روی اسباب اموات افتاده و بتدری گوشت خورده
 که قادر بر حرکت سودمند و شوهر و داماد را فدای تنگ این
 طبع و وحشی را می آزریدند - و حوامی شوامی آهارا از اجساد
 کشتگان دور می انداختند - و رام عیور مارا می کشادند و من
 بسم را بدوش و دست دخترم را در دست داشتم - و
 حوی اشک از دیدن نام روان بود و سبحان الله خوش حالها و
 خوش دلها و کلمات معنی و شیرین و سخنان اشارت آیین شوهرم که
 برای تقویت دلهای مرده و تبیح خاطرهای اسرده ما گشت - عجب
 نور آفتاب و خلاف آن ترور کرد و معلوم شد که در این
 وحشی سورش و ناامی روز روز در تراید بود و ما بدبختان
 دور در دست متعسین دهلی حلاس شده بودیم - خود را گرفتار
 و حشر و عذاب اله آباد و مملکت اوده دیدیم * خلاصه از دور
 آفرینش و مصوری بطر ما آمد - و این نوع دیه سار رسم
 گشت پیغمبر است - که حصار مدوری از گل می کشد - و

مان ردی درامه اند راه قرار ما مسدود است - پس لابد
 و اصطراراً ^{مجبوراً} طرف آنها روم * امیدوار مصلح خدا شده دل مدور
 و صفا داده طرف این جهت حرکت کردم - هر قدر بر دلت
 مستم رنج و حزن ما افزوده منسد * از میان این جهت که
 در حرکت بودند آواری عجب نگوس ما می رسید - که مطلقاً به ساخت
 صدای انسانی ناست * ما و آوار جوانی - و بوی عیوب - مددی
 تمام ما رسید * ما ر خدا آنچه را که من در کوحای دهل
 هنگام دل انگیزها دیده بودم - صبه در این صحرا مشاهده منکم *
 در روز ما بر روی در این قلعۀ ماند بلای هموطنان من عمار ما ناعان
 شده و کار حاصل گشته باشد * قربت من هر انگلیس را دیدم
 که مرده افتاده اند * . الله از ناعان مرده در این هنگام که
 شده احضار آنها را ما و دستانه انداخته ما - مرده بودند * اما
 احضار این انگلیسهای عساره در این دو سده روز طعمه سماع
 و وسوس و لاسه حواری و بطور شده - و این حسنی که ما از
 دور مشاهده مندم حیوانات و - می بودند که احضار هموطنان
 هر ما را من گرفته شده بودند - و ما عمار مرده از میان
 این که من خودم * به هر و دلمان و نگهی خود را طرف آنها
 سال کرده - که در - دو هر و ع که - خود را

راحت است * کلمات شیرین شوهرم ایستی اسباب تسکین قلب و
 مسرتِ خاطر ما شود - اما من و داماد و دخترم باوجودیکه
 این صحرای ناخوارت و خاکه با نصارت را مشاهده میکردیم - و
 آنهمه کلمات نشارت آمبر را از شوهرم استماع - بنجای ایکه سنگته
 خاطر و حرم دل شویم - هر لحظه هم و غم ما ابرون تر
 میشد * چنانکه گویا میدیدیم معاویه - که آنچه تا بحال برسر ما
 گذشته سر لوح و دیباچه دفتر بدبختی و طلوهار مصیبت و سختی
 آتیه است - و از این بعد است که بر ما حوادث رسید آنچه
 رسید * خلاصه فاصله صد ذرع دورتر از آنجائیکه بودیم
 در وسط بعضی اشجار که مشابه باغچه بود - و در سرِ دوراه
 که از یکی بقریه محصوریه و از دیگری وصل شارع بزرگ
 هندوستان میشد - جمعیت عربی دیدیم که حرکت مینمودند *
 آیا حله گوسه‌مدیست که از چراگاه برگشته جوپان میجوهند
 آنها را داخل ده کد * یا رومه مادبان و گاو که مشغول چریدن
 میباشد * یا شاید اوبه قراچیان است که در سایه این اشجار
 مسکن گرفته اند - و این تالقی ما با این جمعیت هر چه باشد و
 هر که باشد خوش اعور و میمون خواهد بود یا بداعوز و
 میشوم * دوست یا دشمن هر چه باشد - یقین است ما را که

آما ان قطار سرتانی که از سارع عاور می‌کند و احمالان همه
 ملالت‌تحرار است - و ان قلمهای عظم الحنه که هودحها بر آن
 به و موارس در آما به ما هاب برمی و آرامی حرکت
 نمکند - و ان اراه‌ها که عرب گاوها در گردش - و ان
 سوارانی که بدون سب و اضطراب از جهات خائف معمول
 آمد و شد - و ان الکها و محلهای بی‌سب که سادگان اطراف
 آنها را گرفته و ما حیره‌های سار بر رک ساه بر سر ساکن
 آنها انکند - و ان دراوس مامان و برهن که ما هاب بوکل و
 اطمینان و اب معمول در دوره و گشت - و ان رادعی که طلب
 حایط در کار دراع و کتب و ان رهای روستی که ساوها
 مدرس از سر حمله‌ها آب نامادها میبرد - و ان اطفال دهان
 که در سارج ده‌ها بازی نمکند - همه ایها علام است ملک
 و آثار آب‌دکی افعالی است ، و ما بهین نمکند که از
 آگر استاف مدرس سراب نکرده است ، سار سومر
 مدتها بود که سب است و سب و سب او سب دوم •
 ملوم سب سب ان سب است - که سب ان سب و سب
 سب و سب سب سب ، و سب سب و سب سب -
 که سب سب سب سب سب سب سب سب سب سب

باری آنچه ما را تا بحال قرین وحشت و پریشانی داشت
 مجرد توهم و خیال بود - چرا که زیاده از یکساعت طی
 مسافت نکردیم که از جنگل خارج شده از فراز تلی که
 اشجار تارچیل بر روی آن روئیده بود دشت و سیبی را
 مشاهده نمودیم - که تا چشم کار میکرد سبزه و آبادی و مزارع و
 زمین کشت زار بود - و از مسافت بیدری مانند حاشیه سیدی
 که بر بارچه سبزی دوخته شده باشد - شارع معروف هندوستان
 نمایان - و در منتهای افق و کرانه دشت آثار شهر عطیمی از قبیل
 منارها و گنبد های مساجد و غیره پدید بود * دامادم گفت
 این شهر شهر اتاواست - شوهرم فریاد کرد که باید فصل الهی
 را شامل حال خویش دانسته - بدون تردید متوکلاً علی الله راه
 جلکه را پیش گرفته - باولین آبادی که بر خوریم همانجا منزل
 اختیار نمایم * واقعاً در همه هندوها که جزو سپاهی و در صدد فنا و
 نباهی ما هستند - شاید مردمی آدمی منش و نیکو سیرت بچونیم -
 و خالق با قوت و مروت بیایم - و از آنها مهیا پذیری و
 غریب نوازی طلبیم - باشد که از خطر حانی و حالت پریشانی
 برهیم * و بنقد هم که هر چه بگاه میکنم - آثار شورش در
 این نواحی مشاهده نمیشود - و ناحیتی خوفناک بنظر نمی آید -

که در واقع از وسط برار و چنگل میزد بود - صمم عرب و آهنگ
حرکت میزدیم • ساع ساره و حواطب موده در جنگهای هندوستان
از حد احصا بیرون است • از قبیل مارهای مختلف - از مار موسوم
به (ناسار) که مار بچی بیج است تا مارهای قوی - و سایر حایرهای
گریزه و دریده و مودی و مهب - از جنس کوحك آید قوی و
فناهای عظیم الحنه - و از ماموهای صعب الله تا کرگدن - علاوه
اقسام بسیار و مگسهای شنی که همه آنها مضر بودند ساه مارا بدرلی
و بوارس کشتند • و دیگر انواعهای زیاد و گودالهای عمیق بر
از لحی و آبهای عس که سالها را کند و حرکت مانده - و هواهای
مجاور را سبب و غروب شده داده - و آسمان و عهه هلکه
در اطراف آن حررها رسیده • اگر شخص مانده در -
تار با بمان آن عهه و ترارها بگذارد - عهنا با هانس از دست
رفته عهسان آن که دالهای آب و لحی می اند - و دیگر ادا
رای از راه خلاصی و بختان مست • پس ماند فل از آنکه
طالب است ما را مرد مگر در روس دور را عهیت سرده
بود را آدمی از دولت مسلمانان با هندوان با صری تر شده
مردان رسانم - مانند مسای - لی از درختی در عهس این
راه ما پیدا شد که ساج است را در احصا بر جرم •

مرا با نامرد خویش دعوت شاموس بر آن سالار درویشی کرد *
 شوهرم تنگ بر دوش از ما دور شد - و در آن حوالی
 گردش کرده چشمه گوارائی پیدا نمود - و چند مرغی صید
 کرده و بعضی فواکه چاکنی از قبایل لمیان و لارج و غیره
 چیده با خود آورد - فی الجمله اسباب استراحت ما فراهم آمد *
 تا سه ساعت بعد از ظهر با سودگی در این بنده نشستم - غذائی
 خوردیم - و آب آشامیدیم - نمودن اسبابی نموده کم کم بنظر
 حرکت و طمی المراقی اندامیم * اما در گمرانی فریب حیرت
 و فکریم - و هیچ بمیدانم که آیا در اندای بك چاکنی هستیم
 که چندین فرسخ طول آن است - و اگر چنین باشد برای
 استخلاص از این مهاله چه جاره بایست اندیشد * چنین راهی
 که ما ناگزیر از عبور از آن هستیم از همین کنار رودخانه
 باشد - یا از راه باریکی که فاصل مابین جدگل و یزار است *
علی ای حال باید سعی و تلاش کرد که شب در جدگل
 نمانیم - که حکما و شعراى ادکلیم و عدد نرها در طی سحمان
 خویش نگارش و ایراد و اشا و اشاد کرده اند - که زندگانی
 در جدگل پر خطرست - و بیتوته در آن موحد خیران و ضرر *
 بعد از فکر زیاد آخر الامر از راه باریک تنگ خارج جدگل -

را مشاهده نمیکردم - بی اختیار ملول و محزون میشدم - و هرگز صور نمیکردم که من خود روری مدعیالت شوم - که رده صور موهوم و سکنی حسالی عاقل که از مشاهده آن آنطور ماز و محزون می شدم برای خودم واقعیت هم رساید -

سبحان الله • خلاصه در سماء درخت انجیری که در جنگلهای هندوستان کنار درخت مسود شوم • این درخت طرف رسی و عباد و قدس هندوهاست • منوه سرج رنگ سبز طبعی دارد که طعمه طنور است - درخت انجیر دیگر که • (سکالی) معروف و منوه این سم فال است • ما در سماء این درخت نشسته و از انجیرهای آن فربری خوردیم • دامادم حساب که رسم دامادان نامرد دوست عاشق به ما محبت است - که محس محس آمدن عروس و نامرد خود خدمت ناقاب و کان او میکنند - رومی را رفته و آس سلمهای طبع درود - که حراسه لارس و ساوران گرفته و خریده را از آن قطعه زمین دور کند - علی الخصوص به آنکه کنار • دی و گاهی مهم است • بعد از شوم • عیبی حلت بخود ما صاحبی درخت ساکرها را رفته و دور کرده رنگهای من اسرار را از طرف - ده رومی را مبروس - حب - و ما به است

او رسانده کمال تالم را داشتم - که چرا نمیتوانم او را سیر آب
 نمایم * خود را نفرین و بر هر چه مخلوق بود لعنت مبکرم -
 که چرا ما را باین بچارگی و بدروری دوچار کرده اند * و
 افسوس از این داشتم که نارحیل زیاد در سر اشجار بلند بود و
 قوه و قدرت چیدن و بدست آوردن آنها نداشتم - که از
 شیرۀ آن طعام چشاده عظمی او را تسکین دهم * اگر تمام آنروز
 را بد انحالت راه رفته و هیچ توقف نمی کردیم - یقیناً همانروز
 پسر در آغوشم هلاک میشد * بخاطر آمدن در عمارتی که ما
 در حوالی دهلی داشتیم زمانی که دایر و آباد بود - در اطاق
پذیرائی و مضیمان پرده تصویری آویخته بود - که یکی از نقاشان
 فراسوی آنها ساخته - صوت و حالت پریشانی و بچارگی يك
 خانوار فلاح انگلیسی را نموده بود - که بعد از ورشکستن و
 دوچار بچارگی و افلاس شدن از آن موضعی که سکنی داشته
 به ولای دیگر حلا می نمودند * پدری در حلو بود سر نیز افکنده
 و مهموم - مادری از عتب او - طفل شیر خواری در بغل -
 دختری از قهای مادر گریان - پسر ده دوازده ساله ارا به کوچکی واکه
 مختصر احوال و اسباب آنها را بر آن حمل بود نزحت میکشید
 و میبرد * هر وقت من آن پرده تصویر میدیدم - و آنحالت

طلسمه صبح بخواست^ر خدا و حکم قضا راه افادیم - دو ساعت
 بام دوساحل این رودخانه از پیراهه عبور کرده - گاهی دو رمن
 س^ن کو ریگرار فرو مرقتم - گاهی در آقام^و و نائلامها^و کور
 منکرم • من به گریده دست و صورت مارا مالم^و مساح -
 صدر و صدای خریده قلب مارا مرزل منمود • بواسطه بداس
 حر و سوزن^و درجی که ساه بر سر ما انگید - و ماچار در
 آن طل گرم استوائی که هوا و رمن را مانند سور افروخته
 و آهن را گداخته کرده بود - مثلتم نگوم چه رما و اطفال
 عصار ماگدست - تا رسدم به حکله استوایی که حدی من
 راه کوحل سکدگر حاطع منکرد • از سمت عین راه داخل
 حکله استوه منمد - از طرف در تا منظر بود ساحل رودخانه
 را طی منکرد • حسکی و ما عاله کرد - سوهرم و دامادم که
 مختصره و ما عراج مارا حامل دادند از رمار وا ماندند •
 من و دحرم مثل کوحل را به در آغوش داشتم - و این
 طلف عازه بواسطه حرارت هوا سه شده - آب رودخانه را ما
 دستهای کوحل خود با می نمود - و مراد شمشیر مرد • منکه
 وحش را می ' ب مہاک داشتم - حررت منکردم از آب
 منکد رودخانه او را بر آب کشم - و هر دمه در آب حل

رأی مختلفه خود را بیان کردند - از من نیز رأی خواستند -
من بعد از قدری تأمل و تفکر - نخست از خداوند متعال در
ضمیمه خویش دستگیری و معاوت خواسته - و بدو توسل و توکل
حسته - گفتم - برائی من اسلم طرق و احسن شقوق طی راه
از ساحل رودخانه جهاست * فوراً ایشان رأی مرا پسیدند *

اما افسوس که چون قلم قصا نه بر وصای ما رفته - و بحکم ارلی
خاتمت سیر نوشت ما در این دار فانی جز فنا و تباهی چیزی
نبود - پیروی رأی من که ^{مردمان} اهون از دلالت صراب بود نتایج
مشومه بخشید * اگر آن راهی که شوهرم نموده بود پیموده
بودیم - سا بود که هیچ دوجار مهالك و محاطرات صعبه شده
همگی حان سلامت می بردیم * و از آروز تاکنون پیوسته با کمال
حسرت و افسوس خود را ملامت می کنم - و تا زنده ام ملامت
خواهم کرد - که اگر من ^{دور} شورحت ابن رأی ما صواب نموده -
و ابن رام خطا را نه پیموده بودیم - شوهر و اولاد و دامادم
از دستم نرفته - و من بدین روز سیاه و دورگار نباه نیفتاده
بودم * خلاصه روز بیست و هشتم و بیست و نهم ماه مه رسید - اما
چه ایامی - ایام خون و گریه - تاریخ حزن و غصه - که اگر
ابد الدهر زنده بمانم - این دو روز شوم را فراموش نمیکنم * اول

سوالی - یا بعد از مدتی مختصر اشیاء و مالی - مارا از محارری امور و احوال مطامع خواهد ساخت * و بلکه علاوه بر اسکه مارا آنگهی از وقایع بدهد - سوانح بواسطه او تحصیل آید و لباس و ملل سواری و اراده پر علم * اما عنده و رأی سوهرم بخلاف این بود * بشرط موطن و عدم اطمینانی که بپندها داشت - حیالندور میخواست از طریق عامه کناره خود - و از ملاقات و محاورت با هندها احتراز نماید - و مثل خودس این بود - که بطرف سدا رود * چرا که در آن بواهی از دلائل انگلیس که دراعت رنگ و محاربت ملل نمیکردند حیال آنها نداشت - و ریشه اگر ما مانجا میزدیم - در باب حوسی و حوی بدو میزدیم * من در طیب سوهرم تسلط مخصوصی داشتم - به اثر آن قسم تسلطها که زبان فرانسه نسبت به سوهرهای خود دارد * درو حدیثی که ما هم در دهگان و دهان سونی کرده - همه وفادار و عم و سادی و راج و صاحب هندوگر شرک بودیم - و من هرگز نمک و ملل و عرس و ناموس از حساب نکردم - و از طریق محبت و شرط و قاعده آور نموده بودم - این * که سوهرم اعتماد و اعتماد کاملی من و دای و صدق من داشت * من از این دایاد و سوهرم انتظار و

در این گفتگو بودیم که یکدفعه صدای پای بر روی چوب و نی
و علامهای خشکشدۀ زمینِ راه رُود بگوش ما رسید * شوهر
و دامادم فوراً تفنگهای خود را حاضر کرده - طرفی که صدا
میآمد کشیدند * ناگاه سر و کلاه مرال نری در میان درختهای
جنگلی که اطراف ما بود نمودار شد * این حیوان که از دور
روشنی آتش مارا دیده بوالهوسانه میل کرده بود بتماشا بیاید *
حرکت شوهر و دامادم را که دید فوراً رمیده بپای فریاد را
گذاشت - و معلوم بود که ماده خود را می طلبید * بیچاره این
حیوان مگر راحت و آسایشی ندارد * هان طور که ما از سپاهیان
یاغی ^{بهار} تھارب - او هم از برزهای جنگل متوحش است - و دمی
^{rusticated} آرام و آسایش ندارد * بالحمه روز رسید و ما هنوز متردد
بودیم * رای دامادم این بود - که باید شارع عام افتاده و از آن
راه طی مسافت نمایم - شاید محت و طالع با ما یار گردیده
در راه با فوج انگلیس که لکمک ساخلو آگره میروند بر
خوریم * و عقیده دامادم این بود که یاعیا نباید در همه جای
هندوستان مثل میرته و ^{دلی} دهلی منصور و مستولی باشند * و
میگفت احتمال کلی میروود که ناحیه اله آباد امن و آسوده
باشد * و اول هندی که ما در راه خواهیم دید - یا مجرد

گردانی کند - بی عمر و مرگ مردم را بدام و کین گاه
 آورد • سوم رَاهِدْ مَرِیَصِی که ماند در وقت اَهْلَاکِ حَسِی
 اَدِیْعَه مخصوصی که عارب از ساس و سالنوع کلی است قراب
 کند • چهارم و عم دو هر عملی است که ماند گودی عمای
 حشر کرده احقاد مقتولین را در حشره اندازد • پنجم و هفتم
 آهای هستند که ماند با دسپال شخصی با اسخاص حندی را
 که بدام هلال آورده حده و هلال سازد • و بعد از کس
 طرحه دین کردن آن است - که بکرا ماند به لب در صر
 حشر انداخته - دومی را از سکم بر روی او پندارد -
 سوار که سر اولی محادی می دویی ماند • و اگر راد از
 دوی ماند - سه مرا مار به لب - المده - چهارمی را مثل
 دومی سکم و سرخای ما و ما خای سر رری ماند و ماند •
 علامه من از سوهرم رسد اما صورت نمکند که آن لب
 هر یکمه و ما حبه ماورد • ناماد گفت و حب نمکند
 که طرحه آن اسخاص را حده مندم • رسم آنها آن لب
 که حبه آورده تا سکارا محاده ماند • اگر حبه و حده
 و بعد پس با دو سه من را بدام آورده هلال نمکند -
 و الا و رده و آسکارا هرگز منم منم منم •

حاصه انگلیسان هر که را بچدگ آرید بیدرنگ بچدگال مرگش
 می سپارند - و بر تنی از ما اقا می کنند * حالا تأسف داریم
 که چرا هنگام غرق قایق خود را ساحل یمین جبا نینداخته و
 در آسوی مسکن ساختیم - که با اسبه خلوت تر و آبادیش کمتر
 و از خطر عابر و مترددین ایمن تر است * ولی چنانکه اشارت
 رفت ما باختیار خویش باین سمت رودخانه رخت نکشیده بودیم
 که اکور باید افسوس از این خط و بدبختی داشته باشیم *
 بلکه نعت و نلاحه سوراخ شدن کشتی ما - و ملاحان ما را باین
 طرف راندن - مبنی بر عمد و قصدی معین بود - که قایقچیا بعد
 از هلاک ما تمام اموال ما را رداشته خود را شاعر رساند * و
 غالباً دیده شده است - اشخاصیکه خفه کردن بی نوع شر را از
 غیر هم کیشان خویش ثوابی عظیم میداد - رسمشان این است
 که همیشه اوقات همت هر با هم شریک میشوند * محتمل است
 این دو تن قایقچی که بلاشه از آن ورقه بودند ما را اینجا
 آوردند - که بحضر دیگر هم از دستیاران آنها از خشکی بآنها
 مایحق شده در قتل ما شرکت کنند * تکالیف این همت تن
 بنابر دستور العمل و سنت پیشوای دیشان معین است * یکی از
 آنها مرشد و رئیس است - دیگری مأمور است که شکار

که این دو شخص با از همان طایفه سیاه هندو هستند که عمداً
 مارا با عا آورده تا هلاک کنند - ما اسبناط تقدیمه و جواهری
 ما را کرد - اطمع مال قانی مارا معمداً در اموصع که دور از
 هر آبادی بود - و راج و عری نمودند - ما الحا بدن سرریز
 افساده و آهنا همه - بی هیچ مانی سرمایه مارا دردمه و
 بلکه خودمان را بر هلاک ساخت فرار کنند • لنقب حنا ما
 بار بود که طعام سوار شده و هندوها از گریه او بی-یل
 مصود فرار کردند • الحنا ما پس از این مقدمه دیگر چگونه
 اوجام خواستند - و بی تاخرات در داد • مار به ساعت طلوع
 آفتاب داسم - و هوا هم از وریدن بسم سحری سرد شده
 بود • لهنما عمداً سرسای خود را استوار کرده دحرم را با
 طلبک برآن خوانند - من و سوهر و دامادم که را سنی -
 مساوره و عیبت درون مرتای حردمان را منکر دم که سه
 وسات حرکت کام - و کها شبه عریب بام • داماده که
 دست کامل راهها و سپهری هندوستان داس گف - ما حدود
 هند و کوره را طی نموده ایم - و در امتیال ماند -
 دور - رع نام و - هرا معروف هندوستان کسار حب -
 حرا که - مادس بی حد و دیگر استوف و از ما فریاد

باطراف نگاه کردم - در طلوعِ شب چنین بنظر آمد که دو
 نفر در اطرافِ چادرِ ما میگردید - و آهسته نزدیکِ ما می آید *
 آنوقت مرا اندیشه گرفت که شاید این دو شخص از همان طایفه
 هندو باشند - که کشتنِ بنی نوعِ انسان را غیر از همکیشان و
 ابای ملتِ خود يك نوعِ ثوابی میدانند - و اکنون از پناه بردنِ
 ما باین موضع اطلاع یافته بقصدِ حمله کردن و کشتنِ ما آمده اند *
 این اندیشه چنان بر من مستولی شد - که گویا قالب من یکباره
 از روح تهی گردید * دیگر قوهٔ حرکت و قیام در خود ندیدم -
 در این حال طفلِ کوچکم گریه کرد - شوهر و دامادم بیدار شده
 مرا صدا زدند - وحشت و بیم من رایل شده ارجای برخواستم -
 و تفصیل را شوهر و دامادم اظهار کردند - ایشان مرا ^{چون} تسحر نموده
 نسبتِ ضرع و ^{بهره} خونم دادند * از اتفاقات آتشی که حلو چادر
 افروخته بودیم خاموش شده بود * من قدری از بها و
اخشان ^{بهره} خشکیده میان احاق ^{بهره} انداخته آتش که روشن شد
 ملتفت شدیم که همان دو شخص هندو که ^{بهره} ما بودند - و در
 کنارِ احاق ساک و آرام خوابیده - گویا در این هنگام بقصدِ ما
 قیام کرده بودند * که تا بر حرکت و بیداری ما واقف گردیدند فوراً
هارب و از نظر غایب شدند * و بر همه واضح و یقین شد -

گدسه که آزاد رای اسراحت بودم - و هیچ تکلفی نداشتم -
 مثل محض و اسراحت نکردم - و خواب لحظه نا حتم من
 آشنا شد - اکنون که بوی ماسای و سداری من است -
 حنا خواب بر من آمده بود که رمل خودداری و احتیاط
 از دست رفته - ده دقیقه من نگذشت که نیکاره از ما در
 افتاده - و هوای ردی صبح و حرکت ماضی که می کردم مرا
 مانع از خواب شد - ما آنکه حلی طالب بودم که دران
 دل بی ممانعت و غمهای ممانع خلق - و غمهای طماع
 خلوق - خود را ندیدی مصل کرده حوام در برد - و روزه
 شد - و عرس پر - و روار حفاشای بروک هندوسان - و
 صدای احسام و دوا حرید که درمان غمهای حل حس
 و حرکت می کردند - و ملاطم امواج رودخانه حنا - و صدای هم
 خوردن دندان ریاح - و طامب س دحور - و طلیع کواک
 بر - که آمده و احساس آنها - من - امر دانا را لائق حد
 سامی و حب و و حوائ و ماه فکر در صنایع وای است -
 همیشه مرا محروم و مصل نکرد - و حیث بر - هم
 دامن و عرس از سر برد - اما در عالم خواب مثل آنکه کسی
 من راه پاد - کمره از بی حس جسمی خود را گسوده

دخترم غفلت نداشتم - بلکه نفسِ ایشانرا می شمردم - و گاهی
 به برانه دست بقلب آنها نهاده ضربانِ قلب و قرعاتِ نبض آنها را
 می سنجیدم * هر وقت نفسِ بیمزانِ طبیعی بوده - و قرعاتِ
 نبض مرتب و منظم - من آسوده بودم * و هرگاه حالتِ یکپرا
 مصطرب میدیدم و قابض را بی آرام و در طیش - از عصبه مانند
 مار گزیده بر خود می پیچیدم * آنها که مشغوف ^{rel-tiro} مهرِ ^{revel} عشیره و اقوام
 و متمم در محبتِ فرزند و ارحامِ خویش هستند میداند - من چه
 میگویم و درکِ حالتِ مرا ^{remède à la} میکند * خلاصه دو ساعت بنصف شب
 مانده که نوبتِ پاسداریِ شوهرم رسید - برخاسته از چادر بیرون
 رفت - و دامادم مجادر در آمده بجای او خفت * من تاؤم کردم
 مثل اینکه هیچ مانعت و مَدْرِكِ خروج و دخول شوهر و دامادم
 نیستم * از آنجا که عالمِ شفقت و محبت و رفق و رعایت شوهرم
 را نسبت بخود میداشتم - از وحشتِ اینکه خواب مرا براند -
 و در وقتِ معینی که نوبتِ قراولی من است شوهرم مرا ^{مرا} مراعات
 کرده بیدار ننماید - چشم برهم نگذاشتم * اما طبیعتِ انسانی مایه
 شگفتی و عجب است - چه غالباً هر چه مائل است از آن
 ممنوع و هر چه ممنوع است بدان مایل - که گفته اند - (الْإِنْسَانُ
 حَرِيصٌ عَلَى مَا مِيعَ) من از اولِ شام تا دو ساعت از نصفِ شب

پس از آن تا چهار ساعت بوب سوهرم - و پس از سوهرم
 چهار ساعت آخرت قسمت باسانی من بود • دو هر هندوی
 سابق الذکر که ما ما بودند - چیه های نه خود را بر سر کسیده
 در گوسه خیزده و خفه بودند • این هندوها فل از حواسدن
 سعی و و ساحهای حکمده را جمع کرده دور اطقی که بیرون
 حدر افروخته شده بود ریمه بودند - که از رای دفع ساع
 و وحوس و سَوَام و هَوَام و عر بوع گگرد و خرمده بیوسه
 آس افروخته ناسه ماسم • کی از آنها فل از حص ما را
 وعده داد که اردا علی الصلاح رحاسه ما قانع ما مرک سواری
 برای حرکت ما فرام می آورم • آه حدر این سهای دوارده
 ساعت ایستادن در نظر من رفت رد عماره و مهجور از
 سامان آوار طولانی مضمود • من در هیچ سدر دوار کسیده
 و سوام مالی راحت مدام بود • می دده رهم بهاده -
 همه را تا مدح سدار و در عم و عار - گاهی فکر سختها
 و حال مد و های نام گدسه را می دهده - و پس از آن
 سوز لای سدمات گدسه در ده یار آسیده سطر حواس را
 سکه و سبب مداد - و از طرف دیگر ، سوهرم و
 سلاب سوهرم و فکر حواس را ، می ر سبب سوهرم ،

آتش زیادی افروختیم - که از شعله آتش هم دفع پشه و هم مع
 شتر و حوش و ساع و حیوانات ضاره دیگر از خود بهائم *
 شام مختصری از نایباده هار صرف شد - و عادت و نماز که
 بعد از شام مقرر بود بجا آوردیم - و قرار بر این دادیم که
 يك تن سوت تا صبح بیدار بوده کشيك خفتگانرا بکشد * اما
 که را خواب میبرد - تصور حوادث ایام گذشته - و بدبختی
 روزگار آینده - چنان خاطر مارا مشوش - و دلهای مارا مضطرب
 نداشت که دمی بیاسایم و تن راحت در دهم * من با خود
 می اندیشیدم که چطور بعد از این سفر خواهیم کرد - و قایقی
 در یکی از این دهات ردیک پیدا خواهیم نمود - یا اگر قایق
 نیافتیم چگونه مال سواری بدست خواهیم آورد * من خود را بجواب
 ردم که شوهر و دخترم هم تقلید مرا کرده بجاوبد - که شاید از
 رحمت پریشان خیالی پدری آسوده شوند - گویا آنها نیز همین
 نیت و خیال بجهت رعایت حالت من خود را بجواب رده بودند *
 تنها کسیکه در میان ما تالشبهه به راحت و فراغت نال
 خوابیده - چنانکه مقتضای سن طعولیش بود - بسر کوچکم
 (ویل) بود - دامادم بیرون چادر مشغول حراست و قراولی
 بود - که تا دو ساعت قبل از نصف شب بخت او بود -

گنبد - حه سرسائ که در عرسه^۱ ان کسی داسم و سحر و سحر
بود - و علاوه بر ان سحر لاس هم منواتسم داد و گاه گاه
سحر و دامادم از قایق ساحل من و سحر رودخانه رفته
مرعهای آبی با طاس و طوطی و عه منون و عه سحر
کرده نکسی منآوردند - و ما گوسف ناره کنان کرده صرف
می نمودم • از آگره تا کاون بود از روی آب همداد ساعت
راه بود - و ان دو همداد مارا عیداً ساقی و آهنگی منبردند •
سب دوم حرکت - نکهده قایق ما در حوالی ساحل دست حب
رودخانه - در موسمی که ساحل محط عمودی اطلع شده بود
سکب - و آب بمنار قایق داخل شد - و ما سحره خود را از
قایق ساحل انداخته و سحر ما سحر ریدگانی - در ان لاس
و عه که نمکی بود از آب نکسار مردم - و هر اندر ان
صور منکردم که سحر سکسگی قای حه بوده - و حرا ماند
در اموسم سحر ما ده سحر ان سحر سحر - سحر ما
سحر دست سحر - و ان سحر مردم - و سحر سحر و سحر
سحر ان سحر حل سحر کرد • بالآخره رکنسار رودخانه
سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر
در سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر

و دامادم با هایت کراحت و بی میلی محض اصرار و الحاح من
این دو شخص را احبر کرده - اما آنها را به مهادیو سوگند
دادند - که باما خیانت و خلاف عهد نکرده - صحیحاً و سالملاً
نکاون پور برساند * مهادیو یکی از ارباب انواع برعمران هند
است که او را پرستش میکنند * اما عاقل از اینکه هندو بودند -
و مابین مذهب طایفه برعمر و هندو تباین کلی است * و ما
بواسطه عدم اطلاع از اختلافات طریقه و مذهب این دو فرقه
هندورا قسم بربالووع و معود برعمر دادیم - و از این نیز عجب
که این هندوها از دزدمای معروف رودخانهای هندوستان هستند -
چنانکه بعد تفصیلاتش بیاید * خلاصه از این موضع با هایت
امیدواری حرکت کرده - و از محادی قاعه آگره که گذشتیم -
قدری تأمل نموده - باین امید دقیقه چند انتظار بردیم که
شاید انگلیسمانی که در قاعه هستند از عدورما از این نقطه مطلع شده
نزدیک رودخانه آمده مارا داخل قاعه کنند * اما افسوس که
انتظار ما بی سود بود - و هیچ از طرف قاعه بما اشارتی نشد -
و از هموطنان ما ^{بدره و کسب} شارتی نرسید - و لابد از خوف اینکه مبادا
آفتاب طلوع کرده یاغیان مارا مشاهده و دریافت کنند - راه
خود را گرفته رقتیم * در این قایق نسبت بقایق سابق بما خوشتر

حال آنکه گفته قانی او هفت دویست روپیه قیمت داشت *
 محض آنکه ^{بسیار} قطع معامله شد - و ما مالک آن گفته قانی گردیدم
 حرم و احتیاط ^{بسیار} مقتضی آن بود که انظار طلوع آفتاب نکشیده
 قبل از طلوع صبح از حوالی آگره دورتر روم * دو قاضی
 از قاضیهای هندو که قاضیان بزرگ کسی ما بود - بر ما آمده
 مسند راهبان و همراهی ما آمدند * سوهر و داماد قول
 نکردند - چرا که از ^{بسیار} و حساب حال آنها آثار صدق و قوت
 مشاهده نمی نمودند * اما من که از حرارت آفتاب روز و
 سرمای بیهوشی برای آن دو فرزند عزیزم حائف و موحد
 بودم اصرار کردم که آن دو شخص را برای کسی رانی احقر
 کنند * محارب و امیحاتاب من دربار اهالی هندوستان سطحی بود
 * عمی - و عزم خود را ^{بسیار} نویسان حرم هرگز ^{بسیار} مستوفی نمی ساختم -
 و صورت هرکس را آمده صبر و سرب او میدانسم - و من
 از سره و سپای آن قاضیها آثار صدق و قوت مشاهده نکردم -
 و گمان میکردم که ما ما حساب و خلاف کنند - چرا که اگر
 مقصودشان بد رفتاری ما ما بود - ممکن بود درین چند ساعی
 که در آن موقع اقامت داشتم - مردمانی این حول و
 حوس ^{بسیار} ساده آنها را از مکان و وقت ما وایست سارند * سوهر

لکن ما طوری بهار و مواری سد بودیم که اثری از ما
 در کسی مساعده ننکردند * عصرِ رور هم ساحلِ حب رود
 خانه فرود آمدم - و عکس نور فرم آفتاب که برونِ صروب
 بود - بنارهای مسجد آگره ناسده عاصله بکمرسنگ از میان
 حدیجک سفا بود * ان مسجد از مساحد حنلی معبر حوس وضع
 هندوسانت * عصرِ مرمر اکوساهی که در اسوب ارک امگلس
 هاست - مری و بهان بود * در اصوص که سده سدم - قایق
 ریادی لنگر اداخته - و قاعدهها که از اهل آگر بودند مارا
 سناخته - اما هنج روی ما ساوردد * دامادم که رانِ سگالی را
 در کال فصاحت حرف مرود - ناها صحبت ناسه - معلوم سد
 که در آگر هم میل دهلی سورس و قتنه است - و امگلسها
 در ارک سهر مدحص سده منتظر مددی هستند که از اله آباد
 رای آنها رسد * حالا ما دوکار خود منجر مایده که چه ماند کرد
 بکلف حسب * اگر سهر روم راهی نارک ندارم - بس حکومه
 مدوان سهر داخل سد * در ان ساحل رخل اقامت افکنم -
 حکومه مدوان در اعما ساکی و از حرادب امن سد - و حال
 آنکه طارر قلم مندایم فردا صبح الکه امس ناعها ر حال
 ما مطامع و واقف سده مارا صل مرساند - بس ماند مرور

فل هنگام قرح درویشرا آید حقّه باقیم - و رای ما نظر
و قلمد رده بر انداز و بدیعی امروز مان انداز کرد که من
در آنوقت رباذ مانم و شماك سدم * هنگام عبور باد آنوقت افتاده
حالت سبب و سحی امروز را با راحت و خوشی امروز
سابق ^{در روز} دادم * طفل کو حکم را سوهرم حلو گرفته بود - حرا
که من عادت به سواری و قوم هم که سواتم این بار عسر را
حمل تمام بود * تا مدتی از شب سر صدای ناله فل خود ما را
می شنیدم - و معلوم بود که از ^{در} مهاجر ما دلتنگ است *
اما چه اسک سواران هندی عصر دستگیری ما آمده خانه ما را
محاصره نمودند این بود - که همان اسخاص که مستحق دروار
سهر و سطلع داماد ما را را حروح و غنور از دروار داده
بودند - بعد از پیرون آمدن ما از سهر سار ناعها را از فرار ما
حر ساخته و لك ده سوار از همای ما تاخته بودند * و
اگر امروز اتفاق افتاد بود - و ما محور سرعت در فرار
سودم - عفا دل را ما خود مردم * خلاصه همانطور که
داماد گفته و دستور العمل داده بود واقع شد * همیکه مسامی
طولاتی طی را نموده - و از سهر دهلی دور سدم - نیکار
حدیک کو حکی رسیده مدتی آنس ردم - فی الفور از میان

دخترم رهنماید - و سمت پلهٔ سردابه دويد که بطرف دهلی
 فرار نماید * اما افسوس که وقت گذشته بود - یکی از هندوها
 که بیرون سردابه مشغول قراولی بود - حلو او را گرفته و آهسته
 گفت - چراغ را خاموش کنید که سوار زیادی از طرف دهلی
 باین سمت می آید * دامادم برسید عدداً چند میرد - گفت
 از صدای سم ستور آنها نظرم می آید که یکدسته * یکی از
 هندوهای دیگر دویده نزدیک ما آمد و گفت - این دسته سوار
 دور این خرابه را احاطه کرده اند * دخترم فریاد کشید که
 اگر همه با اجتماع کشته شویم بهتر از آن است که حدائی میانه
 ما افتاده عراقی همدیگر مبتلا شویم - و این ار مساعدت بحت
 و طالع من است - که سواران دور مارا محاصره کرده و راه
 رفتن شوهر مرا سمت ^{مستقیم} سنگر انگلیس مسدود ساخته اند * بالجمه
 بواسطهٔ تاریکی شب و ترددیکه خود سوارها داشتند که از چه
 سمت مارا محاصره نمایند - و ما هم حاصر و مصمم فرار شده -
 دیگر هیچکار و گرفتاری در اینجا نداشتیم * متوکلاً علی الله
 از سمت میرته که هنوز سوارها با آن طرف نیامده و نرسیده
 بودند - با کمال عجلت و شتاب فرار نمودیم * این راه که
 در ساحل رود جیاست همان راهی است - که چند هفته

حدنا حافظ سما - من بار بهمان سانگر خود مبروم که تا حال در
 بدن و رمی در من مای است نکوسم - و حفظ آروی رات
 انگلس را در سهر دهلی تمام * تا این وف (واینام) قصد
 خود را تا ما نگه بود - ما هم حسان تصور می نمودم که
 او دیگر از ما معارف تنموده همه حا وفاق طریق و همسر^۱ ما
 خواهد بود * همدکه دحرم نام معارف و هجران سند - بکمرسه
 صاعه رده - دامان سوهر حوس را بدو دست گره - آثار
 گریستن کرد * من حالب صریبی در دامادم مساهد نمودم -
 بخاره بین المحطورین واقع شد * از تکلف و انس حدانی و اقطاع
 از مارا روا نمیداشت - اما از طرف دیگر عرب خدمت و انس
 حق معبر دولس^۲ گزینش بود که از تکلف و قانون نظامین
 محاور^۳ نکرده دورا برتقای سنگر^۴ دل سوید * این حد ساعی
 هم که مدارک قرار مارا دهنده و در اموغ حاضر شده از تکلف
 نوکری و قانون خارج گردیده بود * اما دحرم در اموغ کجا
 مذهب آرومندی و حفظ قانون و رفع تکلف نظامی سوهرس
 بود * وجود او را چایس از رای من خوش منخواست - و
 خط وصال او را بخبر مال او می فروخت * ملاحر (حریسام)
 مالک بود فی البلات دامان سوهر را ماکل تا کامی از دست

بکسته که سابقاً تداوک و تهیه دیده در گوشه سردابه گذاشته شده
 بود - که مشتمل بر بعضی السه و ماء کولات و سایر ما محتاج
 سمر بود - دامادم با نمود - و دو یابوی بالائی که در خارج
 سردابه عنان آنها را به بونه ها بسته بودند - بزرگ در سردابه
 آورده بارها به پشت آنها حمل نمود * ما مثل مسافر دریا که
 وقتی لکشتی می اشید - رمام اختیار و علاقه امیدش از همه حا
 مقطوع شده توکل میکند - و اختیار حرکت و سکون بلکه زمام
 حیات و ممت خود را یکباره بدست ناخدا میدهد - رمام اختیار
 خود را درین سمر بر خطر بدست (ویلیام) داماد مان داده -
 او را بر کشتی هستی خویش ناخدا و فرمان روا ساختیم - و در
 حرکت و سکون و سایر افعال یکباره مطیع و متبع امر او شدیم *
 و قتیکه بارها بسته شد و مراکب حاضر - دامادم روی نما کرده
 گفت - اینک باید سوار شده - و بشتاب تمام طی راه کرده -
 بجزر سنگ آلطرف دهلی خود را بساحل حما رسانید * در آن
 موضع جنگلی است آسوه وارد آن حدنگل شده فیالمور کربتی
 روش کبید - شخص کشیدنی که من او را خبر نموده ام -
 باین نشانه و علامت شما را شناخته خواهد آمد - و همه را با
 بارها و امانات در کشتی کوچکی نشانده ما گره خواهد برد *

مینمود - و ار دستِ تطاولِ هندیها این می بود - و شها
 محبة پاسای و حراسِ خادمِ چندین ساله خود - یعنی محبة فیلمان -
 زیر این درخت می آمد * خلاصه ما بواسطه این درخت مدخل
 اصلی حانه خود ما را یافتیم * دامادم پس اراکه سه بهر هندی که
 ما بودید بران هندی سوارشهای بلبع و دستورالعمل کافی
 داد - که چگونه در اطراف قراولی و پاسانی بایند - صیبری
 رد * سه ثایه بگذشت که از مدخل سردابه - که سابقاً
 شرابخانه ما و اکنون حای مستقی که از همه اسبه و عمارات عالیه
 ما باقی مانده فقط همین جا بود - اثر روشنائی پدیدار شد * ما
 بهدایت آن روشنائی - که در آن طلعتِ شب مشاهه ستاره ضعیفی بود
 پیش رفتیم * مطالعه کنندگان باید بدانند که در این وقت مقصد
 و مقصود من منحصر در فرد - و اضطرابِ قلم فقط برای بدست
 آوردن طفل عزیزم بود * مجرد ورود سردابه حکر گوشه حویث
 را در گوشه خوابیده دیده - ارعایت شوق علرا گشوده - طرف
 او دویدم * در همدو خود را محلو من انداخت و آهسته بگوتم
 گفت - طهات تاره خوابیده است - اورا متوحش ^{میرزا} مسار * پس ار
 استماع این سخن در پهلوی سترِ طعام فرو نشستم - و بعد ار
 تشکر و سپاس ^{و دعا} خداوند متعال و قانودواجلال دست کوچک اورا

مالیده بران هندی ماو گف - اعماحه منکی * قبل نکاره از
 ما دور سده خود را بسافه درج حساند - و حرطوم خود را
 بلند نموده بآن حدی که بدرج آویخته بود بمالیده * داماد
 گف این حیوان بواسطه مواسی که با فلان خود داده - از
 وینکه ماعان آن سحاره را در پس جسم این حیوان کشه و
 بدرج آویخته آید - قبل دو مای این درج معم سده و بیوسه
 دور این درج میگردد و ناله میکند - و حسد او را مینگارند
 طعمه ساع و حاوران سود * ^{دور سده} محمول ^{دور سده} هماناد که این حیوان عظیم الحنه
^{دور سده} شتاب ^{دور سده} حنه و حلف خودس دسور و صاحب مدرکست - و
^{دور سده} آدرالک و ^{دور سده} عرس از جمع حیوانات صامت مشر است - مانند نوع
 شر مدرک ^{دور سده} حر و سر و صاحب ^{دور سده} حب و بعض است - سکی و
 بدی را هرگز فراموش نمیکند - بوف دوسی و عجواری مار
 و رفق است - و هنگام کشه کسی و دس آرای مار حریق *
 این قبل خون از طعولت ^{دور سده} ابتاع سده و سالما بود که با فلان
 سحاره خود مانوس و با همه ماها مارف بود - ما اسکه منجاور
 از دو هزار رویه قامت داشت - ماعان هندی بعد از کسی
 فلان هر قدر می کرده بودند که آرا بدست آورده مایک
 سوید - ممکن و اطاعت نکرد - و درها صحرای و جنگلها فرار

تمام خود ما را بموضعی که چند روز قبل عمارت ما برپا بود رساندیم *
 از وقتی که بحوالی خانه خراب خودمان رسیده تا کنون که بجای
 عمارت و ما و محل اصل سکنی ^{residence} نائل گردیدیم - صدای جز لغزش
 و حرکت خاوران و دواهای کوچک - که در میان خشت و خاک
 و شکاف سنگ و گل خرابه خزیده بودند - یا ^{tune} الحان و ^{note} صغیر
 مرغان شب - یا ^{harshness} نباح و ^{disturbance} روزۀ شغالهای اطراف بگوش ما نمیرسید *
 همیشه ^{steadily} ساقۀ درخت نارون نزدیک شدیم - ناله حزیبی و صدای
 عمگینی بگوش ما رسید که ریاده مایه وحشت و دهشت ما
 گردید * علی الخصوص من چون از حوادث ^{events} ناگوار این ایام قاجم
 فوق العاده ^{sensitively} رقیق شده بود - بیش از سایرین ترسیدم * داماد و
 شوهرم فوراً ^{at the first} جحاق طبا نچه های خود را کشیده حاضر ار برای
 حدال و دفاع شدند * این صدای حزین از يك حثه ^{burst} حسیم و
 شبح عطیمی بود - که پیوسته سمت ما نزدیک میشد - تا بچند قدمی
 که رسید - شوهرم فریاد رد که نرسید این فیل را وفای
 ماست که فیلباش مقتول و بدرخت مصلوب شده است - و این
 حیوان تا کنون انتظار ورود ما را داشته - و این ناله حزین را
 از شوق دیدار ما میکند * فیل نزدیک ما شده با حرطوم
 خود یگان یگان ما را سلام کرد * شوهرم دستی محرطوم او

مارا بر اسارت کرد که پیاد شده از صفای او روم *
 رودر از همه من ساد شده ناروی دامادم را گرفتم که
 هدایت او * سرم رسم * او از پس و من ساروی وی آویخته
 از عیب و سارس از دسال ماطی را منکردم * راهی که تا
 مقصد گویا رباد از ده قدم سود - بواسطه حرابی حابه محاور
 از یکصد قدم راه طی کرده و هاور بار مقصد رسیدم *
 سناهیان ماعی حنان حابه و مسکن مارا و راه و در و در کرده -
 و آن ^{سازمان} انته و آثار و قسعه را با حال لب آورده بودند - که
 دوار بکتری که سهل است - نوبه کل مکوحی برای نماید بود -
 و حر همان در رحب ^{سازمان} نارون روگ که در جلو انوار ما عرس شده
 بود - و فلان عمار را که و بر آن آویخته بودند - هیچ
 اثری رجا و علامی بر ما سود * ساح و ترک این درج که
 ماند سرگندی عظم بود - در تاریکی لب دیده - و ما نظری
 آن حرک کردم * اما حی الامکان قدم آهسته رداست و گامهای
 رم رم من میگذاستم - حی مرسد مردم که مسادا هدیههای
 ماعی که در اطراف این حابه سکی دارید از آمدن ما آگاهی
 ماند * برای اسکه ستم - ما در گودالی فرو روم - ماند
 کورما لب ممدگر را گرفه مار مرفتم - تا با احتیاط

میکشید - از طرف دیگر ملاحظه این خرابی که مابین بی برگی
 و بی نوایی ما بود مرا از نزدیک شدن متعمر میساخت * طوری
 اینجا خراب شده و بر روی هم ریخته بود که نمیدانستم از کدام
 جهت و چه سمت خود را بمقصد رسانم - در آن طامت
 شب که نه چراغی پیدا و نه روشنی هویدا بود - من یک
 وحشت و بی عظیم مبتلا شدم - و هر قدر که در این طامت
 نور بصیرم کار می کرد طرف این خرابه افگدم - که شاید
 احساس و انکشاف یک رسم و علامتی را بهمایم * هیچ راه
 نجاتی نیافتم - و چیزی مشهود اطرم نه گردید * پس از یأس
 از قوه ناصره و خیره ماندن این حس - قوه سامعه خود را ند و
 تیز کردم - که اگر برای العین علامت و اثری احساس نتوانم نمود -
 بگوش صدائی بشوم - و هس متفلسفی بحس سامعه احساس کنم *
 هرچه گوش فرادادم - صدائی از آشنا و بیگانه از آن ویرانه
 نگوשמ نرسید - و در آن طلمات راه سرچشمه حیات یعنی
 فرزند دلبندم ببردم - لایذ از گرم رقن ناز مادرم - و گریزی از
 صبور و اقامت ندیده متطر و وود همراهان شدم * ناگاه
 دامادم در رسیده - از اسب پیاده شده - عنان مرکب بدست یکی
 از خلوداریکه از شهر دهلی با ما همراهی کرده بودند سپرده -

بفکر زندگی و سلامتی خودمان افتادیم * در این مورد لازم است
 که شمه^{سیمه} ار حالت^{حالت} محل^{محل} و حسد^{women} اسوان^{اسوان} که همه ما دختران^{دختران} حوا^{حوا}
 این میراث را از مادر بزرگ خود یافته ایم بیان نمایم - و
 از خداوند طلب عمو و معصرت کنیم * دختر و دامادم که ناشعف
 خاطر نا هم همچنان شده از حل^{حل} ما میرفتند - و آهسته نا هم صحبت
 میداشتند - و ار دیدار و گفتار^{گفتار} همدیگر نشاط و انساطی حاصل
 می نمودند - در این حال اگر من گاه گاه از (ویلیام) دامادم
 سؤالی میکردم - جواب درستی بمن میداد - تمام هوش و
 حواس^{حواس}ش مصروف نامرد خویش بود * مرا عرق^{veins} محل و حسد
 هیچان آمد^{motion} - و چنانکه عادت عامه اسوان است - که حتی بدختر و
 داماد خود رشك دارند - چنان بمن و حسد من غلبه کرد که
 نا خود گفتم - ایکاش در آن سردابه تنگ و ظلمانی مانده بودم -
 و این حالت شفقت و مهربانی دامادم را نا دخترم میدیدم *
 بالاخره اسب خود را تد کرده نزدیک دامادم شدم - و از
 شدت غیظ^{غیظ} ناروی او را افشوده قدری متدش^{متدش} ساختم - و از او
 پرسیدم که ار طفاک من (ویل) و دایه هدویش چه خرداری *
 یک کله بمن جواب داد - و بدان یک کله چنان مرا مشعوف
 ساخت که تمام رشك و حسد ربا^{ربا} من از آن جواب نشارت

با حری از بنی ما حاصل کند * و میتوان گفت این حال
 (وینام) از الهامات ^{در کتاب} عیبیه بوده است - و وقتیکه عسک قدم
 ما یعنی حاتم خارج شهر رفته فلان را در آنجا دیده بود - که
 معمول بیه و مدارک فرار ما از شهر دهلی است - که بلکه
 محس و سلب و عهد حیاتی ما را از دهلی خلاص نموده نسبت
 آگره برد و عمار ^{دکتر} مدارک فرار ما را از هر چه دیده بود -
 اما اموس که همسایه های وحشی او از دست و حال او واقف
 شده فوراً داروعه شهر دهلی را از دستگیری و اغاب فلان
 ملان نسبت با آگاه کرده بودند * داروعه هم علی الفور بدون
 محس و بی هیچ ^{مورد} ساعه ^{مورد} عالی و لایحه ^{مورد} خصومی ^{مورد} فلان مدح
 را گرفته بدرج بر روی که بهلوی عمارت ما رسد و سالان
 دراز در سانه آن مآسای و راحت سر برد بودم - مصلوب و
 هلاک ساخته بود * که سب فل از فرار ما این عمل واقع شد -
 اگرچه فلان سالها صدق و راستی در راه ما رنج و رنج کشیده
 و حق خدمت او را ما ریاده بود - اما اموس که ما چندین
 وقت و ^{مورد} محال و آسای حالی برای ^{مورد} نریب و سوگواری او
 بدانسم - و وسیع قلب ما طوری بود که - بهر مرده بر رفته
 ماند گریب - فقط آه سردی از دل بر دود بر کشیده و فوراً

اگرچه محال و موقع گفتگوی مفصل نبود - ولی (ویلیام)
 دامادم ^{پیشانی} احیالاً برای ما حکایت کرد که چگونه بعد از حرق
 حبه خانه از هلاکت نجات و با رحمت ریاد خود را سسگر جنرال
 (کراو) رسانده بود * مختصر قشون انگلیسی که با (جنرال
 کراو) بودند - انتظار ورود جنرال (بارباود) را داشتند -
 که این دو سردار با یکدیگر اتفاق عموده دفع شرِ یاغی ها را
 از شهر دهلی بمایند * خلاصه (ویلیام) بعد از دو روز
 ورود سسگر (جنرال کراو) بحیال ما افتاده - و هر شب
^{steadfastly} امناس مدّلت با دو سه نفر از سپاهیان هندی که به ثبات قدم
 طریق صدق و وفا پیوده و در طاهر و باطن با ما مخالفت و
^{تضاد} نفاق نموده بودند وارد شهر میشده - و هر خراشه و ویرانه
 را بحسّاحو و سراع و گردش میکرده - که شاید اثری از ما
 یافته - معلوم کند که مرده ایم یا زنده * ولی تمام رحمت او
 بیفایده و بی ثمر بود - چرا که ما طوری در آن سردانه محمی
 شده بودیم که از آشنا و بیگانه و دوست و دشمن احدی
 تواند پی نمائیم و مکمل ما برد * (ویلیام) پس از یأس از
 اینکه ما در شهر دهلی باشیم - بحیال این افتاده بود که بمسکن
 قدیم ما که در خارج شهر دهلی بود رفته - شاید اثری از هستی

گفت از عیب من سانسد * هزار قدم و پادشاه را به محمود
که یکی از کوحهای سگ و خالی از جعب دهلی رسیدم *
چهار است ما زن و لحام حاضر - و چهار هر سانس یعنی مهر
طوبه عباس مراک را دست گرفته منظر ما بودند * یک
اساره (وینام) همگی با او سوار شد و پیاده ها را گذاشته
سرعت تمام نظریه درواری کلکه را ندیم * یکی از دوسان هندی
(وینام) مستحضر درواری کلکه بود - و فرار ما مان وضع
مایین او و (وینام) ^{مستحضر} مسوق * لهذا مجرد ورود دروازه را
رای ما گشود - و ما از شهر خارج شده چون توسط پلی
که بر روی رودخانه بود رسیدیم - از پس سر صدای سالک
هنگ بلند شد - و چند گلوله اطراف ما ریخت * (وینام)
فریاد زد - که دوست هندوی من ^{مستحضر} حیات طلب و سرار فطرت
خود را آخر ^{مستحضر} روز داد * در را کسوده ما را خارج کرد - اما
از پس سر گلوله های هنگهای خود را بمات و بدیده ما
فرستاد * ولی چون امانت خدا و حرف ما ما را و مدرگار
بود - این ما را در ^{مستحضر} در حرم صفت و مهان بواران بد عاقبت
سواستند دست و داد ما داده و برای وداع ما را در آغوش
خوش کند * ما سالما عاتما از بل غور نمودم - در بین راه

حرمانها از رورگار دیده - و اقسام تاجیهها از حام ایام چشیده ام -
 تخرابی که در بدبختی برای من حاصل شده است - باید سر مشق
 و مثل برای دیگران باشد * لهذا میگویم که انسان در کمال
 خوشبختی مثل منتهای بدبختی همیشه انقلابی در بخت و طالعش
 میجوهد روی بدهد - قابش از ورود آن حادثه آنا متأثر
 میگردد - و او را قتل از وقوع امر آگهی میدهد * چنانکه
 ما در آن طاعت شب همین که آن چهار هزار هندو را دیدیم
 که بسمت ما می‌آید - ^{وحد} و ^{شعف} عربی ما رو داد - تا
 یکی از آن چهار تن بر دیگران سبقت حسته ما نزدیک شد -
 من و شوهرم و دخترم هور صورت او را درست ندیده و
 سحنی از او شنیده بالاتفاق فریاد زدیم که این است
 (ویایام) داماد * دحترم فی‌الهور خود را ناغوش (ویایام)
 انداخته و دستهای خود را بگردن او در آورده و از شدت
 شوق و شعف گریان شد * لی همین (ویایام) که ما تصور
 می نمودیم هنگام حرق جبهه حاه سوخته و مرده است - سالم
 و زنده در مقابل ایستاده است * موقع مناسب و موضع مساعد
 نبود که ما او صحبتی نداریم - و از حوادث گذشته سحنی
 رانیم * دست دختر مرا گرفته روان شد - و من و شوهرم

حار ناسد - هر کس حبابه نکار خود برد و خود را ضایق
 آیدارد - الله علی نکار برده است - و بدیری آندسده * اگر
 رقتای سردانه خود ما را از وقت حوش مطاع مساختم - عیناً
 ان جمع ما ما همراهی منکرديد - و حرّی امند که ما سلامت
 در ان قرار داسم مدّل ساس منگردید - و تلاش و بدیر
 ما بی تنجه و عمر می سد * خلاصه هوای کوچه - بخلاف هوای
 حسن عین سردانه کره و شامه ما را قوی ناره داد * معانه
 حالت ما سینه عمده بود که او را در فر کرده ناسد - و بعد
 رده سده ناسد - و او را از فر بیرون ساورد - چه وحد
 و سعی در حباب عمّد خود منکند * ما هم وقتیکه از سردانه
 بیرون آمده داخل کوچه سدیم - همان حالت مرد رده سده
 از فر در آمده را داسیم * زن هندوی که جلو ما بود - و ما
 هدایت او مرقتم - ما را محرابه ورود داد - و صدای سینه ما وار
 حید از دهان او خارج سده قورا مساه صدای او از
 گوسه حراهِ حوای ماو داد - و بلا قاصه چهار شخص سعد
 بوس که نلساس هندوها مانس بودند - از لب دیوار حراهِ
 بیرون حبه جلو ما آمدید * حوون در مدب عمر و اوقات
 ردگی بر من صدما نثار و مانع یسهار روی داده - و اتباع

بکشتن داد * اما حالا که کشته شده است - دریغ و افسوس که دیگر وجودش برای ما بی اثر و حالی از ثمر شد * در این ضمن که ما عصه هلاکت فیلبان و اندوه و اندیشه سختی کار آینده خود مانرا داشتیم - زن هندو اطراف خود را نگریسته و با اشاره نمود - که بدون درنگ و تأمل پیروی او را کرده از آن سوراخی که مدخل سردابه بود خارج شویم * همینکه از مدخل زاریک و تنگ بیرون رفته وارد کوچه شدیم - زن هندو بعجله جلو میرفت - و ما هم متعاقب او سرعت راه می پیودیم * باین وضع ما از رفقا و ^{موسسین} ^{موسسین} کله بدختی خود یعنی اشخاصیکه در سردابه بودند مصارقت ^{مستقیم} ^{مستقیم} حستیم - و يك غصه اندرونی از این مهاجرت ^{مهاجرت} ^{مهاجرت} دوچار می شده بود * اما جز این مصارقت چه چاره داشتیم * آیا ممکن بود آنها را خیر از رفتن خودمان به مانیم * نه - تصور کنید يك کشتی در دریای ^{مواج} ^{مواج} متلاطمی گرفتار شده ^{شرعاً} ^{شرعاً} دریده ^{دکله} ^{دکله} شکسته و طوفان متصلاً در تزايد و از برای مسافری در کشتی چاره حر فرار و ترك کشتی نبوده باشد - و اسباب فرار مدحصر در يك قایق کوچکی بوده باشد که عسری از مسافری را نتواند ساحل ^{مجات} ^{مجات} رساند - گویا در ایوقت ملاحظه حقوق انسانیت و رعایت تمدن و نیکی ^{حسن} ^{حسن}

واقع و مطلع نبود - سکوت اختیار نموده کار او بدر آهسته
 و آنگاه - تا به پیدم از بس درد غلبه آید - و مطلع
 الاثواب چه در گشاید * ساعتی چند که گذشت - تا گاه همان روز
 هند که ما را با عطا هدایت کرده بود سدا شد - من لرزیده
 دویدم و بارویی او را گرفته رسیدم فلان ما چه شد * این
 رهای هندو که در جاهای انگلیسها خدمتکاری نمیکند - ظالماً
 همه کله از زبان انگلیسی را یعنی پدر حاجب و ضرورت در
 عداوت و معاشرت طوطی وار یاد میگیرند - اما اگر کلامی بخند
 و مطلبی مهم و سانی متوسط باشد نمی تواند درست اذلال
 کرد - و ادا نمود * زن هندو هم پدر زبان انگلیسی گفت -
 فلان گرفتار شد * دیگر سواست نای مطلقاً ادا کند - و
 ماسار دست حالی آید - که او را بدار آویخته شمار از رورگاس
 بر آوردند * بی شخص در حال طیش و بدی ریادر از
 اوقات عس و حوس یعنی خودخوا است * ما بهای خفالت
 و برمداری میگویم - از که بدن امر در عار اندر مسالم
 ندیم که از نتیجه این که بدن بحر و منکر گردیدم * این
 عماره هم نیک سانی و ریاست حوق مبت و شرط و ناداری
 ما ما من گاهی در دوا نمرض و هلال انداخته حوسین را

مختصر، ما بختی از برای مسافرت از شهر دهلی نتوانیم فراهم نمود - که یا از طریق خشکی یا از راه آب رودخانه خودمانرا بشهر آکر آباد رسانیم * دخترم گفت رای شما مناسب و سالم است - و منم می بسدم * اما چرا باید از هم جدا شوم * چه ضرر دارد که همه مانساق رویم * من ببر با دخترم - هم قول شده گفتم دوست میگویند - چه داعی تر این است که شما باید از ما جدا شده ممتداً بیایید بیرون شهر روید * همه متفقاً قصد طریق میکنیم - اگر بی تشویش است شما - و هرگاه حادثه در پیش است - چرا شما دوجار و ما مدیحه در انتظار باشیم * شوهرم گفت من یقین دارم - که فیلبان بهایحانه بیرون ما رفته و منزل گرفته و انتظار ورود ما را دادو * دخترم گفت از کجا معلوم است - که نامزد من بعد از حرق حه خانه با آنجا نرفته باشد * من دیشب خواب دیدم که تعبیرش ایست - که باید نزدی ملاقات ما با نامردم مردوق گردد - منم گفتم سجال که بنای قبال مال نیک و استشار و تفکر و خیال خوش است - من چرا برای خود فال نیک نرم - و تصور نکنم - که بسم یمن با دایه اش الحال در خانه ما ایستاده و انتظار ورود ما را دارند * باری اینکه - این را قصد و خیال و قال مقال ما

و بدون اصرار و گراف - این دهر سزار ماهوس و ذکا و
 ما دانس و دها بود * در اسلای و حوادث وسیع الصدر و
 ماحرأب - در مدیر مرل ماهر و ما بحرب * و هرگاه دل سکه
 مودی پیوسه مدیر درس اراد رانی مودی * حسانک دو
 این هنگام نس از آنکه از گره واری قدری فرار و آرام
 گرفت - ما من و مدرس سای مکله و مساوه را گداس -
 و در مات فرار و فرار رای رد و سخن راند * و او را عمده
 این بود - که رودر از این سوله کتر و مصنوع رخطر بیرون
 رفت * الا ممکن است که داروچه سهر راه تمام ما ماقه - و
 اگر ما نسواترا آسینی رساد - لا عاله بدوم را مل سار و حال
 انگلس هل رساد * نس هر است که هر حدلی و وسطی است
 خود را از سهر دعلی بیرون رد بیکی از اردوهای انگلس
 مامق سوم * سومر منگب - از درور با محال من هم همین
 فکر و حال هم - و رای من ما عیده دهرم موافق اسپ *
 است که ملاب س همان را قرو گرب - من مبوکلا علی اقه
 این سرده خارج سده بطرف حاه خودمان که بیرون سهر
 است حوام رفت - اگرچه من است هندیان مامی حری از
 غاه و الالباب های نگنانه اند - محمل است که بار

خانه خواهش و اظهار کنیم - که پولی از ما گرفته حامه برای ما
 تهیه کنند - چه بهحض^{سازید بر} ایکه میفهمیدند ما با خود نقدینه داریم
 چشم از رعایت پوشیده بطمع پول ما را مقتول میساختند * پس
 از ترس^{تهدید} خان چاره^{تهدید} خزان^{تهدید} استوار مایه و مال و اظهار افلاس و
 پریشانی حال نداشتیم - فقط دلخوشی و مسرت ما در این سردابه
 یعنی گرمایه^{موت} از بات دختر مان بود - که بواسطه گرمی هوای
 سردابه و امداد حرارت^{موت} غریزی^{موت} و قوت طبع^{موت} حوایی^{موت} بحرانی کرده
 از عالم سکوت و بهوشی و حالت خمود و خاموشی که یم
 اختناق^{موت} و هلاکتش بود در آمده - یکدفعه سای گریه و زاری
 راگداشته - پیوسته اسم نامرد خود را بران می آورد - و رار
 رار میگریست * شکر الهی را بحای آوردم - که لله الحمد دخترم
 از خطر حناق و هلاکت یا عارضه^{موت} ماخلولیا و حنوں حسته است -
 و از این ببعد من و شوهرم و دحترم سه نفر خواهیم بود که
 باتفاق آراء و دلالت عقل همدیگر راهی بتدبیر صواب رده چاره
 و حیاتی برای اسبخلاص و نجات و آسایش حیات خودمان نتوانیم
 نمود * و آنچه درباره^{موت} این دخترک^{موت} لگویم - به از راه^{موت} علاقه و
 پیوند مادری و فریدی و از وفور مهر و محبت قلبی است -
 که میگوید - حیب الشئی^{موت} یعنی و یصم^{موت} - بلکه از روی حق و انصاف

اندک دو از اهل وطن بودن الحال در کار خود کمال حاصل و
 مهارت و همت قدرت و عرب^{کمتر} را داشت * محکم میداد معول
 هر مرد انگلیسی را که در هر معوله و راه معتنی و منواری
 سیه بود - پرون کند - اول اسلام بر او عرضه میکرد - اگر
 از آن مسیح بدین عهدی می آمد در امان و ملل دیگر
 مسلمانان بود - و هر که هلاک خویش را از تغییر آن و کس
 سراوادر میداد - لا محاله حوس^{مهر} عرصه^{کله} هدیه بود * و آن را
 بر بد بخانه نماند گشت - که جمعی از هموطنان ما آن
 بی عربی و عار را بر خود هموار کرد و بدل^{بهر} دین و ^{بهر} نمک^{بهر}
 مسلمانی را از کسبه دین به سکامی حوسر داده مسلمان شدند *
 خلاصه مع ساه روز موالی ما در آن سر راه بر مردم -
 کتاب خانه و ن و محسوس و عتوت^{بهر} هوای مسکن در
 آن چهار مع روز مرا از هر مصیب عظم و عذاب الهی
 که در آن امام رو داد و یاد بر مالم کرد * عالم دورج را
 در آنجا معاف کردم * از آن در آن هوای گرم سر راه
 عرب کردم - تمام لباسهای ما منس و ^{بهر} نوسنده و ^{بهر} ناره شده
 از لباسهای ما مریخ * اگر چه ^{بهر} و ^{بهر} مکول ما خودمان
 ناسیم - اما قدرت این را ندانیم که کتاب صاحب

اعلانی داروغه بدیوارهای شهر چسبانده بود - باین مضمون -
 چون پادشاه مقتدر قادر بعد از دفع و بھی انگلیسها به تخت
 طاسوس که ^{در شهر است} اریکه ساطت موروثی و جایگاه جهانبانی بیگلارش
 بود خلوس فرمود - فرمان عدالت - بیان از مصدر ساطت
 صادر شد - که قتل و غارت نفوس و اموال انگلیسان موقوف
 بوده - و صدور احکام از این ^{مجلس} بعد موقوف باستنطاق و مبنی بر عدل
 و انصاف و تری از حور و اعتساف خواهد بود * از جمله
 تفصیلاتی که من در این چند روز شنیدم این بود - که مردان
 انگلیسی که روز یازدهم و دوازدهم لغارت ساطتی پناه برده
 بودند - فوراً آنها را دستگیر و عرصه شمشیر ساخته بودند -
 که یکاره حمل بر وحشیت و برحی شود - بلکه بحسب ظاهر اول
 شورای عسکریه و محاس استنطاقی تشکیل داده و بعد از مختصر
 استنطاقی آخر عمه را سر بریده و ایقائیک از آنها نکرده بودند *
 اقتدار ساطت و نمود امر این پیره مرد نود و دو ساله که
 ساطت دعلی اختیار شده بود اسی بود الا رسم * یکی از
 بسرائش میرزا مغول فی الواقع ساطت یعنی حوزنری میکرد *
 داروغه شهر که مردی از اهل تاکت و از طرف دولت انگلیس
 همی منصب و خدمت مستوب و مأمور شده بود - بواسطه

ترجم آنها بر نمی آید ^{impossible} - ولی داوود که مردی
 عاقل و مدبر ^{wise} بود - مردان را اول از هر سخوله ^{caravans} بود پیدا
 کرده بدرنگ هل میساخت - لکن رمان را بحال مصعب دحیره
 نموده از اقطار بهان مناسب - که هر گاه معافه بمصالحه احماد
 فدیة زیادی از انگلیسها گرفته رهای آنها را رفته ندلم کسان
 باید • و هم آنچه معلوم شد روز سردم ^{سرد} ^{ماتسه} ^{روز} ^{وارد} ^{مردم}
 و دواوردم آنس کینه و سر باغیان خون در قدری فروکش
 کرده تار ^{تار} ^{قند} ^{رو} ^{محمود} ^{گدا} ^{بود} - چرا که رهای انگلیسی
 را حیلان ^{مترس} ^{بود} - و هر کس می یافتند می کشتند -
 و بلکه بدون ^{است} ^{رها} ^{نکرد} - حسانکه غالب این سوان
 محسمه در این قطعه از رهای بودند که فله هندی آنها را از
 کس امان داد - به آنکه از ^{چپ} ^{نوحه} ^و ^{سوگواری} ^{اطفال} ^و
 رجالان مای بد حجاب ساخته بودند - و رای آنکه مادا هر يك
^{ملا} ^{انفراد} ^{مذهب} ^{یکی} ^{از} ^{سورستان} ^{امداد} ^{کند} ^{بود} - همه اعما
 حمده بودند • اما مردان ابدان عمارها آنچه گرفتار شده
 آنها را بدو اعماه حاس - که یکی از مالارهای حلی عمار عمار
 سیاطس گورکاه دهل است رد - اول در ^{محمده} ^{اطامی}
 استطان ^{مصری} ^{از} ^{آنها} ^{موده} - بد حکم حسان داد بود •

همه گردید - و میان ما و سایرین يك نوع انس و الفت و مهر
 و محبتی ایجاد کرد * راه ارتباط و اختلاط میان ما و هموطنان
 مفتوح شد * غنّه های دل را برای همدیگر گشوده درد های
 های را برای هم باز نمودیم * هر کس سر گذشت مصائب
 خویش را با حُرقتِ قلب و ماله و آه تقریر میکرد * بعضی از
 آنها پدرشان رخی پسرشان و حمی شوهرشان در این حادثه
 کشته شده بود - و تنی از آنها سود که ساحه رور یاردهم
 و دواردهم داعی بر دل او سهاده و یکی از رجالِ او را بچنگ
 احل نداده باشد * تعجب من بیشتر در این بود که حاضرین
 همه زن بودند - و يك مرد در میان ایشان نبود * از قراریکه
 معلوم شد دو ساعت قبل از ورود ما - داروغه شهر باین موضع
 آمده و سه چهار مردیکه با این رها بوده بیرون کشیده و همه
 را سر بریده بودند * و هر گاه ما دو ساعت بیشتر وارد
 شده بودیم - شوهر بدست من نیز تاکنون قتل رسیده بود *
 و حبه ای که داروغه شهر بخواص روان ابقا کرد - و فقط مردان را
 عریضه تیغ بدایع میساحت - نه از رحم و مروت و مردانگی
 و نبوت او بود بلکه آنچه مکشوف شد - کینه عمود همدیگر
 نسبت عموم ما از صبر و کبیر و دگور بدرجه کمال و

حق و از این مسرور سهمی دارد * یکی مامد ساحص سده
 این خوردنی و ^{دندانی} آسانندی را بالساوات قصب کند - و حصه
 هرکسی را برساند - تا همگی از روی اعدال و آسودگی حال
 عدائی بخورند * بعضی از حصار سوهرمها دسلام داده ولی
 اکبری صدیق کردند * سوهرم عمار ام درمنان هرمهائیکه نو
 این صا ریخته بود - دو مار^ه حوب آتعلاب کرده با حاقوی
 حیب خود - بول نکوا بر و دنگری را سینه ^(سینه) تارو ساخت -
 پس از آن شروع کرد مآن حوب بارو ماند پر پرخ^ه بجه از
 دگ پیرون آوردن - و تکف دست حصار که عمرله طرف^ه و اوایی
 بود مریخت - و با آن حوب سر بر قطعات گوس را از
 دنگها در آورده بر روی ریخهای کف دستها می گذاشت *
 این ریختگانی و بخت^ه رور و سه س طول کنند * اجرای
 قانون و تیر^ه عدالت اگر چه در ^{چند} میادی امر و بادی نظر صفت
 و مشکل و باج و ناگوار میآید - اما همسکه ^{چند} عمری و معمول
 شد - زمانی می گذرد که ^{چند} عمار^ه سرس خوشگوار و سابع سکوی
 سارکار آن مسعود و معلوم می افتد * چنانکه این عمل
 سوهرم اگر در اسدا ^{چند} بطوع^ه طمع می شود - مد از یکی دو
 سده^ه سون در تحت ماء و ای بر قانون بود - باد خاطر

همینکه آسوده و مطمئن از مأمین ما گردیدند مراجعت کردند که
 فیلبان را حیر دهد سرع ما بیاید * دیری نمیگذرد که چشم ما
 بیدار فیلبان روش خواهد شد * شخص فارسی که در این بیغوله
 ما را از مرک و هلاک خریده بود - شبانه روزی دو مرتبه
 خدمه او قرائت‌های آب و دو دیگ بزرگ مملو از طعام مطوح - که
 عسارت از بريح بخته و گوشت گوسفند قیمه شده بود - برای
 اکل و شرب ما می‌آوردند * محض اینکه دیگرها را بر زمین
 می‌گذاشتند - رفقای ما از شدت گرسنگی چست و جالاک از جا
 حسته خود را بر سر دیگرها انداخته و دستهای خود را تا
 ساعد میان دیگر فرو رده و مطوح گرم را بیرون آورده می
 خوردند * کردار آنها واقعاً اسباب تنگ و مایه خجالت بود -
 شوهرم تاب بساورده رحاست و گفتم - در حال بدبختی و
 اذیت هم مثل رورگار نیک بختی و اقبال در کارها نظم و ترتیبی
 باید - و اشخاص ^{برپا دارند} منمندن اعم از اینکه محتفی در زوایای دلت یا
 مستوی ^{throne equal} بعرض عزت باشند - باید رسوم آدمی و آداب مردمی
 و شنون تربیت و فنون انسانیت را از دست بدهند - همه حا
 شرط مواخات و رسم ^{fraternity} مواسات را منظور - وعادات ظلم و معادات را
 از خود دور دارند * هر يك از ^{equally} شهاب ^{بالسویه} در این ما کول

گریب • اما من از رفتن این دو درد و تنها ماندن ما سوهر
 و دحرم در خود غالب آسایش و فراخی مشاهده نکردم -
 چرا که از این حد نارغم و حال رنج و الم خود را سنگین
 میدادم - و ناخویش منگم - حشای امکه خستالرا صرف
 رساری جمعی احاطه کنم - و علاوه بر همه خویش هم و
 سویش نگاه ها را بر داسه بستم - نگاره در فکر دفع سعی
 و خار بدیجی خودمان خواهم بود • باری این سه عاف
 حکنده - و بوده حکاک که در یکی از یوامی این سرداه ریمه -
 سر اسراحت و نالین بن آسای من بود - بمزات در نظر
 من خوشتر • بر من راحت تر • آن جنبهای غلبه حسن
 طاری و د که درود و برود را در آسای سرورده • ولی
 چه • یاعنی و مح اسراحتی - اگر حال دمی از راهی آسود و
 بدن ساعی کمتر از رنج فرسوده شد - اما از جهات دیگر
 پیوسته رایل الحسا و مطربالال بدم - نه اما حال نکا
 روف که در ما بآید • طفل و داه این سه شد که حدی
 او آنها است • حالت بد من و من خود را که سوهرم
 المم • که از مردم حسن نگ حافظ و اسکا • گفت
 دسه ان دور شده که مارا بدن وسیع هدایت کردند -

[illegible]

در حیات

فارسی گری محض رطاب حقوق انسانیت با وجود محاطرات که
 صفا دوحار مسد - اگر هندوها ملتیت عمل او منگردیدند -
 در حرانه ^{در حیات} لب حانه خود حمی از انگلیسها را ساء داده بود *
 این عمارت که در این ما من بودند - طالا رهنه با صغه عربان
 بودند - و یکی از آنها سود که پدر ما را در با سرس کشته
 ندهد * سطر من پست قمر زیادر سودید - و من در
 میان این جمعیت بکثرن جوانی که طفل سرحواره خود را در
 فل داس - و از انسان صغه حکمده خود طفل را سر
 میداد - منی منتحب کرده بهلوی او اسم - و از دهن طفل او
 مرا (ویل) سرم محاطر آمد و آهی کشدم - و اسم (ویل)
 را بران آوردم * صغه رو عن کرده گف - مگر طهات را
 کشته اند - ما او را کم کرده که بحسب طفل من بکا مکی - و
 بام طفل را بران منآوری * من او جواب میداد و اختصار با
بده ^{بده} گریسم * دحرم و آن سر کوچکی که ما بود بهلوی
 من بستند - آن دو قمر در انگلیسی که هم مرا ما آمده بودند
 گروه را اختصار کرد حانجا سدد - سوهرم بها حوران و
 سرگردان در وسط این صا اساد مثل اسحاسی که حیاتی
 کرده ماسد حیل و مسمل سر را بر افکند و هدح بحیال

summed

در اینجا باینم * ضعیفه جواب داد - خم شده بعضی کوله بارهای
 هیزم را که در يك گوشه جمع شده بود کنار کرده - دهه
 دالانی پیدا و اثر روشنائی ضعیفی هویدا گردید - و بدست
 اشاره کرد - که داخل شوید * ما ار يك سوواخ کم عرض و
 کم ارتفاعی با مشقت زیاد بيك فصای مسقی مشابه بمقاره داخل
 گردیدیم * روشنائی این فضا مدحصر بچند ^{summed} چوبه صمعی چرب
 که مخصوص هندوستان است و بجای مشعل نگار میرود - بود *
 دود این چوبهای مشعل فضا را بیشتر تاریک کرده بود که
 روش نموده بودند * ورود ما در این فضا سب حوشحالی ساکنین
 آنها که قبل از ما بآنها رفته بودند شد - زیرا که تا آواز حزين
 و تغیر و ناله ورود ما را نپذیرفتند - و ما نمیدانستیم و نمیدیدیم
 که اشخاص که هستند * چند کلمه که زبان انگلیسی مایلین ما و
 آنها گفتگو شد - سب آسایش طرفین گردید * هم ما ماتمت
 شدیم که این اشخاص چون ما بدبخت و ^{refugees} القاء در این گوشه
بنفوله خزیده اید - هم آنها از ما این گردیدند که هموطنان
 ایشان و بچاره و پریشام - و از وحشت تبع خورینر هند
 در این موقع مکحانی ^{refugees} حسته ایم * این جمعیت از مرد و زن
 صغیر و کبیر تمام هموطنان ما انگلیسان بودند * يك شعله

۱۳۳۱/۱۲

من سده ناسد * صد ماتنت سدم که از بالای سرم قطر
 خون مسود - سر را که بالا کرد ددم - جمی را سر برده
 معاق ساحهای درخت آویخته اند - و هر قدر من از
 حای خویش بس و بس مسدم بار قطرات خون مثل باران
 باری بر سرم میریخت - چرا که هتخ ساحی از این
 درخت بود - که من معولرا بدان ساویحه ناسد * از
 فراریکه منگسند - در صد و نورد سال قبل از این نادوسا
 اتراتی سر خندس سردار و امیر از امرای محمد شاه دهلی را بر
 همین درخت آویخته بود است * باری من بربك بود که از
 سد دهب و سح جان خود را تسلیم کنم - حال سکون و ساق
 و امید بربکی و حیات در من نماید - اندام میریس و اندام
 در لمرس بود - که بکده در این حین سیلور حاضران کنند
 سد در یک طرفه العنی بام این قوح قفقهای خود را بر داسه
 سمب دروار کامل حرکت کردند - و را عارس را حالی
 ساختند * چند دهنه سد که کوچه حالی و معر از آندسه و
 حبلر اندسد - ما را اقتضاد چند قدمی که رفتیم داخل بس
 کوچه سدم - در این بس کوچه آسار هیری بود * زن هندو
 ما را داخل این آسار نمود * سوهرم زن هندو گفت - آما ما

می نمود * پس نایستی تأمل کرد - تا این فوج از اینجا حرکت کرده راه را خالی نماید - که بلکه ما از اینجا بخطر نگذریم * زن هندو میگفت که دیروز چند نفر از هموطنان شما باین مسجد پناه آورده بودند - و این فوج برای محاصره و دستگیری آنها اینجا آمده ^{است} الی عصر پای افشوده تا همه را دستگیر کرده بقتل آوردند * و حالا منظر طلوع آفتاب نشسته اند که بعد از روشنی هوا سمت دروازه کابل رفته با مختصر قشون انگلیسی که در خارج شهر از دروازه اند بجنگد * بدانحال اگر هوا روشن و آفتاب طالع میگردید - چادرهای ما کوتاه و نارسا بود - و از رانوی بیابان را نمی پوشاید - لباس فرنگی و نیمچکمه که داشتیم بپایان و مشهود ابطار یاعیان ^{است} می شد - قتل ما عموماً قریب بیقین بود * علی ای حال از کابل پریشانی و بچارگی سبابه ^{است} قطور این درخت پناه برده منظر تدبیر برداری و قصای آسمانی شنیدیم * يك وقتی من مقاومت شدم چادر سفیدی که سر مست آلوده و رنگین بطرات حون شده است * تعجب کردم که این حون از کجا بجادر من سرایت کرده - عصوی از اعتنا و جوارحه عروج و خسته نیست - که حون آن اشف ^{است} محامه و جاد

کم کم وو روسی گداسب * اهالی سهر دهلی رای عبادت و
 طاعت ماریعالی از جاهای حوس در آمد - هندوان محبه
 عمل نظرف رودخانه مرقند - و مسلمانان رای گرقن وصو
 و ادای فريسه از ساکن راه ستار مساحد مندند - و هنجیک
 از ان دو فربه ملتفت ما سودند - و هر دو طاعه را عرمت
 ان بود - که بعد از فراغ از ادای فريسه و عبادت ارد تعالی
 و سکر گداری از علیه برما کاوس - حسانکه خود منگفتند -
 عدددا سلاح ^{سنگ} ^{سنگ} و سهای حوربری خود را حمل کرد
 مار دیگر ساکن سهر را گردس - و روانا و پموله هارا بحس
 و کاوس کرده از ما مدحان هرچه ساند هل رساند * در
 هندوسکه ^{دلیل} ^{دلیل} راه در حلو ما بود آهه با منگفت - که
 ستاب کنند - و سرعت بام از ^{سای} ^{سای} او مرقم - تا نای
 درج برکی رسندم که در وسط کوچه روند و ساحهای
 آن بر بام ^{سای} ^{سای} آن ممر ساه افکن بود * ل فوجی از
 ایلواح باعرا دندم که منگهای خود را ^{چانه} ^{چانه} رده و در حلو
 - جدی که ان درج سادی در آن بود سه بودند * ما
 ماست از منار ان روح سپا باعی عبور کنیم - و حال آلک
 عبور ما از منار هزار مر بدون اسکه مارا ساند عمل

نایبی عمره سلطان رسیده - و با هاستر سکوه و سهرت و
 عن وعسرت امر عروسی دحرم و گرار شد - و من ما سوه
 و طعاکم ر مک کشی سه نظرف انگلسان مبروم - که بس ار
 وصول به انگلسان طفل خود را در کی او مدارس بگذاریم که
 معموله عصل فنون و علوم و کتب آداب و رسوم سود *
 مالمه من در اعتلالات حوس و آمال سره صرف بودم که ما
 صدای ارسعت دوت حابه بگوس رسد - من ادرس حوانی بدادم -
 دوالناب مکرر شد - و بسار ^{بدر} فدوی حرکت درحاط خود بخود
 نارسد - و شخصی بحانه فرار آمد - و صدای بای حقیقی که بر
 روی ^{حنا} حناان حرکت منکرت بگوس مارسند * اما قدری که بر دلم
 آمد - معلوم شد این صدای ما از نکیر است - آکه چند مر هشد
 که نظرف اطاق مناسب - نابد - اطاق رسیده آهه در را کو بند *
 من بسو عرم گفتم چه نابد کرد - جواب داد که نابد در را گوده و
 هیچ خوف نکرد - چه اگر انها معاند بودند و قصد ادب ما
 می آمدند ماں آرامی و برمی راه نمرفتند * خلاصه ما قوت و اب
 رجاسه در را کسودیم * دو هر دن هندو که حادریهای سعد
 نابد بر سر و عیاه مرد بودند که ما کیم از فر پیرون
 آمد نابد - ما ان هاب موحس بدو سوال و جواب وارد

بواسطه عجز و التماس که من و پدرش باو کردیم قول خوردن
 یکپارچه هندوانه نمود * اما آن طالع میل بخوردن هندوانه و
 میوه نکرد - بربح بخته از ما می طالبید * من با هزار رحمت
 بوعده فردا او را ساکت نموده خوانایدم * کمتر طفلی را من
 دیدم که مثل او میل محواب داشته باشد * سه شبانه روز بود
 که ما در اینجا پناه خسته و متواری شده بودیم - از بیرون
 بهیچوجه صدای آگوش ما نمیرسید * شوهر بچاره ام از شدت
 خستگی و آن دو زن محروجه و طالع شب را خوابیده رود
 محواب رفتند * من تنها بیدار بودم - و صدای مهم سائیدن و
خش و حشت ^{مستند} لباس دخترم را که گاه میخواستید و گاه
 بر میخواست احساس میکردم - و معلوم بود که او نیز بیدار
 است * من و دخترم هر دو گرفتار سودا و خیال بودیم - اما
 دختر بچاره ام دوچار خیال و وضع و حال حالیه بود - و من
 در فکر و تصور پایان و مآل ^{result} کار * گاهی خیالات خوش خاطر
 را امیدواری و تسلیت میداد که عساکر انگلیس بر یاعیان
 غلبه نموده - و شهر دهلی امن و منتظم شده است - و ما در
 کار مرمت و عمارت حاکم و مساکن جراب خود هستیم - و
 دامادم بواسطه شجاعت و رشادتی که ^{have been always} او برور کرده از منصب

ملکه از پنج قرن طولانی بود * از در که وارد شد دست
 من دود * دادم که دامن خود را ^{بر من} ملو از ربوطال و مسی
 منو های گرمسری دیگر هندوستان کرده نزد من آورد - و
 عن اصرار کرد که بخور - و زیاد در حال گرسنگی و انتظار
 من * اما من تنها مان عس و مهبانی برک دعو سودم -
 سار رقتا و همراهان هم حتی دانستند - از آنها را بر دعوت
 نمودم - و همه جمع شدند بحر دحرم که قبول خوردن هیچ
 حر نکرد و طغی که خواسته بود * سهم آن دورا خدا
 کردم - و ما چهار تن - بی من و سوهرم و آن دو صحنه
 محروجه در آن سب مان فواکه یعنی کردم - و سب را
 رور آوردم * محمد فلان آنس را سامده فردا هم سامد -
 وعد چهل و هفت ساعت ما ردک باقتضا رسید - عنداج
 آنا فلان محوس است ما گرسار - چه مانع و حاده شده *
 اضطراب ما دهنه بدهنه در راند بود * همسکه سب دیگر رسید -
 و هوا تارک گردید - سوهرم مار عس و طاب فواکه ساع
 ای ساه رف - و است علاوه بر آنکه در حی از سانی که
 در اعما کاسه بودند - چند هندوانه چند رای ما آورد - و
 مان هندوانها و سار ماوها سب جوع کردم * ملاحره دحرم

افتادم * گان میکنم که خواسته بودم بر خیزم - و بسمت
 شوهرم روم - پیم لریده و سرم دَوّاری یافته بزمین افتاده
 بودم * شوهرم را میدیدم که طرفِ من آمد - و زانو بر زمین
 زده بالای سرم نشست و کلماتِ محبت آمیزِ من می گفت
 که درست نمی شنیدم * در حالیکه بصورتِ من نگاه میکرد -
 و حم شده بود - قطراتِ اشک او بصورتِ من میچکید - و مرا
 بهوش آورد * گرسنگی مرا بحال کرده بود * مهربانیِ شوهرم
 من قوتی داد * همیکه شوهرم مرابحالتِ طبیعی نار دید فریاد
 زد که فیلبان کُائی و چرا می آئی - و دو دست خود را در دو
 جیبِ شلوارِ خود کرده - دو مشت لیره بیور آورد - و مثل
 شیر گرسنه که در یک قهسی محبوس باشد - گردا گردِ اطاق
 میگردید و فریاد میزد - که هر کس یک مُشت برنج من بدهد
 این دو مُشت طلا را ناو خواهم داد * تا ابدیکِ دربِ اطاق
 رسیده در را کشوده بیور رفت - من فریاد ردم کُا میروی
 و با ضعیفی که داشتم برحاستم که لاکه خود را ناو رسانده نگذارم
 بیور برود - یک چپ قدمی که در میان اطاق راه رفتم از
 سستی و بیرقی از بادر آمده افتادم * بحدقیته بیشتر طول
 نکشید که مراجعت کرد * اما این بنحدقیته از رای من بچسال

تا وقتی محاور دانت - و حواس باطنه و قوه مدبره تا ساعتی
 ملازم دماغ که از ضروریات بدن و ملائعات طبع دور و مبعور
 باشد باشد * اما اگر احیاناً ناسوبی دوحار و ناسوبی محاسن
 سد - حواس او فائز دایل و مرتب انواع ردایل سد از
 بهام ساز و از اعظام گمراه ر منگردد * چنانکه اگر يك روز
 از خوردن نانک از حصن از ماند - عسر و اقوام و اقربا
 و ارحام همه را فراموش میکند - قوم و حوس محسن او بیگانه
 و آس و کس نکوس او افسانه میآید * و اسکه منگوید
 اسعاص محض در آن دم آخر که انقضاء سد میآید - و در
 حال اعمی و بهوسی معتقد - مکرر دد سد است که گریه
 میکند - و این گریه را برای معارف و دوری از اقربا و احدا
 میداند * چون هیچ مرده دوبار زنده سد است که ما را
 از حال احضار و حال انراوی روح از بدن حر بدهد - تا
 معلوم شود که گریه محض برای حسب * اعتقاد من این
 است که گریه بهار برای نار ماندگاست - بلکه برای حسن
 حوس است - که از این عالم روس عالم تاریک مرود - و
 میداند که بر او چه حوادث رسد * علامه حسن مطهر
 میآید که نته از جای جسم و صحنه ردم و معنی عاقل

کرده و همیشه در می گفتم - چه حایه که آتش گرفتم * از
 مکان خود هم هیچ حرکت نکرده بود - مگر همان وقت که
 فیلبان او را ^{بسیار} لعین زیر میکتها پنهان نمود * این طفلک که با ما
 بود خوابیده بود * آن دو زن بچاره از شدت تب که درد و
 حراحتشان سبب بود روی زمین افتاده پیوسته میبالیدند -
 و بواسطه عارضه تب و حرارت بدن دیگر مثل من و شوهرم
 از گرسنگی بی تاب سودید * شوهرم اتصالاً راه میرفت -
 چنین تصور می نمود که حرکت و راه رفتن چنانکه معروف
 است در همه اوقات ^{بسیار} اشتها می آورد - شاید در وقت غلبه
 بد بختی و هجوم هموم بر خلاف سایر حالات در مراجع او سد
 جوع و رفع گرسنگی نباید * اما من اینقدرها فیلسوف سودم -
 معده ام نهی و کله ام از هر نوع تفکر و تعقل خالی بود *
 گاهی دراز می کشیدم که ^{بسیار} آنکه حوام برده گرسنگی را
 فراموش کنم - و گاهی می نشستم خیال و سودای بسم بسم
 می افتاد - که آیا چه شده و چه بر او گذشت * از شدت
 گرسنگی شکل و ^{بسیار} شایلی طعام بالمره از لوح خاطر محو شده هر
 چه تصور میکردم صورت او در دهم حاضر و متصور نمی شد *
 لی غالب بی نوع ^{بسیار} اسنان را ^{بسیار} خضال اسایت و ^{بسیار} خصایص شریعت

رفته هم دست از سها بر نمواهم داشت - و سها را در
 این ورطه مهایکه سها نمواهم گذاشت - مگر وی که کُنه سوم *
 صاحب این خانه علی که نامش همکس و از دوستان خردانش
 است - در حقه میداند که سها اعما هستند - ولی بر حسب
 ظاهر روی خوش نمی آورد - و نکلم خود را در محافل
 میداند * میان ما ملحن رعاب و نکلم مهبان از دراصل
 است - اما نه در این مقدمه و هنگامه علی الخصوص مهبانی که
 تاخوانده وارد شده باشد * امروز صبح که علی مرا دید - نامش
 فرار داد که تا چهل و هفت ساعت دیگر سها را در خانه
 خود سها بدهد - اما بعد از اقصای این مدت بمقتضای فرار
 داد نامی از اعانه بیرون روید * ولی من سهای گوم
 دعدعه و بسوس بخاطر خوش را بدهد - امیدوارم در
 طَرفِ آن چهل و هفت ساعت مامی امیر از اعما برای
 سها بخوم * فلان روز و روز باختام رسید - ما سها
 اضطراب مال و انقلاب حال داخل شدیم * بر خلاف عادت
 طلسمه شد که نامی آرامی و امشب خاطر ساورد - و
 رسانی و لرز سرود * دحرم از صبح تا بحال مثل قال
 بروج بهجوجه میگویم شده - مگر اسکه گاهگاهی تاله حزبی

یکباره از حال آنها بجز ماندم - چنانکه الآن میدانم زنده اند
 یا مرده، بیدارند یا خفته * و امروز مخصوصاً در شهر حکم
 کرد حاکم کشیدند که در جاهای دهلی و روایا و بیولهای
 شهر نجس و گردش کرده هر چه انگلیس بیابد - از زن و
 مرد و صغیر و کبیر بقتل رسانند - و سر آنها را نزد داروچه
 ببرد - که حایزه سر یک مرد انگلیسی سیصد روپیه و سر بکتر
 دویست و پنجاه روپیه و سر طفل دویست روپیه است * ما از
 شنیدن این اخبار موخس بر خود لرزیده و طوری پریشان
 حال شدیم که گرسنگی را فراموش کردیم * فیلبان که مرد
 هشیاری بود - ملتفت حالت ما شده از گفته خود پشیمان
 شده و برای تسایه خاطر و تسکین قلب ما گفت - هنوز باز
 یکباره نا امید باشید * یاعیان قشویکه در داخله شهر بود
 بقتل رسانیده - لکن نقشون خارج شهر هنوز مستولی و غالب
 نگزیده اند - و مسلم است - که عساکر انگلیس برودی مجتمع
 گردیده ما سطلونی تمام وارد دهلی خواهند شد - و کمر
 بخونخواهی شما بسته - دمار از ورگای یاعیان برخواید آورد -
 و کیمر این خونخواهی و بدکرداری را از آنها به اشد طور
 خواهند کشید * و این مسئله را نیز دانسته باشید که تا من

کلکون باشد * همنکه وحشتان هندی را نان حنله و نمید از
 باغ مرون نمود - در باغ را بر روی آنها به خود مراحب
 کرد - و ما را از آن رندان و محسن موفقی عجب داده همنکه
 از خوف امان یافتیم - دوباره از جوع سای فریاد و فغان
 گفاسیم - و ناو التماس کردم که اسك از دست مرون * اگر
 قوی دیگر دست نمدهد - لا محاله قدری ریح از هر کجا سده
 است با رسان که عینا اگر جان از سه - ر ناعشان بدر ردم
 و به سع دستم مردم از گرسنگی جان بخواهم رد - و از
 بی طعامی طعمه گرگ اجل خواهم شد * مرد فلان خواب
 داد که ما س سود - و طلب چهارا فرو نگرد - رای
 من عمر نمکی است که بجهه ما محصل قوی کم - و آدوه
 فراهم آورم * محسوسا دو مریه داروچه سهر امروز مرا
 عمرض استطای در آورد و از من سخی سوال کرد - که
 صاحب تو در کدام گوسه موآری سده اند * بلکه مرا بیدند
 سدید نمود که اگر سخن راسی بگویی و کذب و خلاف تو
 آشکار شود - را بدار رد هلاک خواهم ساخت * من ناو
 خواب دادم - و قسم یاد نمودم - که اثر و نشان آنها را تا دم
 دروازه دهل دادم - از آن سده بی آنها را گم کردم - و

دیگر قطعاً سوگند دروغ یاد نمی‌کند * باری اگر فیلبان ما
 برای یاغیان قسم خورده بود که در این اطاق فرنگی بیست -
 در قول و قسم خود صادق بود - زیرا که ما بحسب طاهر در
 اطاق بودیم که مرئی باشیم - در زیر تشکها و بیم تحتها محمی
 و مستور و مکتوم کالعدم شده بودیم * نار یاغیها اعتماد بقسم
 فیلبان نکرده مثل گمرکچیه‌ها که برای کاوش متاع سیجهای بلند
 دلق‌ماند در دست دارند و المله‌های مال‌التجاره و متاع فرو
 میرد - همیطور با شمشیرهای بلند تشکهای دروی بیم‌کته‌ها را
 سوراخ میکردند * در اینحال يك شمشیری بازوی من خورده
 نارویم را درید - ولی من از خوف و وحشت نفس نکشیدم *
 فیلبان مضطرب شد که مادامیکی از ماها تاب بیاورده فریادی
 ریم که هم ما و هم او کشته شویم * یکمرتبه فریاد زد که
 سگهای کافر در توی باغ هستند - و من آنها را دیدم * این
 جمعیت که در اطاق بودند - بمحض شنیدن این حرف تماماً از
 اطاق بیرون دویدند * محمد فیلبان هم در اطاق را بر روی ما
 بسته بتعاقب یاغیان سا کرد دویدن و فریاد زد که از باغ
 بیرون رفتند * چه معطلی دارید - چرا عجله نمی‌کنید - که رودر
 شمشیر انتقام خود را بخون این طاعان بداندیش و کادرا بدکیش

را بر روی ما گسوده و اسناء و اسایکه از ما در اطای بود
 که بواسطه آنها نمک بود معاندن بی توحود ما در اعما
 برد - در طرفه العلی باماً معهود ساحت - و دو دفعه نگذشت
 که همدان ^{سازمان} عیود به اس اطای ورود کردند * ما آنها را
 عیدم - اما صدای هم خوردن سلاح و داد و فریاد سارا
 که می گفتند - احسان بخون بکفر از فریادها ساد کرد - و بام
 کفر خمره را ناله کش می سیدم * همسکه اطای را حالی
 دیدند - و مایوس از نافع منتفی از ما گردیدند - بکمره
 همه سکوت نمودند * آنوقت فلان را سیدم که بر سیل
 بحر ساعان میگفت - که خوب فریب خوردند و همه
 بخودشان رحم دادند - و قول مرا بر رقتند - که گفتم از
 فریادها کسی احسان است - و سخنان مرا حق بر رور و دروغ
 کردند * آنا مرا مسلمان مینماید ماه - و می که با گفتم
 فریادها احسان است - بحسن صدق بود * اگر بودند بهم در
 فل آنها با سبب سیدم * اگر چه حسن مرا سوخت
 کردند - اما الحمد لله که آمدند و دیدند - و صدق حسن من
 رسیدند - و حالا باید امان داد - که مسلمانهای هندوستان کفر
 از سار مال دروغ میگویند * خون بای قسم عمان آمد -

مبدل بمصیبت - و امید ما منجر بیأس و حرمان شد * سهل
 است - بدبختی و سوء حال ما باین درجه هم قرار نگرفت * ار
 و حیات^{در صورت} حال فیلبان و ونگ عارض او آثار یأس و وحشتی
 عظیم مشاهده کرده و ترلرل و تشویش ما ریاده از پیش شد *
 شوهرم پرسید دیگر چه روی داده است - دخترم پرسید مگر
 چه خاه سوخته است * فیلبان بدو ای که حوای^{مادر} ما بدهد -
 نزدیک نیم تختهای اطاق و اطراف شده تشکها را برداشت - و
 تختهای شیمینگاه را شکست - و رو^{های} ما کرده گفت - رخنیزید
 و بدون درگ و تامل در زیر^{پنهان} نیمکتها^{پنهان} شوید و تشکها را بر
 روی خود بکشید * تا ما بر حاسته مصمم پنهان شدن گردیدیم -
 فیلبان را دیدیم که به نزدیک^{سیر} دُوب^{سیر} اطاق رفته گوش فرا
 داده با دست اشاره کرد که خیلی عجله کنید - ایک رسیدند *
 ما هم سخن او را پذیرفته ناآهستگی تمام و کمال تعجیل در کار
 پنهان شدن بودیم - الا دخترم که بی اختیار ناله میکرد - و
 مکرر می گفت - که اگر چه خاه سوخته پس نامزد من چه شده
 است * ما عفاً دهان او را گرفته و ما خود مان در زیر نیم تختها
 که از سطح زمین ریاده از یک چهاریک ارتفاع داشتند بودیم -
 و ما شکم در روی زمین^{نقطار} حوایدیم - و فیلبان تمام تشکها

که در وسط باروط کونخانه ساخته شده بود پناه گیرند * و
 این مختصر قشون انگلیسی که در این باروط کونخانه بودند - بر
 خود حمله کرده و قرار داده بودند - که تا حال در بدن دازند
 مردانه نکوشند - و باروط کونخانه را بتصرف سپاهیان یاعی
 بدهند * وقتی که طاقتشان طاق شد - و عنان اختیار از دست
 رفت - باروطهاییکه در انبار باروط کونخانه موجود است
 آتش بزنند - که دره از آرزوی یاعیان بشود * و باین
 واسطه از انبار باروط تا موضعی که صاحب منصبان انگلیس
 جمع شده بودند - یکخطی از باروط کشیده و آن صاحبمنصب
 این که فرمان ده کل شده بود - قتلۀ مشتعلی در دست و منتظر
 که هر وقت چاره را منحصر دید - خط باروط را آتش بزند -
 که باروط کونخانه و خودشان و هر چه در آنجاست فانی
 شوند * در این اثنا یکمهر از صاحب منصبان پادشاه حدید دهلی
 بطور وسالت از جانب پادشاه خود برد صاحب منصبان انگلیس
 آمده آنها را استمالت نموده و وعده امان داد - که اگر
 باروط کونخانه را تحایه نمایند - حای سلامت خواهند برد *
 صاحب منصب بزرگ انگلیس با تعیر و تهدید ریاد فرستاده
 پادشاه دهلی را معاودت داد - و همه صاحب منصبان و

فسون انگلس خواهد ماند * از برای حفظ و حراست ماروط
 کونجخانه - بواسطه امنیت حدین ساله هندوستان و اطاعت و
 مطاوعی که سوسه از هندها است مانگلسها مسامد مند -
 حدین اهامی سده و در ^{در} حدل و استحکام سای این محل
 مدوی ^{مستقیم} مسامحه رفته بود * و از این عامل که شخص سک امنیت
 موفی و ^{مستقیم} آسای طاهری هاجوف ساید دل داده مطمن سود *
 همه انسان صاحب حرم کامل و شخص عرب عامل ما و حال
 و اعظم یک دولر مصر با کساست ماند در عن صلح و
 آسای دور می و ملاحظه مخاطرات را عوده پیوسه اوقات
 خود را مستعد دفاع ندارد - چه سا حفرهای عظیم که هیچ
 منظر رور و مرقب حدود سوده اند - و سه رج عوده
 و مورب فتنه های عظیم و نتائج و ختم گردیده است * خلاصه
 دو سو س بود در حلو در ماروط کونجخانه گداسه بودند -
 و کسه های ساچه رادی ملوی آنها بود * و بویها را حکم
 سده بود - تاومی که این کسم ساچه مای است و مام نسته
 است - از جای خود حرکت نکرده اجمالاً بر اندازی ماسد *
 هرکه مام سد و دیگر ماه دفاعی ندارد - بویها را منع
 کیم کرده بوسط ماروط کونجخانه ماسد - و در یک سنگر موفی

دست-دهد * و از حمله صاحب منصبانیکه در آنجا جمع شده و کمر جنگ و مدافعه را، تنگ بسته (ویلیام) داماد ما بود - این صاحب منصبان متفقاً یککمر را از میان خودشان که اقدم و اسی بود ریاست اختیار کرده و حاضر مدافعه گردیدند - و با تجربه که این صاحب منصبان در این مدت متمادی در هندوستان حاصل کرده بود - که فشون سپاهی هندی حرأت و رشادتی دارد - و حمله اول را خوب میرسد - اگر خصم از پیش دررفت رفت - و الا اگر ^{بسیار} معایی شدید و سدی ^{بسیار} سدید بر خورد و در اول حمله کاری از پیش نبرند - صورت صوت آنها شکسته دیگر در حالات بعد کاری از پیش نمیرند - و کم کم گرمیشان سردی و سختیشان سستی مُدَل میشود * دیدند اگر بیست و چهار ساعت اقلأ این جبهه خانه و ناروط کوبخانه را صاحب منصبان بتواند از شر اول یورش سپاهیان یاغی مصون دارد - سرداران انگلیسی که در اردوهای دور یا نزدیک دهلی متوقفند البته از این تفصیل شورش دهلی مطلع گردیده خود را معحلاً بدهلی خواهند رسانید - و این شهر معتبر هندوستان را از تصرف یاعیان بیرون خواهند آورد - و جبهه خانه و ناروط کوبخانه بدون عیت و نقصان باز در تصرف

و الحال دحر مان در حال مرگب * خلاصه اسامی صاحب
 منصبا که ماروط کو بخواه سهر دهل را برای حفظ ناموس دولت
 انگلس آتش زدند - و خود سار هم در این ضمن هلاک
 شدند - البته مورچین ماب و صلط خواهند نمود * و
 من حر مختصریکه از یکی از سهرود این حادثه سندم اینست
 در اعما سگارم * ناظر و شاهد مرور منگب - که دو باردم
 مه - بی همارور که ما آن صدا را سندم - نام سهر دهل
 مصرف باعنان در آمده بود * کاپیسی که از قسوان انگلس که
 شده و مانی مانده بودند - از دروار کابل فرار کرده بخارج
 سهر وقتند * سراج الدین محمد مادر ماد را که آخری سلاطین
 سلسله سموره بود - باعنان باطنت هندوسان برگزیده - و مادر
 در سهر دهای و سار بلاد هند که اهالی و سکه بومی سوزیده
 بودند - عل و سب احسن و اموال انگلسها می برداشتند *
 و خود این جمعی از صاحب منصان بخواه و بعضی از صاحب
 منصان پیاده در جه ساه و ماروط کو بخواه جمع شده - و این
 وسیع و عجل را که مرکز استعداد بخاره و مذاصه بود -
 محبوسانند تا آخرین حفظ و حراست کنند - و باختیار
 بی هلاک ما سام در دهند - که ساید در این ضمن فرجی

نداده بودیم که يك صدای مهیب صریبی بگوش ما رسید *
 نه عايط گفتم - يك صدای مهیب صریب بود - بلکه آنچه ما
 شنیدیم مشاهه این بود که در فجای هوا یکمرتبه هراس صدای
 رعد عرش کد - یا در رمین هراس کوه آتش فشان یکدفعه
 جوشش ماید - چرا که رمین از این صدا لرزیده هوا تیره
 و تار شد - بر ديك بر این بود که سقف اطاق بترسد * ما ها
 که در این اطاق بودیم - بعضی نشسته و برخی ایستاده از اثر
 آن صدای مهیب دَوَّارِ سحقی پیدا کرده عقب افتادیم * معلوم
 شد که ناروط کوخانه آتش گرفته است - درست نمیدانم که
 مدت تخیر و بهوشی ما و اینکه زیر گچ و تخته که بواسطه
 لرزل رمین از سقف اطاق ریخته بود خوابیده بودیم چه
 قدر طول کشید - و همیقدو من ملتفت شدم که در آنحالت
 اضطراب و پریشانی استعانت^{استعانت} از ناریتهالی می نمودم * کم کم حالت
 ما بخا آمد و اطراف نگاه کردیم - دحتم را بجان و محالت
 مرده روی زمین افتاده دیدیم - من و شوهرم کمک کرده او را
 از روی رمین بر روی یکی از سیم تحتها^{تحتها} حوالایدم - من از
 هجوم مصائب و هجوم بی اختیار میگریستم که از یکطرف
 مکتب و مایمک از دست رفته - یکجا پسر صغیر مان مفقود شده

رای حوس آمد او گفتم - خدا بخواد حسن ناسد * و ار
 اتفاقات اسکه چند دفعه هیچ صدای بوب و تنگ بلند سد - و
 بعد از چند دفعه دیگر يك بوب تنها صدا کرد - اما صدای
 ناسب آمر ماعنان که علامت فتح و غلبه آنها بود بگوس
 ما میرسد * سوهم منجر سد که چه واقع شده - مگر
 فسون انگلیسی که در ماروط کونجخانه مشخص بودند آنها را
 حالی کرده فرار نموده اند - و آن موضع هم صرف ساهنان
 ماعی در آمده است - که صدای فتح و آوار سب از آنها
 سنده مسود * همسکه اسم ماروط کونجخانه را بردم - دحرم از
 حای رحاب - و بردم من آمد و ماروی مرا حسد
 هوب ^۱سرد که از ماروط کونجخانه چه گفتم * و این لرزل
 خاطر دحرم برای این بود که سنده بود نامردس در ماروط
 کونجخانه است * من بران سوس و بران دلتن بدحرم گفتم -
 که از ماروط کونجخانه اسی بردم - ^{نمیتوانم}مدلول کلام ما این بود - که
 آن عطف ^{مسکد}مساعد را در اسوف عساکر عرمداد ماکه انگلسان
 منصرفند - تا جان دارند از دست * اعد داد * دحرم گفت
 اگر حسن است - پس چرا آنها روم - و به (ویلنام) نامردم
 ماحن رسوم - کلام دحرم نامام رسیده و ما هنوز جوانان

توپ دیگر صدا میکند - و همان آواز مردم بیک طرز بگوش
 میرسد - دلیل بر این است که توپها وقتی که ساحه خالی شد -
 و جمعیت زیادی از شورشیان را تلف نموده یا محروح ساخت -
 یکچند دقیقه حمله آنها را ^{دور} فرج داده و بتأخیر می اندارد - تا
 جمع شده دو باره حمله بیاورند * باین حقه من تصور میکنم -
 که کیسه توپها از ساحه پر است نه از گلوله - و این صدا آنچه
 معلوم میشود از قلعه سلیم غوری میرسد * من گفتم نه چنین
 است - قلعه سلیم غوری در یمین ماست و حال آنکه این صدا
 از یسار بگوش ما میرسد - و علاوه فرش توپ صدای تفنگ
 هم شنیده میشود * من شوهرم گفتم - یقین که این محاربه یا در
 محادی کلکته یا در میدان حلو ناروط کوحانه است * یکقدوی
 شوهرم گوش داد بعد فریاد کرده گفت - آنچه بر من معلوم
 شده توپچیهای میرته که ما متحد هستند از پل جدا گذشته
 داخل شهر شده اند - و از پشت سر سپاهیان یاعی حمله آورده
 اند - و اگر خدا خواسته و چنین شده باشد - یاغیان در میان
 دو آتش گیر کرده اند - و یکساعت طول نخواهد کشید که
 شهر دهلی امن شده و ما بطرف خانه خودمان معاودت
 مینمایم - و یقیناً در آنجا پسرمان را نادایه خواهیم یافت * منهم

سؤهرم به کور بود و به کر و به سادہ لوح و حوس ناور - همه
 این تقاضیل را منداسب - و همه احار موحه را سند و همه
 آثار محوه را دید بود - اما من من حوس ناوری و حوس
 طس را تا بدرجه حما و قهقی حلوہ منداد - که مرا تا آمد
 از حالت خودمان نکند - و عجب این است که در این معجب
 منگب - که رودی کارها معطم خواهد شد - و علاو بر نظمی
 که در هندوسان مشاهده خواهم کرد - که عاب مرام و منهای
 آرووی ماست - مامی که حصار با رسته است - یعنی حانہ
 بیرون شهر دہلی ما حراب شدہ است - و اسباب و اتالیقت
 ما سہا و تاراج رفته است - کمٹائی که حکومت هندوسانرا
 میباشد لابد بر حسب تکلف نلاقی حصاراب ما را خواهد کرد
 و در این بین که با من این قسم تکلم میکرد - و من بر رای
 حوس آمد او صدیق نمیکردم - بدون اسکہ در ماطن ناور
 کم - صدای سر'ی در یی بوب نگوس ما میرسد
 سوهرم سر بر داس - و نگوس فرا فادہ من گفت - درست
 ملتفت سو - که بوم'ا را ما گلاوہ ر نکرده اند بلکه ما ساحہ بر
 اندازی میکنند - و اسکہ می بی صد از صدای عر بوب ماله ل
 حتمی بلند شد - و چند دوازہ ساک شد دو بار

شورش بر نخواهد آمد * بچاره شوهرم آیا حقیقت عقیده اش همین بود که میگفت - یا خیر محض تسلی قلب و تسکین خاطر و رفع پریشانی حال و اضطراب نال من بیان این عبارات را می نمود * و فی الواقع بعقیده - چنانکه در سابق ذکر شد - بواسطه چربی که هشتگها آلوده بودند و مسلمین بتصور بحری بدن گرار نفرت و احتیاب از استعمال آن داشتند و بدینواسطه شوریدند - این شورش برپا شده است * یا اینکه کری و خرافت در ایوقت شوهرم علنه نموده - فریاد اهالی و سپاهی را نمی شنود که باواز بلند آرادی خود را از تحت سلطنت انگلیس طلب مینمایند - و با قوه اسلحه بعقیده خودشان میخواستند از تحت سلطنت ظالمین که ما ها هستیم خارج شوند * مگر ما باین شدت کور ناطیم و ملتفت مطالب نیستیم که این شورش موصی نیست که در میرته و دهلی برور کرده است - بلکه اهالی هند تمام یکمرتبه سر برداشته ملتفت این نکته شده اند - که تباین مذهب او اختلاف نژاد و عدم شباهت رسوم و عادات يك ملت عظیمی مثل هندوستان را کسی نمی تواند یکباره منسوح و متروک و سالها مستملک و مقهور جمع قلیلی از انگلیسها نماید * خیر - نه چنان است که من تصور نموده بودم *

هندی محسوس - در يك گونه حریده و متفكر بود * گاهی
صراف ^{بکسر} ان می اقتاد که از ان مامس بیرون رفته هموطنان
 خود پیودد * و اما همیشه نگاه با عمارگان مدح متکرر -
 به سکی و رسان حالی ما رحم آورده از ان صراف می
 اماد - و عمن سلی و سکن خاطر ما منکف - حالا که
 دور شده و آفتاب طالع گردیده است - دیگر سناها نمانی و
 اهل شهر قدرت معاومت در جلو عاگر انگلس را نخواهند
 دیاست - و امروز الی عصر شهر دهلی امن و منظم و ماعنان
مهرم و میری مسود * عیال که عاگر انگلس در باروط
 کوبخانه و در عاظ مسحکه خارج شهر دهلی هستند - و عیناً
 بام عاگر هندی هم که در مرتبه بوده علم سورس سراسه
 و الله سناری از آنها که همه باس حوی و وفا را نگاه
 میناستند قریب به رسان را بخورد عماً قریب با قون انگلس
 متحد گردید - دفع ستر اسرار و مقدس را خواهند نمود *
 خلاصه در ان سکری و رسای - ما برای تلی خود - ما
 عیبه آسانس ما - سوهرم مدیر اعلم آسه هندوسان را می نمود *
 مثل انکه می گفت - قون بومی که در هندوسان است - اگر
 حوی اداره نماید - و حوی منظم سازد - من بعد در صد

بهمان دیرحه در خارج خانه فته و آشوب و ار کوچها و نواحی
 شهر صدای تفنگ و توب و ار هر کوی و برین های و هوی
 مرد و زن بلند بود - و صدای توبی که از دور بگوش ما
 میرسید - یقیناً از طرف قشون انگلیس بود که میخواستند
 بلکه به تهدید نوب شهر دهلی را امن و یاعیان را آرام کنند * لکن
 افسوس که عدد قشون انگلیس بقدری کم بود که یکفر انگلیسی
 با هزار نفر هندی می جنگید * حوادث عظیمه و مصائب
 ناگوار طوری از دیور تا بحال بر من بدبخت هجوم آورده که
 در حوصله بشریه ^{نمیگنجد} - و همیزان خیال ورن آرا می
 سجد * گاهی حادث این سوانح را سندی می حستم - و خاطر
 خود را بخیلتی تسلیت میدادم که شاید آنچه بر من اصابت
 نموده تعبیر یکرؤیای ^{موجبی} است - و گاهی با خود تصور
 میکردم که میشود يك عاتق در دماغ من راه یافته و خللی
 در منجیله من همرسیده باشد - و این حوادث مشهوده صورت
 خارجی نداشته محض تصورات باشد - و یا عادت هندیها دیور
 صبح بجای اینکه چای صرف کرده باشم - يك کاسه بنگی سر
 کشیده ام * شوهرم از ^{مستحاله} خجالت و افعال اینکه چرا در حشر با
 مردان انگلیس مساج و حاضر معرکه شده - و با قشون یاعی

آنها بر ما معلوم شد که این دو رد که مان سب سکر و
 به عجز^{۱۲} ما حرکت منکرده کی آسر و دیگری خادمه یکی از
 خانهای انگلیسی بود اند که باقیان خوانین خود آنها را حاله
 این طبعك آمده و در اعاده و عا^{۱۳}له عمومی عروج و رحمت
 شده بودند * در عی^{۱۴}ر صوب حالا ما هم رس و سهم محبت
 و سحر و سرک^{۱۵} مک^{۱۶} و بدی^{۱۷}جی بودند * و من ما وجود
 محو و ضرور که از آنها اظهار مرشد - دور از اسباب
 و ادب مندم که آنها را مانف سازم که من معلوم شده
 است که آنها از جه^{۱۸} طبع و جه^{۱۹} سیج هستند - بلکه رجلا^{۲۰} هر
 ساعت در سیاب^{۲۱} خاطر و عید^{۲۲} حال آنها مسالف منمودم -
 تا کم از فرط مهرانی من در اواخر آروز آنها بر تاد
 و حال خود را بیز داد ای الف و گرمی را ما گداسه
 من و دحرم عدریکه از دستان رسمی آمد نصی خدمتها
 نمودند * خلاصه روز که روس شد - ما خود را در این
 تالار برزک مانتم که فرس از مرمر و حدارین از گچ سفید
 شده بود - و حر^{۲۳} لم مر در وسط و چند ج محو در دیر
 اطای اسان دیگر د آنها دیده شد * هر قدر این شاه و
 باغ و اطای که ما در آنها ماه حصه و دم اس و آرام بود -

شد - . پسر همان شخص قاضی بوده است که در حضور ما
 هدیه‌ها او را نآتش سوراخیدند - و هنوز این طفاک بچاره ار
 هلاک و فتای پدر خود خری داشت - و چنین تصور میکرد
 که پدرش رنده و محاربه هدیه‌ها رفته است - پیوسته چشم براه
 بارگشت پدر بود - و انتظار او را می کشید * و چون مادرش
 شش ماه قبل مرده بود - این طفاک دو حجر حاله اش که در
 همان خانه شوم موخش می نشست - پرورش می یافت * و از
 اتفاق دیشب که این حادثه روی داده خاله او جمعی از عربا را
 مهمان کرده بود * در حیذیکه برم مهمانی گرم و آراسته و
 حواتس و حوادم لصحت و خدمت نشسته و خاسته بودند -
 علی العفله هدیه‌ها باین خانه حمایه عموده رنهای و اطفال هم بآن
 سردانه پناه برده بودند - و مردان اسلحه مختصری بدست آورده
 در داخل حیاط با هدیه‌ها دفاع میکرده اند * بالاخره بواسطه
 گفتگو و نزاعی که مابین آن دو رن اتفاق افتاد - هر دو را
 شاختیم * چه آن ریکه نالسه اس بود دیگری گفت - که
 دیگر - ما دست مقطوع می توانی نآشپزخانه روی طباحی
 مائی - و آن رن مآطوعه الید رفیقش گفت - تو هم بواسطه کوزی
 چشمت دیگر به پیشخدمت آقايت نمیتوانی چشمک بری * ار مکالمه

عرب و منکر و مگر آفت عمر عمر آفت بر آفت و رابل
 مند - اما مکر و محو حرکت منکرند - مخصوص از روی
 که سدید ما از طبعه فلاح و رازعن هم - محو و بی
 اعتنائ آنها نسبت با ریادر سد * سوهر من که یک قدری از
 حراحی ربط و وفوف داس - ماروی قطع سده کی از این
 رها را ^{را} ^{پس} - و از حوس محی او حوسکه از بدس جاری و
 کم کم مائه ^{ازهای} روح او بود - منجمد سد و دهنه رحم
 را مسدود کرده قطع سد * آن زن دیگر که تمام اعصاب سالم
 بود - فقط بواسطه رحمی که در جسم داس - اتصالا متناهد -
 و متناهم که این عصاره زن مادام العمر از یک جسم معنوب
 خواهد بود * اگر آن دو زن مارا ساختند بواسطه آنکه
 ما حال خود را منحواستم به آن کنیم - چندان عرامی داس -
 لکن از آنها حمی از اصل و نسل می راوید * ما هم
 اگر چه فصل و بوالهوس بودیم - اما منحواستم ^{احالا}
 بدانم که این دو زن از بدلی از چه طایفه و طبعه و کدام
 خانواده هستند * من مان طایف سای توارس را گذارده خواهم
 مطالب را از او کشف کنیم - طلبك جواب داد که من هرگز
 این دو زن را ندیدم * اما خود این سر از فرار که معلوم

که غصه و بغض اندرونی او بواسطه گریه بیرون بریزد هیچ اعتنائی
 بسحان من نمیکرد و ساکت بود - و عدا هم هیچ نمیحورد *
 ما اندکی برج پخته و میوه صرف نمودیم - و از آن ^{آبریق} آبریق آیسکه
 فیابان آورده بود رفع عطش کردیم * آن دو زن انگلیسی
 آب ریادی صرف و تلف میکردند - یعنی علاوه بر آیسکه
 میوشیدند - متصل هم بر رحمهای خود ریخته خون بدشان
 را می شستند * من با کمال ملایمت حواسم آنها را ماتفت
 سازم که در اینجا آب کمیاب و هر قطره ار آن اسباب حیات
 و زندگی ماست * رهای انگلیسی محای آنکه اصیحت مرا بدیرفته
 دست از ^{همه چیز} تندیر آب بردارند - ما من بر آشفته و خشمناك شدند *
 خلاصه ما در این اطاق رای يك قطره آب ^{محدوده} محدوله میکردیم - و
 بیرون سیلاب خون هموطنان ما جاری بود * و لارم افتاد که
 در اینجا لگوئیم این دو زن محروحه که در این سحتی مرید بدبختی
 و وبال ما شده بودند - بهیچوجه مارا دوست میداشتند - بلکه
 قایماً و طبعاً از ما که اسباب حیات و وسیله نجات آنها شده بودیم
 کمال نفرترا داشتند - ما و خودیکه رای خودشان هم شبهه نبود
 اگر ما بودیم - و این گونه در راه آنها ^{بلا} بذل همت و جیت
 نمی نمودیم - ^{ضمیمه} رئی از مرگ رای آنها نبود - و آفتاب آنروز

اردندار او نامندم بمساحت - گاهی بار تصور منکرتم که اگر
 کسه سده باشد چه حوام کرد - و اری وسوسه و سودا کانون
 دماغ مناسبت مشد * بالجمه آفات طلوع کرد و فداان بار آمده
 در ناز کرد - و آدوه و لوازم زندگی رای ما آورده بار تا کند
 قطع کرد که مادا از اطای بیرون آمده گردن کسد - حراکه
 هر انگلی از رن و مرد و رتا و پیر و صعر و کبر دوحار
 هندهای ماعی سود - اها^{اف} بخان او می کسد و سترنگ حون
 او را میرسد * و ما دامیکه مادسای دهلی معن شده است - ما
 باید خود را بهان دارم - و اعانه حون از شخص مسلمی است -
 اگر هندهای ماعی واقف برود و وجود بها در اعانه سود -
 علاوه بر آنکه همه بها را خواهند کست - صاحبخانه هم اعانه
 نموده او را قانی و معدوم خواهند نمود * و بار از رای سله
 خاطر من سوگند خورد که هر طور شده است امروز تا
 هربس بر را ندا حوام کرد * معن در این اطای من
 قر بودم - و سه^{تی} سده - آن دو رن انگلی ما هم بسته
 بودند - آن طایفه که حاکم و دحره هم رای خود گوسه گریه -
 من و سوهرم بر ما هم سه^{تی} متلف احوال و اعمال دحره مان
 بودم - و مرد در من می منکرتم ایاکه دحره را بگریتم -

خوشحالی با گفتم - الحمد لله عجباً از مه‌لکه جایی بدر بردید * من
 فیلبان گفتم - لی ما ار لطف حداد سر منزل سلامت رسیدیم -
 اما پسرم کجاست - گفتم حداد بزرگ است و حافظ - من ساعتی
 دیگر پنجس او حوامم رفت * اما ^{عجالة الوقت} عجالة الوقت ^{بایستی} بایستی تحصیل
 قوی برای شا ^{بیم} بیم * در وسط این اطاق بزرگ چراغ لامپی
 روشن و اطراف اطاق به ^{چشم} نیم نیم ^{مختمای} مختمای ^{سیار} سیار خوب مرین بود -
 بر روی نیم تختها افتادیم که شاید خواب ما را ربوده ساعتی
 از غصه و تشویش آسوده و فارغ شویم - اما گمانم این است
 که چشم هیچیک از ما بحواب نرفت - مگر آنطلمک کوچکی که
 با ما بود * ما هر يك هکر و خیالی عم‌الگیز مبتلا بودیم - که
 مانع خواب و محل استراحت بود * خیال من که واضح است -
 نه در فکر شورش سپاهیان هند بودم - نه یاد از احتراق خانه و
 مسکن می‌مردم - نه از فقر و مسکنت آتیه اندیشه داشتم * همه
 حوادث ماضی و مستقبل را فراموش کرده و در هر باب نق
بقصا و رضای الهی در داده منها فکر و خیال و هوش و
 حواسم پیش پسرم بود که آیا چه سرش آمده و الحال در چه
 حال است * آیا دست احل او را ربوده - یا در آغوش دایه خود
 آسوده است * گاهی قلم گواهی و شارت بحیات پسرم میداد - و

ر دارد که هنوز غیاری از آن بر چهرهٔ حال من نشسته
 است * بالمله این شب اگر چه خیلی سخت و صعب بود - اما
 نسبت بشهای تاج من باز چندان دشوار و ناگوار نبود * از
 ایماه که بیرون آمدم بمحارسوق ماسدی رسیدیم که کوچه از چهار
 سمت آن در محادات هم مستوح بود - فیلبان ما قبل از حلول ما محله
 مستقیم میرفت * در این حین دحترم باروی شوهرم را گرفته حواست
 از کوچهٔ دست چپ رود - شوهرم پرسید که از ابعثت رنججا
 میروی - دحترم گفت ساروط کو محسّنه میرویم چرا که (وایلبان)
 نامزدم آخواست - و یقیناً او هم چشم راه و بگران ماست *
 وای محال من که در این میانه دحترم غم بگذارد دیوانه شده و
 سودای عشق نامرد در سرش مدحّر ماخولیا گردیده است *
ما بهر طور بود - عنفاً او را از کوچهٔ دست چپ برگردانده
 و همه جا باروی او را گرفته کشان کشان از عقب فیلبان میبریم * این
 محله که ما از آنجا عبور میکنیم - از محلات دیگر امن تر است -
 لکن بار از دور صدای فریاد و غوغای ضارین و قاتلین و
نال و ضجّه مصروین و محروچین بگوش میرسید * و در افق
 تاریک - یعنی غیر از افق مشرق - شعلهٔ آتش از خا‌های مشتعل
 شده پیدااست * فیلبان یکمرتبه در محلی ایستاد و می گفت - در

سالکان همدرا رسم و نامت همی است - صاحبان هر طرف
 مثل کنند آنها هم بهمان طرف طالع منسوب - حیرکسان
 ناراده خدمت است * فی الواقع این عتانی حادار و مهاری
 منحرف در قسمه اختصار حد او دیگر خود هستند * خلاصه در
 ایست چهار ساعت از نصف شب گذشته بود * در این حال که
 تحت خط استوا واقفند - هر یک پس ساعت بعد از نصف شب
 آنرا طالع منسوب - باین جهت طاعت شب رفته از
 دو ساعت دیگر بواسطه میان ما عیساریکان سه روز و استمرار
 هندی حاضر و حامل آمد - و عظام و این دو ساعت وقت
 تا رفته از روی کار ما - رفته آما راه و مامی برای ما دست
 خواهد داد تا * من شب بیدار اگر پدر این شب شبی
 میدهم - هر آینه منکم در نام هیچ شری شبی دین سومی
 و سومی صلح نموده است * اما افسوس که در راه راج و
 حب این اول منزل من بود - همدرا سواحل خط مدحی
 و هم سمر - آن را مانه و از لسانی سخی و امام سنا حی
 خبری ندارم * مادر ده یگار - ادب ناگاه برای من آیین
 است که همدرا ای آں حادار است - و گفته یورتن ملک
 - در خط مضاف و حادی برای من حری من همدرا در

بومید و قاطع^۱ از قدرت و رحمت الهی نباشد - چه بسیار از امور
 که عقل و فکر دورین هیچ دانا و حکیم راست بیاید و در آنی قادر
 حکیم غنمه از روی آن بگشاید - و من حیث لایمکن^۲ طالب را
 مطلوب و محب را محبوب رساند * از تسلی و دلداری فیلبان قدری
 مایه امیدواری ما شده فالحمله قوتی گرفتیم - و از خانه بیرون آمده
 راه افتادیم * و قتیکه از در خانه بیرون میرفتیم - فیلمان چون کلام
 خود را در دلهای ما مؤثر دید رای مرید تقویت قلب و تسلی
 خاطر ما گفت - اگر شهر دهلی بقدر تمام عالم وسیع شود -
 من دایه و طفل^۳ شما را پیدا خواهیم کرد * همین امیدواری از
 خانه بیرون آمدیم * فیل اگرچه خاقت^۴ عجیبی است اما حالت
 شخص فیلبان از خاقت^۵ فیل عریض تر است * فیلبان هم محکوم و
 مطیع^۶ صاحب فیل است و هم خادم و پرستار فیل - زیرا که هم
 باید فیل را رهمائی کند - هم او را علوفه^۷ و آدوعه^۸ بدهد *
 بار این فیلمانان همد از خود رای مخصوصی ندارد - در هر
 مورد و مقام - مثل مواقع شکار یا هنگام رزم^۹ و اوقات جشن^{۱۰}
 تابع محض و محکوم صرف ارباب و خداوندان خود میباشد -
 و حز اطاعت^{۱۱} صاحب خود و پرستاری فیل هیچکاری دخیل
 نمیشود - و با هیچکس رابطه^{۱۲} و سروکاری ندارد * عموم

داسم که ریده است * کم کم جسم خود را مار کرد - و اول
 سؤالی که از من نمود - از دحرس بود - چرا که بر او من
 سد بود که دیگر بر خود را نخواهد یافت - و دل از
 او ریده ^{است} ها علاقه و امیدش در این عالم همین بک دحر باقی
 ماند بود * ماروی او را گرفته اند نمودم - و مدتی در
 آغوش بک دیگر بودم - و گریه مندان آن طفل عمر من مسمومم *
 وایمان را دل محال ما سوخته گفتم - کمر گریه و زاری کنید -
 و اسعد عمر من ساسند - من من دارم که طفل با من دست
 ماعدان سعادته است - چرا که اگر شاهدان باقی ما هندهای
 وحشی داخل این اطای شده بودند - و با طفل انگلیسی اعما
 می یافتند - بلا شبهه او را هلاک می - داشتند * و ما - در این
 اطای که میگویند او را خوانند اند - هیچ آری از دل
 می بینم - به قطر از خون و به قطره از بدن او در اعما
 دده مسود * اعتقاد من این است که دانه هندو که صفای ما را
 از سرداه سنده - صور است که مبادا هندهای وحشی با حمله
 ور شده باشند - این اطای گراها که او - رد شده
 بود - رداده نمی فرار کرده است * اسان ماند حیدر
 که اسان من و حرمان و نایار گاری زمان مشاهده نماید

مبادا شوهرم این غصه سگته یا خفاء کرده و ما بچارگان
 بدبخت در این حالت پریشانی و بیکی از این يك پرستار و
 انگهائی که در دیا برای ما باقی مانده است محروم شویم *
 ما ایکه من مادر بودم و باید طبیعۀ وقتِ قلب و غصه ام
 از فقدانِ طفل زیادتَر از پدر باشد - در اینحال برای محبتِ
 شوهرم سا کردم او را تسلی و دلداری دادن - و دست او را
 بدست گرفته تکمه های حایتنه و پیراهن او را نار کردم - و
 سر نگوش او گذاشته او را باین مصامین دلداری میدادم - که
 دایه هندو یقیناً تصوّر ایکه شاید اشرارِ هندی ما صدمه رسانده
 اند - وحشتی کرده طفل مارا که منزلهٔ پارهٔ تن و جان شیرین ماست
 رداشته يك مأمی پناه برده است * برخیز زویم ایکه او را در
 کوچه بیابیم * اما افسوس که این همه تسلی و دلداری من جسم
 جان شوهرم را هیچ بحرکت و هیجان نمی آورد - و من یقین
 عمرک او کردم * فیالسان که حاضر بود بکمرته مقتود شد -
 و بعد از لحظهٔ ناز آمد - و يك طشتی که در آنجا پیدا کرده
 بود - بر از آب عموده نزد من آورد * سا کردم آب سرد بر
 رویم کشید و صورت و پیشانی شوهرم افشاد * قدری که حاك
 شد - در هر چند روزهٔ الله از او نگوش ما رسیده خوشحالتابه

به میایی (ویل) سرم را ربودند - رسید دانه اش خه سد -
 گشم - او هم معبود است - و از صمغ قلب از خدا مستجاب
 نمودم که مار خدا با حال که پدر حسان شده است که
 (ویل) طفل من معبود و قتل بود - و من در ای
 دسا از دملر او محروم مانم - پس مراهم رودتر ^{هلال} کن تا
 الکه در عالم دیگر امانی او رسم * سوهرم که دیگر رقب و گمان
 حس مصیبی را از رای خود بداست - مصطرباه به سعی که
 در دست من بود از دسم ربوده - عمام مرآت و ححراب
 حانه را از موقاتی و بخنای گردش کرده هنج اثری از سر
 عمر یاف * او هم جو فریاد و راری نامم هم آوار سد - و
 نكده رديك همان محی که خوانگا طفل بود - از هجوم عه و
 هم او را صعب و عیوه ^{و عیوه} دست داد و روی تحت از مادر
 افتاد * این حلب سوهر را که ماهده کردم - خود را فراموش
 کرده نكساره هم و عم و حلال طعام از مادر ف - دهم
 رنگ از روش رنده - پس قالی بی روح ^{ای} عه مهری
 عمر محزل افتاده است * چون سنده بودم که سعی حوادث
 ناگهانی و عه های سخت که - رای امان روی داده عالم
 مورد ^{غیا} و وح هلاک است - از این منبرم که

و دخترم پیاده از عقب فیل عزم و حیل کردیم * هدوز این قافله هم و عم راه بیفتاده بود که درخت نامرادی و مدبختی ما میوه تازه بار آورد * من ار سایر همراهان بحاله جدا شده بمرتبه فوقانی رفتم که (ویل) طفل کوچک خود را که دو پس اطاق خوابانیده بودم با دایه هندو برداشته سایر همسفران ملحق شوم * وقتی که باطاق مزبور رسیدم دایه را مقفود و ستر را حالی دیده هرچه نظر کردم اثری از پسر یا جان برابر و طفل عزیز خود (ویل) نیافتم * ار اطاقهای دیگر رفته همه حارا گردش کرده ار بیافتن خان شیرین خود بی اختیار صدا صبیحه و فریاد بلند کردم * شوهرم و فیلبان که ناله و فریاد مرا شنیدند - بگلان ایکه شاید هندیهای بیرحم من حمله آورده و مرا ادیت می کنند - هر يك طپانجه در دست گرفته بر اثر فریاد من آمدند * وقتی که مرا تنها یافتند ناله و فریاد و بی قراری مرا سبب پرسیدند - من ار اندوه و اضطراب هیچ با آنها جواب میدادم - گیسوان خود را می کشدم - روی خود را میخراشیدم - و دست خود را میگزیدم - و متصل مثل بجائین میگفتم اورا ربودد - و یقیناً اورا کشتند * شوهرم پرسید کرا ربودد - و که را کشتند * گفتم مگر

و خود نامند سلامت از احیا حرکت کنیم * فغانان اول منبر شد -
 ولی بعد که دید من اصراری در محاب آنها دارم - بریان خود
 ندی آهسته ^{بسیار} زره حواتی کرده گفتم - هانا حواس بر دانی و
 بقدر آسانی بر این است که بام انگلیسها مالد هلاک شوند - و بعد
 از چند دقیقه تأمل و حیرت یکی از آن نسوان محروجه را نفل
 گرفته در هودج نفل نهاد * این زن از و می که مارا دیده بود
 تاکنون علی الاتصال فرماد منکرده - چرا که هاتور ماضی و حواس
 درست سامده بود - و مارا ^{بسیار} عین را ^{بسیار} محای معاین صور منکرده
 و از وحش و اضطراب ماضی صداها و فرمادهای تاهنجار
 مسمود - تا اسکه کم کم ماتق شد که ما دس مسم ^{بسیار} تا
 دوس نکوح و در صدد محاب اویم - آتوب اندک ساکت
 شده آهسته آهسته گریه منکرده * اما آن صحنه دیگر که مادرش
 مطلع شده بود - و ما رحم او را محکم نه بودم که خون
 از بدنش رود - کم کم هوی گرفته نکه ساروی سوهرم داده از
 به های سردانه بالا آمد - و من و سوهرم با فغانان کمک
 کرده او را هودج نفل سادیم - آن طذاک کوحک که مدخترم
 آویخته و ماحطور از او جدا می شد او را هم غلام خدا
 کرده در بهلوی آن دو زن هودج سادیم - و من و سوهرم

گرفته گشت - به تو میتوانی آبخاروی و به من عمرگر میگذارم
 تو با سایرین بطرف باروط کو بجهای حرکت کنید - زیرا که صاحب
 منصبان انگلیس مصمم اند که بر فرص عم تمام کشته شوند -
 باروط کو بجهای را در آخر کار و حال اضطراب آتش رسد -
 یعنی محض خدمت بدوات خود که این ذخیره باروط بدست
 شورشیان نیند - و خودشان دو چارک و عار و اسیری و
 معلوبت بگردند - باروط کو بجهای را آتش خواهند زد - و
 خود را نیز عیوراه این آتش سوخته و هلاک خواهند
 ساخت - از این کلام دخترم را نرسد بر اندام افشاده مدهوش
 شد - و از پای در افتاد - من مرد بکشی و به سرش را بدامن گرفته
 هوش آوردم - و مهربانه چشم خود گشود - دو سه مرتبه از باروط
 کو بجهای امی برده بعد خاموش شده - او دست سر خود را
 گرفته آمد سرش را آورد - آن طعانی که در سرنه دیده
 یافتیم که مادرش متغول و کسی را بداشت اما امی گرفته
 بود - ملایم و بخیر اندام بود و عادت میکرد و محال هم آنکه بخیر
 میکرد - و چون در رفتن امی بود که در وقت دیدن امی -
 من او نگاه کردم - دیدم که چگونگی مهربان و مریض جسم را
 که بی و با من بود - بر حساب خود در بدست

و ^{سافر} سرب پوسیده او را در دید خود حای مینهدند - و
اکثر سده است خان عرب بر سر کاروی مینهد که مهان تا در
حاقه اسان است پستان سوده ناموس محروس و حاس در
امان ماسد * نس بدن ملاحظه میر است که الآن روم و
اعا بام - زیرا که شخص دوست من حالا علناً با سار ماسم
متقی و معول وصال انگلیس است - و در حاقه خود حاضر
ست * سوهم بعد از اندکی تأمل گفت - چه حاقه دعلی چه سد -
فون انگلیس که آغا معصوم سد بودید نکا رفتند - آما
والحمیه جس است که منگونی - سورستان چه حاقه را گرفتند
و محصور را قبول ساختند * دلمان جوابداد - بلی در ایوف
که من محصور با هم * چه حاقه برای انگلیس مآده است
و * از انگلیس کسی در چه حاقه * بها عطفه را که هنوز
عساکر انگلیس از دست بداد اند باروط کو بخت است * دحرم
عص سمدن این حرم ماند - که ساند نامردن در آغا ماسد -
سحله از بچه های سرداه بالا دود فراد کرد - که نس چه
مستل دارم و حرا ساروط کوعا عروم * بیچاره همه
عساکرات را و فراموس کرده نامند وصال نامردن دالموس
بود - و معواس رودر خود را او رسد * داسان حلو او را

یا موضع و محل دیگر که از اینجا امن تر باشد برای خود
 مخفی * فیلبان اصراری داشت که طاعت شرا عیبت شمرده
 بجای دیگر نقل و تحویل کنیم * اما کجا برویم - اگر خانه هموطنان
 خود یعنی انگلیسان برویم - بدست خود خود را بمهاکه خواهیم
 انداخت * همیذا توقف کنیم - صبح قریب طلوع و این خانه بربك
 بیکی از مساحد اسلام است - چگونه آسوده خواهیم بود *
 فیلبان که اضطراب ما را دید - بعد از اندکی تفکر گفت - من
 شما را در خانه یکی از دوستان خودم که با من هم مذهب
 و هم کیش و مسلمانان حیر اندیش است میتوانم هدایت کنم -
 اما وحشت و بیم از آنست که این شخص بواسطه تعصبی که در
 دین اسلام دارد بتقلید و متابعت سایر مسلمین که مُحَرِّکِ این
 فتنه و کین هستند محذوراً شما را بپذیرد * اگر نتوانید طوری
 داخل خانه او شوید که ^{بدون آزار و توهین} بدو او ورود شما اطلاعی نیابد
 یقیناً خانه آن مُسْلِمِ برای شما امن تر از يك قاعه محکم است -
 زیرا که مسلمانان هند همیشه مهمانی بر آنها وارد و نازل و از
 کریان ^{مستحق احترام} عمارت شان داخل شد محکم اکرم الصیف و نوازش
 مهمان را از شرایط ایمان میدادند - حاضره مهمانی که مستحیر باشد -
 و فوراً چشم از تعصب ملی و ^{مذهبی} تأین دینی و اختلاف مذهب

نمک سد قل را از میان آن جمعیت برام * خلاصه همسکه کوحه
 از سورهستان حالی سده بود - همانا با قل وارد کوحه سده
 محادی در اعماه که رسیده بود قل سای عریض را گداسه
 و همان را معلوم گردید بود که ما ماند در اعما ماسم * از
 حکومتی شهر دهلی و حال سورهستان و هموطنان خودمان
 از او سوال کردم - گفت شهر دهلی تماماً در تصرف ماعتان
 است - و مردم ماحتاج بادشاه قدم خودسان را که پیر و گوسه
 نس است سلطنت هندوستان بر گرد آید * تمام سوتاب
 معمولی فرست را که در دهلی است غارت نموده و هر فرستگرا
 که می ماند از پیر و برتا و صفت و بواتا و آتاب و دکور
 متقل مرساند - و قسور انگلیس ساحلو دهلی که در حه حاه
 منحصر سده بودند را گنده گردید - و آنها ماروط کوت
حاه در دست قسور انگلیس است درواری کابل هم که یکی
 از دروازه های دهلی است در تصرف انگلیس است * و رال
 (کراو) هم در حوالی هم دروازه است - و جمعی کسر از
 در و مرد انگلیسی دور و بر او جمع سده آید * تقریر دلتان
 ما را براده بوجبت انداخت - و حالا مرلزل و مرده ام - که
 آتا س را مسدا سرکنم و میر ماس و مکی مسم -

زبان انگلیسی او را دلداری داد - همیشه ما را شناخت که انگلیسی
 و از هم وطن او هستیم - از میان مقتولان بیرون آمده بطرف ما
 دوید - و دستهای خود را بگردن دخترم انداخته بنا کرد او را
 بوسیدن و التماس کردن - از حالت آن طفل خیلی رقت برای
 من دست داده او را در آغوش کشیدم - و نوازش میکردم که
 در آن اثنا صدای عریدن ^{فیل} فیل از صحب حیاط بگوش ما رسید -
 داستیم که فیلبان خودمان است که بر اثر ما آمده و هراست
 دایسته است که ما در این خانه هستیم * چون در این انقلاب و
 شورش که ما فرنگیان محذول و مقهور ^{هندوها} ^{هندوها} شده ایم - چندان
 امیدی نداشتیم که فیلبان ما هم بیش از این با ما وفا داری
 و همراهی کند * همیشه او را ملاقات کردیم - هم ما از دیدن
 او مشغوف و هم او که مردی باوفا و از مردان خدا بود
 از ملاقات ما مسرور شد * فیلبان ما مُشائم و اسمش محمد است -
 و سالهاست که در خانه ما زندگی کرده و الحق در این
 مورد مراسم مردمی و انسانیت و شرایط حق صحبت و نعمت
 را کاینفی رعایت نموده بود - و قسمها بخدا و پیغمبر خود
 یاد کرده که اگر چند دقیقه دیدید از شما جدا شدم - نه بحال
 انقطاع و بیوفائی - بلکه بواسطه اردحام در کوچه بود - که

ما مرستند - ما آنها را که حساسه داشتند و در حال جان کردن
 بودند از مرده ها سوا کرده در زمین همواری حوا ما سدم -
 که اقلاد در نفس آخر ریاد در رُح و تمب سوده راجع عمرید •
 و در میان معنوی و محروجه دو زن و یک طفل ماقتم که
 حندان رحم و خراحتان سخت بود و مانوس از جناب سده
 بودند • اما حالا عذاب حکوه آنها را از میان کسکان
 جدا کرده و محو و مع ما بریم - که ساد برسداری و مواطنت
 جان عمر بر جان از دست برود • سه هم کی از آن رهای
 محروجه را در حال گرفته حواس از در زمین سلا برد -
 عاوه محروجه از سبب درد و سوز جان فریاد و ناله کرد
 که سوهم از صراف آفاده رسد - که مادا از صدای ناله او
 مانعان خود که هنوز حندان از آن خانه دور سده بودند همه را
 قتل رسانند • بعد صفت محروجه حواس پیمای ما بر خورد
 ما راجع از سبب صفت ر ز ن افتاد - من بردم او رقم
 که او را معاوی کم ددم از سبب بر مانعان لبه دمنی از
 ساعد جدا شد بود • بها آن طریقه سه چهار - به راضی
 در بدن عذاب - و همسکه ما را زد بردم او مرسوم از
 پس فرار کرده خود را در میان کسکان پنهان داشت - و به

دست باسهاں بلند کردم - و ار خداوند سلامت او را مستات نمودم - و دایه هندو را که با ما همه جا همراهی کرده بود نزد طفل گذاشته از بستو بیرون آمدم * باتفاق شوهرم و دخترم نه شمی حسته ووش کرده سر دانه که آن قاضی بیچاره را از آنجا بیرون آورده بودند رفتم - مقصود این بود که چون آوار مالهای ^{مهر و محبت و مهر را میبرد} حزین پیوسته از این زیر زمین می شنیدیم - من بر خود حتم کرده بودم که هر گاه فرصتی یافتیم آنجا رفته - اگر از آن بیچاره گان کسی را حشاشه باقی باشد پرستاری کنم * خلاصه وارد زمین شدیم - پای هر سه رطوتی کزح بر خورد - که یا حو آدمی بود که آنجا ریخته شده - یا حمای شراب که در این انقلاب شکسته بودند * بای من لغزیده بربك بود زمین بیفتم - دست خود را بدیوار گرفته بر دیوار هم احساس رطوبت علیطی کردم - دست نزدیک چراغ آورده دیدم خون است - معلوم شد رطوبت زمین هم از خون مقتولین است - که تمام سطح سردانه را فرو گرفته است * در يك گوشه سردانه يك خرمی از کله و بدن و حوارج مقطوعه اسان یافتیم که 'مهور کلاته' انداز سرد شده و حو از اعصای بریده جاری بود * یعنی از اسناد که سر آنها را جدا کرده بودند هنوز گرم بود و قاشق میطابید - و ناله معانی از آنها نگوشت

ما بواسطه اردحام در کوحه بود - الحال کوحه حلوت سد
 است * رای سوهرم رای سام بود - و از هر جهت
 این سِقِ اسام سوی مسعود - خصوصاً که هندها حور اهل
 و آبِ اِن دار را با ما سوخته و پرداخته و داری مای نگاشته
 بودند - اطمینانی بود که دیگر عود با ما نمیداد - و باید اگر
 اعا می ماندیم تا ربع قننه و سورس سود - مای امان رای
 خود می مانیم * سبهای هندوستان و حلاف رورس حلی سرد
 است - و ما با اسکه در کنار حرمن آتشی بودیم که قاسی
 بخار انگاس را سوزاند بودند - ما از سد سرما و خود
 مداردیم * سوهرم گفتم - مری کارها ورود سکی از اطاهای
 حاه است - حلو اقتاد و ما از عاب او روان شده از به
 برگی که عربه و قانی عمارت مسعود منکرود بالا رقتیم * سید
 اطای و قلاتر مطار در حیار ملک دیگر ساخته بود که همه
 ما هم راه داشت - تمام اسب حاه را آیم تقس و قالی حل
 و تال بود ساروت برده و آیم لختل و لای حل و لای
 سده سک و سوخته بود * ا اطاهما گدسه ملک بس اشل
 رسیدیم - داسل بده - سده رخته او در آما نام - (ولی) سطل
 سطل و امین در رخته ل سده آمده و روی او را سده داده

فحاشای اقوال هندیها - یعنی چند کلمه که ما این خودشان
گفتگو کردند - چینی ^{conscience} استنباط نمودیم که این شخص باید قامت
یکی از نجای انگلیس بوده - و منصب ^{برمنستر} قاضی القضااتی مملکت دهلی
و اوده را داشته - و هندیهای مسلمان بواسطه اینکه قانون اسلام
از میانشان متروک - و قانون انگلیس ^{برمنستر} نقصاوت این شخص در
مملکتشان شایع و معمول شده بود - کینه مخصوصی با او داشته
و باین حقه او را باین ^{painful torture} عذابالیم مقتول ساختند * بعد از آنکه
این قاضی بچاره محترق و مقتول شد - کم کم جمعیت هندیها
متفرق شده از این خانه بیرون رفتند - و ما متحیر در کار خود
بودیم که چکیم و بکجا پناه بریم - راهمائی بداشتیم که ما را از
راه کم خطری بقلعه ^{citadel} وارك که محل اجتماع انگلیسها بود هدایت
نماید - و اگر میخواستیم از داخل کوچه شده از شاهراه
مستقیم برویم تا بقلعه وارك رسیدیم - لابد عور ما از حلقه مسجد
جامع میشد - و هندیهای یاغی که در این وقت برای گرفتن مسجد
جامع از دست يك دسته قشون انگلیسی همتی گماشته و احتیاجی
کرده بودند مانع از عور ما بودند - لهذا شوهرم گفت عتیده من
این است که در این خانه آنقدر توقف کنیم تا فایان شاید
تنحصی کسان آمده خود را با برسانند - چه واملدن فایان از

از دوسه دفته روستای بام سد ما حر ناله و فریاد
گرسرانان را که می شنیدم دیگر حری شنیدم • دوسه
دفته نگذشت که بکمرد بلند قامی را هندوها کسان کسان از
در رمی بیرون آورده بردند حر من آنی که در مدن حناط
افروخته بودند دید • مرد عجازه یکی از معروف انگلیس بوده -
من هم داسم که اول او را خواهند گفت - بعد ما بس در
خواهند انداخت • ولی آن بر حیا او را دید در آن
انداخته و حاضرهای بلند خود را کند دور آن را احاطه
کردند - که از هر سمت آن عمارت منحوس فرار نماند - ما
بول حناط او را عروج کرد • ما دست عثمان آن می
افکندیم • اما از ریاست و عورت آن شخص حبشی حبش کردم
که دوسه مره برای حفظ حال و سی حد و دهن بلاش بود که
از آن بیرون آمد - پس از آنکه ما بس سد بدو اسکه ماتی
بدستهای حد بود - دست ما بس بلند آورده بدو ما
سد - و من دست مالی بدو حد ر برد • بدو میاد
مساعدت آن حال مدحی مرا و احسان کرد • بدو
ساحه و مردی رسم - و آن مرد و - سی طلب مال ما
بر واقف سد مره را طعمه آن ساد • ما ر • و

دندانان بیدار او فرو برده يك صدائی از روی شغف میکند -
 از این هود هم که تالی ^{تالی} توله و سگ شکاری بودند هان طور
 هر چند دقیقه يك بار آواز شغف باکی از پس يك ناله حزبی
 بگوش ما میرسید - معلوم بود ناله حزین از مصرف و آواز
شغف از ضارین است * ما در دهلیزیکه محتمی شده بودیم چون
 تاریك بود بدون ایكه کسی ملتفت شود - ما همه هدیه های خون
 ریز و حالات اسف ^{تسلی} انگیز را مشاهده و تماشا میکردیم - لکن از
 بیم و وحشت ایكه مبدا این وحشیهای خون حوار بعد از
 فراغت از کار این حانه که میخواهد راحت منازل خود کند -
 یا قصد قتل و ویرانی حانه دیگر را نماید - لابد از این دهلیز عبور
 کرده و مارا نیز در یافته قتل رساند * توکل خداوند کرده از
 دهلیز وارد حانه شدیم - و در گوشه از حیاط که اشجار زیادی
 روئیده و تاریك بود پنهان گردیدیم * اتفاقاً بردیک همین محایكه ما
 پنهان شده بودیم معدی ^{معدی} نیکی از سرداهای این عمارت داشت -
 صدای های وهوی و قیل و قال بلند - و چند تیر طپاچه
 حالی گردید * للا فاصله يك قسمتی از ریز زمین روشن شد -
 ما از آن مسد بپائین نگاه کرده - جمعی از فرنگیهای بجاره را
 مشاهده نمودیم در دست جلادان هندی گرفتار بودند * بعد

این وف در آغوش من خواب بود - سدار سد از مشاهده
 آن احوال رسید سای فریاد گداس - و ددم اسل ما را
 رسوا و گرفتار جنگ اسرار نمکند • هر قدر او را می بودم
 و دست نوارس سر و رویش می کشدم هیچ طور آرام می
 شد - و معلوم است طفل کوحک چه مینداس که آنچه حاده
 و خطر گره بار هستم • خلاصه عو ، گره (ویل) مانده
 مرید و حب ما شد • این خانه که بنهار آن - احسن مال
 کی از معمولی انگلس بنوع دهل بود - لکن از صاحب
 خانه و اهل و کسان او احدی ندیده بود • حتی از هندوها
 در اطرافها و مراتب فوقانی و محانی عمارت ندیدند - و
 وحشانه مال گره و معمول ما مردم بخون حب و حر
 نمیکردند - و عمره ها را می سکند - آینه ها را بر زمین
 میزدند - ردها نمیکندند - صندلی و بر و مرچه حومه
 آلات بود حق آورده در وسط حیاط حرم میبودند -
 مال اسکه خواهند رسم و آن خودشان مرده را آس
 رسد - ما رده حق را میوراند • حتی ' - حر می رده
 در سرداهای و پهلویهای مر ب گردن میبودند - و مال اسکه
 بویه سک ریادی صدی را زود کرده و مر و و

پیش خود نموده سیوتات سمت مغرب عمارت سلطنتی را آتش
 میزدند - که اعلیٰ مساکن و خانه‌های فرنگیها در آنجا بود *
 هبوب باد شعله و رباة آتش را پیوسته سمت غربی شهر
 میل میداد - خانه‌های فرنگیها را فرو میگرفت ولی عمارت
 سلطنتی که در طرف شرقی بود محفوظ از شراره آتش میماند *
 خلاصه جمعیت یاعیان از دو سمت کوچه هجوم آوردند - و ما
 در میان متعصبین نوالهوس گرفتار شدیم - که همه متفق الکلمه
 فریاد میکردند - که مرگ انگلیسها را باید و فنا و روال دولت
 شان شاید * از حسن اتفاق ناگاه چشم ما از طرف یمین کوچه
 بدو و دهائیز حانه نزرگی افتاد * اگر چه جماعتی از یاغیان به
 این خانه هم ورود کرده آنچه از مال و اثاث یافته عارت
 نموده نار هم مشغول بودند * اما همیقدر ما دهائیز حانه را
 که حاتی تاریک و پوشیده از ابطار اشرار بود - مأمنی برای خود
 داشته ساعتی اخفا و اقامت در آنجا را فرحی^{احسن} از برای خود
 دیدیم - و از تفصلات الهی شمرده خود را در آنجا پنهان
 کردیم * فیدالمان که ما فیل تا سرکوچه ما را همراهی کرده و از
 آنجا دیگر نتوانسته بود خرق این جمعیت را نموده ما بیوندند -
 و لاند از کوچه دیگر عبور کرده بود * (ویل) طفل من تا

هفت اجتماع داخله این کوچه شده اگر چه طالبان معنول
 و عروج می شدند - ولی مار حسارت و حوکی کرده مان
 کوچه حمله می آوردند * معلوم شد که یک دسته از
 قشنگی انگلیسی در دهلیر مسجد سانگری برای خود بینه
کرد و سناهندا ناعی را که میخواستند از احیا عبور کنند
 هدف گلوله مساحند - و این امر ماه مهر و محاسن ناعان
 گردیده در حمله آوردن مان کوچه ^{۱۰}میرم بر مسند که ساد
 مسجد جامع را از دست انگلیسها نگرفت * بعضی اماکن
 حول و حوس مسجد در کار احراق و سوختن بود * جماعی
 از هندی با صورهای سوم و سرهای مذموم و حالات وحشانه
 که در این مدت بیست سال اقامت در هند کمر مان هتولی
 و صورت و هفت و هیبت مخلوق دید بودم در میان این جاهای
 محروم محلی گردش کرد هر چه بر و منجه هم سوخته می
 یافتند کسند محامای اطراف که هنوز آتش نگرته بود می
 انداختند - که همه را نکار آتش کسه محروم و ورا کنند *
 و چون باد از طرف مشرق میوزید و عمارات - الاطس دهلی
 هم در سمت مشرق سهر بود - استخاص اعدا مار برای احراق
 و محرب حامای انگلیسها مامودند * مخصوصا این ملاحظه را

بختانه و خود فیل برای ما خوب حاضر و وقایه ار و رود
 صدمات بود - در پناه آن حرکت می کردیم تا خود را بیک
 درعالی رسانیده در حالتی که فیل حاضر و حایل ما بود -
 آمسته بکریاس آن در داخل و پنهان شدیم * این جمعیت و
 ازدحام وقتی که هم رسیدند متفقا رو سمت عمارت پادشاه خود
 رفته ملتفت ما شدند * من این موقع ابتدای آثار شورش را
 مشاهده کردم - این قشون میرته که یاعی شده بودند فوج بیستم و
 فوج هفتاد و چهارم هندی بود * صاحب مصبان انگلیسی خود
 را کشته سر آنها را سر بریده تنگ زده حرکت می نمودند *
 وقتی این جمعیت گذشتند ما از پیراهه و پس کوچه سمت حده خانه
 رفتیم * شوهرم با روی (آلی) را گرفته از جلو میرفت -
 (ویل) طعام در آغوش من خواش برده - دایه از عقب
 راه می پی مودیم و از وحشت و اضطراب بر خود میاریدیم -
 ولی بدون مانی از بهلوی دیوار خرابی که محیط بیاع ساطلی
 بود عبور می نمودیم - که ناگاه بیک مهمانکه و مانع عطیمی برخورد
 راه عبور خود را بسته دیدم - یعنی از کوچه که ما یستی
 عبور کنیم که در آن کرجه مسجد جامع واقع بود - ازدحام
 و جمعیت زیادی مشاهده میشد * سباهیان یاعی را دیدیم که

تا اسوف سینه جوچه منکلم نسته ساک بود - الله همه را مکر
و ناد سوعر عرر خود وب منگنواستد - قالس با ما و دل و
حاس حای دیگر بود - مکده فرناد ود که محماه سوم در
کوحه حرا معظم * موصود از رقت حه خانه این بود که حون
(ویلنام) دامادم آغا بود این دحره بخاره ماحواس رود سوعر
خود رسد دو ساه ان امی سود * سوعر از اسفوره حوسحال
سده گفت این راست می گوید - اگر ما ^ن اصا ^ن حادثه و خطری
داخل حه ماه سوم - حون فرنگها همه در آغا اجتماع کرده
اند - ^ن دلا ^ن سه ^ن محفوظ و ^ن موصون حوام ماند * همه متقوالرای سده
طرف حه ماه حرکت کردم * هنوز از کوحه این تاجر خارج
سده بودم که درمانان دو طایع و مهاکه عطشی گرفتار آمدم *
از عتب سرما مکدسه از سناهنان ماعی تا مسطهای افروخته
و سربرها تنگ اسوار ^ن کرده ^ن سنا ^ن سدد که ممدودند -
و ناساه پیر سابق دهلی را ساهی و سلطنت می سودد *
از طرف معادل جمعیتی از ^ن احامر و اوپاس سهر باستقال
باعنان می آمدند که آنها را معاون و محله بر فل فرنگان
و ^ن سپ ^ن اموال آنها سود * اگر فل در حلو ما سود دلا
سبه وقت صادق فتن ما در مناه ام مدم * مار حوس

که امشب یقیناً شورشیان این محله و بلکه این خانه را که مخصوص بتمول و مکنت است غارت خواهند کرد - این گفت و بدون اینکه حوای از ما بشود - بچهره را به بست و ما را در کوچه سرگردان گذاشت * شوهرم چنانکه اشاره شد کمال عجز را داشت که رودر خود را بمیدانگاه رسانده با سایر فرنگیان که در آنجا جمع شده بودند متحد شده بدفع سپاهیان باغی پردازد * اما از طرف دیگر مهر و پیوند زن و فرزند ^{فرزند} اقتصا نمیکرد که ما را در این شهر پر غوغا و آشوب هنگام شب در وسط کوچه و معر آنها و مصطر گذاشته از پی کار خود رود * آن وقت ملتفت شدیم که اگر اسهای خودمان را رها نکرده بودیم اکنون سوار شده خود را عاحلا بدروازه کشمیر رسانده بقشون ژنرال (کراو) ملحق می شدیم * اما حالا پای پیاده ^{باید} اقتلا باید يك ساعت این مسافت زیاد را طی نمود * پیاده رفتن سهل بود - اما از صدای متوالی ^{continuuus} تفنگ و هیاهوی عظیمی که از تمام نقاط شهر بلند بود چنین می نمود که سپاهیان یاعی غالب - و انگلیسها و سایر فرنگیها مغلوبند - و حالت ما در میان این عائله و مهاکه قبل از وصول بآمنی زیاده خطر ناک بود * دخترم که از ساعت خروج از منزل

نقطهٔ از نقاطِ عالم بودید فانی میگردید - و زُروت و قوت این دولت بفقیر و ضعف و دلت مبدل میشد - و آنها جانِ شوهرم و اولادم سالم میباند - و من بدبخت چنین روبرو نمیدیدم *

رهای رورگار که این سرگذشت مرا مطالعه کنند - بداع دل و حرّ قلب من واقف خواهند شد - و خواهند دانست که مردن از این زندگی خوشتر است * چو زن میدانند که هیچ چیز در نزد زن از سلامت شوهر و فرزند گرامی تر و حط و لدنی در عالم از لقای این دو بالاتر نیست * اما افسوس و حسرت که رای و عقیده شوهر و صاحب اختیارم برخلاف عقیده و رای من بود * اعتماد او این بود که هر مرد انگلیس غیرنمندی باید وطن دوست و دولت پرست و در راه حیثیت ملیه و حمایت و حفظ ناموس انگلیس در مملکت هند جان با قائلِ خود را فدا کند * خلاصه ما از میان این جمعیت و ازدحام کدّار حسته بار بر اثر فیل که بطرف مقصد میرفت راه پیمودیم *

از دورِ باغ دارالحکومه گذشته و از پشت کلیسای (سنت جسن) عبور نمودیم - و این مسافت ^{کوتاه} عقیده را از آن 'حهه طی کردیم که از محدّی ^{بسیار دور بود} سربارحاه که شورشیان در آنجا اجماع کرده بودند نگذریم - تا رسیدیم محدّی حاه تاجر انگلیسی که در نظر

رابواجمعی ^{under} و رال (کراو) بودند - که از عاقر ناعه مره
 سبک حورده فرارا وارد شهر مسند * همسکه خود و رال
 (کراو) وارد دروار شهر سده حکم داد محه مل را برده
 و درواره را به سدد - هنوز سخن او تمام سده بود که سناهی
 یعی از محه مل گدسه درواره را تصرف کردند - و همین
 قدر مای ناعان بیال که دروار رسد - شهر عظم دهلی مای
 مح سلاطین گورکانه که اسامه و استناد حری انگلس آغا
 را مصرف سدد بود تصرف آنها در آمد - و قتل عام ما
 فرنگیان محم الوفوع و فریب الطهور کردند * من سرح تصرف
 ناعان شهر دهلی را و حوادثی که در آن ضمن اتفاق افتاد
 است می نگارم - چرا که مقصود اصلی من نگارش سرگذشت
 خود و محرر سجنها و مدحهاست که از جانب این داعه
 سحت و حاده ناگوار عابد ^{نیکوکار} روزگار من و کسان من سده است *
 مولد من انگلسان است و از مای انگلس محبوب ^{محبوب} موسوم - بولد
 من در فرانسه سده است - ولی چون مانگلسی سوهر کرد
 و ارس سوید اولادی چند یافته ام - بدین طریق و مناسب
 خود را انگلسی مننام و مدحوام * انگلس تمام ران انگلس
 در هندوستان و ازگون مسد - امکاس وون انگلس در هر

انگلیس در هندوستان است . بواسطه اینکه در مشرق زمین قاعه
 بمحکمی و حضرات حصار دهلی نیست * شهری است که بتعالیم
 مهندس قال بروج و حصار آن ساخته شده - و الحق بهترین
 معاقل و محکم ترین مآمن است - و تمام فرنگها هنگام شورش
 باید باین شهر پناه حسته متحصن شوند * خلاصه زیر
 دروازه شهر رسیده همدکه چند قدمی پیش رقیم - ازدحام
 و جمعیت شهری که از شهر بیرون می آمدند ما را مثل خسی
 که گرفتار امواج دریا باشد تقهقری بر گردانده تا چند قدمی
 هم از درواره دور کردند * در این بین از خارج و
 داخل شهر هنگامه عربی برپا شد * از خارج اعره شلیک
 توپ - و از داخل صدای تددگ - و ار پیش و پس و چپ و
 راست های وهوی و غوغای فوق العاده از مردم بر حاست -
 ما خوش بختانه در این حین که یکدسته ابوھی از شهر بیرون می
 آمدند - و دسته دیگر داخل شهر میشدند - دو چار دسته
 داخلین گرددیده بیک حبش آنها دوباره داخل شهر شده - و
 بهمین حرکت و بورش همه جا را تا میدان حلو قورخانه
 که قرار گاه آنها بود بردند * بعد معلوم شد این جمعیتی که از
 خارج داخل شهر میشدند همگی از منازمین قشون انگلیس

سرها بانگ لعاب رما انگلسها و فریاد و صدای واعربا - و
استقاما نایند بود * ما مردنك عالمه سالم عوری رسنده بویچهای
عالمه را ددیم که بویها را ر کرده و قتله های مسلط در
دست منتظر فرماید که بطرف سورستان سلسل کند * اما
افسوس که آن فسون و بویچی هم خون همه از ملت هندی
بودند - و اطاعت سان مانگلس همه از روی کراهت بود -
در این وقت و هنگامه یک دفعه سر از خدمتها برید در
عوض حمایت دولت انگلس و دفع و قریق سورستان سلسل
بوی ساحه که کاری سار معاند و مور بود - قتله ها را
محدود انداخته و تمام جنگ و سلاح جنگی که بود برداشته
و صد انگلسها با سورستان متاق شدند * سورستان همه که
حرکت مساعده را از فسون عالمه دیدند آنها را سرب و حب
سود و محسن و محبت نمود تا یک دیگر دست احوب
دادند * ما هاور داخل اصل سهر نده در محلات خارج
سهر طی راه منکمیم - اگر فیلان ما قدری هم کرد حرو
حمیت تمام حد قدری ریاد بر ماند است که وارد دروار سهر
سده ساید از سر سورستان قدری امن گردیم - چرا که
سهر دهلی حنه حانه برک و میرگر اسامداد حرو دولت

میکردیم - که آفتاب قریب غروب و روشنی رو بزوال بود *
 فیل در حلو و ما ^{بسیار} مخمولانه ار عقب آن بدون اطهار وحشی
 میرفتیم - فیلان لگرددن فیل سوار و هودج فیل را هم بر
 پشت آن بسته بود - و بواسطه عمامه سبزی که بر سر داشت کسی
 از اهالی دهلی متعرض او نمی شد - و از شر وادیت مردم این
 بود * فیل نا را سپرده بودیم که بطرف منزل یکی از نحار
 فرنگی که ما آشنا بود و خانه او را محل امن و امان
 خود داشته بودیم براند - و او رو ^{بسیار} همان مقصد میرفت - ما هم
 در پناه او طی راه میکردیم - بدون آنکه او التفاتی بطرف
 ما کند یا ما سحنی نا او گوئیم که منادا کسی ملتفت شود
 که بستگی با دارد * دو سه مرتبه خواستم طفل هریر خود
 (ویل) را ناو سپارم - دیدم چنان دستهای کوچک خود
 را لگرددن من علاقه میکند - که ممکن بیست او را از خود جدا
 کنم - و ^{بسیار} روا ندیدم که گردن خود را ارین ساسله
 محبت رها کنم * آنا ^{every one} فانا شورش و هنگامه هدیها شدت میکرد -
 و رعب دلهای ما زیاد میشد - نا گاه بقدر چندین مشعل
 افروخته دیدیم که شب را مثل رور و رویهای سیاه و
 سرهای معمر سفید هدیها را نمایان داشت - و از تمام این

فرنگها را بدر دل گرفته و فرصتی برای اظهار آن نمی یافتند.
 حال که ما را ^{مستور} مستور و مغلوب هموطنان خودسان دید و فرصتی
 برای دسمنی نافته پیدا است که هر يك از ما پسر دسمن
 باشد درود در دو حال آید و صدمه خواهد نمود آن
 حالا هر چه کمتر مری انظار آنها شده در میان مستور و
^{مستور} مستور ماسم هر است * در این اما از طرف محله که محاکم
 انگلیس در آنجا می نشست حیلای های و هوی و داد و فریاد
 بلند و آن از لحظه معلوم شد که يك قسمت عمده ارض
 سورستان را طرف دارالحکومه حمله برد و فراموش نکردند که
 تمام انگلیسها را ماندگب - و سلمی از آنها ایضا ماندگب *
 این صدای عوطی شد تمام صفای هوا را برآمده حنا
 در دلها رعب و لرز انداخته بود که مردم بود قالب
 می کشید و هیچ امید و راهی برای حنا خود صور
 نمیکردیم * دو سه هفته نگذشت که هر از اعیان انگلیس را
 که سوار اسباده بود در پیش جسم ما نهادها از است کشد
 و بر من انداخته - بعد از ردن ریاد که همه حای از او باقی
 مانده با ماند بود او را محسوس سهر که ملو از خس بود
 رانداختند * ما از اسبهای خود پیاد شده و سکر حنا را

محروم و محروم داشتید * خلاصه من از بشره آنها که این آثار
 ختم و کین را مشاهده می نمودم بر خود می لرزیدم * بعد از آنکه
 اگر در آن حال است با آنها ^{مهربانانه} میزد - یا در حالت غفلت
 و غمروزی طاهر میگردید. ^{ایا اظهار} حیاتی مینمودیم - بلاشبه
 خون ما ریخته میشد * و ایکاش در آنوقت از ما عملی ^{در امر} ناشی
 میشد که آنها را شوریده و یکباره همه ما را از روی
 جسر رودخانه میریختند - تا بعد می دیدیم آنچه را دیدیم * ناله
 از حسرت گذشته بحوالی دروازه موسوم بدروازه کلانته رسیدیم *
 جمعیت و ازدحام بحدی بود که ممکن نشد داخل شهر شویم -
 حتی مهمانهای ما هم که مدتی قبل از ما فرار کرده بودند -
 تا آن وقت راه و عبور نیافته مثل ما دو ایستاده گرفتار حالت
^{معتاله} بودند - و ^{محموم} و ^{اردحام} مردم شهر باین سمت سد
 راه کرده - علی الخصوص آنها را مانع از دخول شهر شده
 بود * خواتینی هم که از میرنه سکندرآباد در مهمانی ما
 دعوت شده و ساعتی قبل از ما از عمارت ما فرار کرده
 اطرف شهر آمده بودند - نیز دم دروازه گرفتار و معطل
 بودند - و همیشه ما را دیدند ^{باین} و اشاره گفتند - اراسها پائین
 بیایید * سبب را پرسیدیم گفتند - این مردم که سالها ^{در} کینه و عیبت ما

مسموف و قوی دل سده و کینه فلی خود را آشکار ساختند و
 و حسنه ما را بدست و زبان حواری و دیون کرده انواع
پندباد مسمودید * اهالی هند که عموماً و سکه دهلی خصوصاً
 هنگام صلح و امنست مردمانی لین الطبع و خوشگو و مود
 و آرام و ردبار بودند - و هر وقت یکی از ما فریگان
 را در کوچه و معر ملاقات مسمودید لین خص حناح کرده -
 از وسط حاد خارج سده - خود را سبل دیوار حساسه
 سلام و تعظیم منکرید * امروز که روز سورس و حلال بود
 و راب اقبال ما واژگون می نمود - هر تی علم اتمام
 افراسه - و فدا که همه در ر بار اطاعت انگلیس حو
 کان بود مانند تر راست کرده - و هر مسکن حسری برای
 بوهن و محرم ما درست و دلیر سده - حنان سطر کر و محو
 و جسم و جسم و عداوت با می نگریستند و بر سر نگاه می
 کردند گویا زبان حالان گویای این مصام بود * این ملک
 هندی است که بطور ارب از ساکنان و اسلاف با رسیده است -
 با عریا محه حب و کدام حق داخل محافه ما شد و نصیب
 و عدوان دست بصرف ملك و مال ما گشوده - ما اسای وطن
 را از سر بستان این مادر عمر - می نعمهای خاصه هندوستان

دیگر حل بدان کرده متعاقب ما می آمد - اما چه روری و
 عجب فراری که هیچکس در دنیا چنان روری به پیداد * (آل) و
 پدرش از حلو اسب می تاختند - من (ویل) را از دده گرفته
 در حلو خود نشانده از عقب آنها میرواندم * همیشه سر جسر
 رسیدیم من بطر عقب افکنده باغ و خانه خود مانرا دیدم که
 آتش فرو گرفته است * دود حسرت از سر من بر حاسته
 بی اختیار صیحه ^{تألیف} ردم - شوهرم و دخترم که حلو بودند صدای
 مرا شنیدند - ایستاده و عقب نگاه کردند - از مشاهده این
 حال یعنی سوختن مسکی که سالها محل عیش و شادمانی و حابه
 نیک بختی و اقبال و حای فراهم شدن ثروت و مال ما بود -
 حسرت و تأثری عرب برای ما دست داد * روی حسر ازدحام
 عربی از اهالی شهر بود - که از شهر بیرون آمده برای
 کشف و تحقیق این حادثه در سر حسر اجتماع نموده بودند *
 بعضی فراریهای از دسته قشون ژنرال (کراو) سر حسر رسیده
 گفتند - ژنرال مشارالیه شکست سختی یافته و روی از شورشیان
 بر ناوخته چپک گریز کدان ایک از عقب میرسد * اهالی شهر که
 ا طناً کمال عداوت را با ما انگیزه داشتند ولی تا این حال
 از ترس و بیم قدرت آنها رنداشتند - بعد از شنیدن این خبر

بلند کرده - بعد از تسبیح و تهلیل ما را مخاطب نموده
 گفت - ای برادران و خواهران عزیز - باید بخداوند
 تبارک و تعالی ملتجی شویم که ما را در کف حط و حراست
 خود محوط و محروس دارد - همه دستها با آسمان بلند نموده
 آمین گفتیم و مصمم فرار شدیم - تنها کسی که در میان ما
 بتوقف مایل بود شوهرم بود - که امید وارانها میگفت
 شورشیان همیشه بدوار قاعه دهلی نزدیک شوند دروازه شهر
 را بسته و اسباب ^{تسبیح و تهلیل} مخصص را موحود - و استعداد حربی شهر را
 آماده دیده یقیناً متفرق و پراگنده خواهند شد - و باین امید
 انیسند هر هادی که از اهل الله بودند - و ما آنها را
 مساح سلاح و مستعد دفاع کرده بودیم ^{requests} سفارش میکرد - که
 اگر سپاهیان یاعی بسمت عمارت و خانه ما رو کنند جلوگیری
 و ممانعت از ایشان نمایند - بلکه از محرومین آنها ^{to us} رعایت
 کنید * این گفتار و کردار شوهرم اگر چه هم از روی انصاف
 و هم بمقتضای حزم بود - اما وقتی مؤثر ^{attention} میشد که ژرال (کراو)
 در حلقه خیابان عمارت ما صف آرائی نکرده و با یاغیان نمی
 جنگید - که مخصوصاً خود این حالت سبب گردید که شورشیان
 قصد پورش بباع و عمارت ما را نمایند - چنانکه يك مرتبه آنها

والا در ^{منه} این مورد بر خطر حکوه مسد که نکمک ما و لایما
محیط و حراست روحه خود ساد - و ما را در این مهاله
تنها گذارد - و آقاان انگلس ~~که~~ مهماتان ما بودند همه
مسلح و مصمم قتال کردند تنگ بر دوس و طلایحه در مس
حاصر معاتله و مدافعه گردیدند * در این بین مکفر هندو بحاله
خود را بحاجه ما در انداخته فرماد کرد صاحب حاه را مانحوام -
سوهرم خود را ماو نمود نکمارحه کاعدنکه ما مداد حید سطری
بر آن بوسه بود سوهرم داده - معحلا از همان راهی که
آمده بود مراجعت نمود - این کاعد را دامادم نان مصمون
بوسه بود * ژرال (کراو) ^{پیشکش} مادامکه ^د خلو را را نگا داسته
است سها وف را عیبت سمرده بحاله از ^ع حس ^ع عنور نموده
خود را سهر بر ساده - و بعد از ورود سهر مأمین و مکان
خود را عن اطلاع بدهند - من بواسطه ماموری که در حبه
حاه دارم می توانم خود را امداد سما بر سام - سلام مرا
بروس برساند دل را قوی دارند - دندار بردن است
والسلام * از ملاحظه این بوسه قدری قوت و آب و مسرت
حاطر از برای ما دست داد فرصت را عیبت و تاحیر در
حرکت را مقصود آب دادم * گران کشن سر نآسمان

تپه بود - زئال آن تپه را سنگر کرده بضرب توپ ساچه
 با سپاهیان یاغی مقاتله میکرد - و آنها را دفع میداد * این
 جنگ دلیرانه و محاربه مردانه زئال برای ما مایهٔ زحمت و
 وبال شد - زیرا که سپاهیان ^{ایستاد} خسته که راه از این سمت بسته
 دیدند - وحشیانه بطرف دست راست حرکت نمودند و زئال
 (کراو) يك توپ را بالای بلندی بطرف آنها خالی کرده
 جمعیت ریادی از آنها را کشت - اما یاغیان اعتنائی باین توپ
 نکرده محرومین و مقتولین خود را در اطراف باغ ما
 انداخته بسمت دهلی رفتند - ما دوباره ^{مَحْجَلًا} بهمان
 بالا ^{دایرهٔ امن} خانه پناه بردیم - جمعیت و ازدحام و داد و فریاد
 اطفال و اسوان و صدای توپ و تفنگ و اعرهٔ یاغیان طوری
 مایهٔ وحشت و دهشت ما شده بود که عالم در اطراف ما تیره
 و تاریک گردیده و حالا نمیدانیم چه باید کرد - و نلکدام سمت
 فرار نمود - و نه که پناه جست * آیا همین جا بمانیم تا حان و
 مهال و ^{over honour} ناموسمان بدست سپاهیان یاغی افتد - یا غیرت
 ورزیده بدست خودمان خود را ^{هلاک} سازیم - و از
 انتظار مرگ و اندیش ناموس و ننگ برهیم * یقین داشتیم
 (ویلیم) دامادم در جبهه خانه دهلی ^{مأمور} ^{بوقوف} است -

آنها بودند * عاه، نوکر و خدمه ما که مسلح سلاح گردیده بودند و روز را ^{بمقتضای} متفرق شده بودند - برای کشتن است ^{بمقتضای} دو ناره همه مجتمع شدند * ما هم ^{بمقتضای} حری و قوی دل گردیده حوّه حوّه شده در طول حناان بسیم - و اسطار حر قنچ داسیم - که ناگاه گرد و غبار شدیدی از سمت مرهه برخاسته بود که آمد و ما را احاطه کرد - پس از لحظه دل گرد سگفته شد - و عساکر انگلیس را دهم که سواره و پیاده با توپخانه گاهی ^{بمقتضای} یستقللاً طرف ما می آمدند و گاهی بسبب بر ما کرده با صرب ^{بمقتضای} یوب ساحه افواج سناهان باعی را که مثل امواج دریا حرکت میکردند بسبب می سادند * افواجی که در تحت ریاست و روال (کراو) بودند - که غار از قوچ سی و هشتم و قوچ عاه و چهارم و قوچ هناد و چهارم ساد هندی ماسد - همسکه با ناعان مقابل شد بودند - و روال را با معدودی از صاحب مصالح و سوار انگلیسی تنها گمناسه صون با عی ^{بمقتضای} سوسه بودند - این بود که و روال ماسارالله با معدودی از قوچ انگلیسی که همراه داس عب نسبه - بطور ^{بمقتضای} جنگ گریز بسبب دهلی مرده * و روال (کراو) همسکه جلو حناان رسد - اسناد جلو را دهلی - در این موضع

شهر میشد * خیالات ما کم کم میخواست آسوده شود - و از
 هول و هراس بیرون آیم * و ما خود چنین تصور میکردیم
 که باغها در سمت میرته شکست خورده و عقب اشسته اند *
 بعضی ازین خواتین که از میرته آمده بودند - از شجاعت
 و قابلیت سردار انگلیس که در آنجا بود تعریف و تمجید
 میکردند - و میگفتند با این کفایت و لیاقتی که سردار مزبور
 دارد ممکن نیست که باغها تا بحال تاب مقاومت آورده باشد *
 ناگاه صدای شیلپور از طرف جنوب بگوش ما رسید - اگرچه باد
 مخالف بود - اما صدای شیلپور هم آن بما نزدیک تر میشد -
 تا اینکه صدای موریکان را هم احساس کرده زمانی نگذشت
 که دیدیم یکدسته قشون ببرداری ژنرال (کراو) تعلقه تمام
 از جلو خیابان عمارت ما گذشته باستقبال باغها بطرف میرته
 مبرقندند * همینکه محمادی عمار ت ما رسیدند با آوار بلند فریاد
 کشیدند که انگلیس پایده و رنده داد - همینکه صدای آنها را
 شنیدیم از بالاخانه زیر آمده دعای خیر سپاهیان انگلیس
 کردیم - و در عالم تصور و خیال برای خودمان فال سیک
 زده میگفتم - این دسته قشون اگر چه هنوز با یاغیان مقابل
 و مقاتل شده اند - اما آثار فتح و پیروزی از پرچم وایت

عودم که در این حال که (ویل) در آغوس من است - اگر
 از سورستان هندی کسی صد او را کند و حله ورسود -
 من با این ^{ساعت} ساعد و ^{بارک} باروی و ^{ساعت} ساعی صغف گلوی
 او را گرفته حنا ^{ساعت} میار حوام داد که حه سود * از مناظر
 بالا خانه تا ^{ساعت} میاف ربادی از اطراف و حواب را میددم *
 از سمت مسری خط ^{ساعت} سعد مصری که از دهلی به مرهه
 معرفت از میان اسجار سری که در اطراف عمارت ما عریس
سیده بود مشاهده مید - و از سمت مغرب ^{ساعت} مك قسمت از
 یلی که بر روی رود خانه حنا است - ما روح و حصار قلعه
 سلم غوری که مالای یکی از روح آن ^{ساعت} درک پیر ^{ساعت} انگلس هست
 شده بود - و ^{ساعت} فتاب صور و عمارت سلطان گورکانه و
 مدار های مساحت دهلی عماران بود * از سمت شمال
 جنوب دهلی آباد دهلی و ^{ساعت} نستان عر منهای بددار بود *
 مصری از ما که هنوز نگاره دل را ^{ساعت} ساخته بودیم از ^{ساعت} عمر ^{ساعت} سب
 مسری استاده نظاره میکردم * دو ساعت گذشت بدون آنکه
 هیچ ^{ساعت} غایبه و سری رو ندهد و ^{ساعت} اُحدی معاهده در ^{ساعت} آمحوالی و
 اطراف آمد و سد نماید - مگر آنکه گا گاه ^{ساعت} حاتاری از دهلی
 نظرف مسری مغرب ما از مسری سجدهل بام آمده وارد

قتل رسايد * علاوه بر اين حالت - اين بالا خانه که پناه نأجا
 رده بوديم چون در مرتبه فوقانی واقع و آفتاب بيمه رور فصل
تمور با کمال حدت و حرارت بر پشت نام آن تا بیده بود
 چنان هوای محتبس بالا خانه را گرم کرده که نزدیک بود
 پیش از وصول دشمن هاں هوا ما را خفه و تلف کند * اما
 اکثر خوابنی که بودند - میدیدم بیشتر از وحشت و دهشت
 انجاده نزدیک است جان ببارند - که حالت آنها فی الحقیقه
 بدترین حالت بود * بعضی از آنها زانوی خود را در بغل
 گرفته بر روی زمین شسته تصور حالت آتیه خود را
 میکردند - و می گریستند * جمعی دیگر گوش به صدای خارج
 فرا داده اگرهم صدائی نبود از شدت وا همه پیوسته خیال
 میکردند که شورشیاں ايسك عمارت ما ریخته و با مردان ما
 در آویخته اند * دو سه هری هم که از جمله یکی خود من
 بودم با کمال وحشت و اضطراب قلبی طاهراً خود داری
 میکردیم - و دیگران را تسلی و دلداري میدادیم * طفل صغیری
 که با ما بود - فقط (ویل) طهالك من بود که او را بر
 روی سیله خود چسپاییده و برای محافظت شردشمن ار او در
 خودم قوت يك شیري تصور میکردم - و همچو خیال می

مار کرده - عمامه تنگ بیرون آورده سوکهای انگلیسی و
 بعضی خدمه هندی که لباس حصوی و اطهار و طاعت
 نمیکردند قسمت نمودم - و تنگهای سکاری سوهرم را
 مردهای مهمانان تقسیم کردم - علاوه بر این خود آنها بر هر
 يك بر حسب رسم و عادت يك طباخه سسلوله با خود
 داشتند * صندوق مسکرا هم سکه مسکها بیرون آورد محصار
 قسم نمودم - از وقتی که (ولیدام) دامادم رفته بود - نکاح
 طول نکشید که اسباب منامه و حفظ عمارت خودمان را با
 تمام حوی فراهم کردم - و مادرهای ^{مادر} خان که آلب هیچ کاری
 سودم - از بی خان همه جمع شده در يك ملاحاظه بر روی
 عمده اتار بود با ^{چشم} چشم - و من هرگز فراموش نمیکم آن
 حالت هول و هراس و ^{اعطاع} اعطاع و ^{مائی} مائی که رای هر يك از ما بیوان
 دست داده - و هر لحظه من ^{نگا} نگا حیرت آمیز بر روی
 دوستان عزیز خود می خواندی که تروسی آمده بودند
 نمیکردم - و من دانستم که این دلتار آخری است * چه بدر
 حالت ما ^{مساه} مساه بود ^{مخال} مخال گوسندهای فرمان که ما باهای
 هندوستان در روز عید فرمان ذبح نمیکردند - می اساده
 حاضر مرگ و منتظر فضاان بودم که ^{اسک} اسک در رسیده ما را

خدمه ما بودند فریاد بر کشیدند که انگلیس باقی باد - و
 سپاهیان یا غی و زمره طاعی معدوم و فانی * اسلحه با بدهید
 تا یکدله بآنها حاک کنیم - و از خود رفع تهدید و تنگ نمانیم
 که پاس حق ملك شانه چنان دامنگیر ما است که تا جان در
 تن داریم خان و مال شما را بدست دشمن گذاریم * با وجود
 آسایش و رفاهیت کاملی که ما فرامیگیر چیدن سال بود در
 هندوستان داشتیم - بار هریک از ما را در خارج شهرها قصر
 و عمارت و مزرعه و مسکنی بود * محض احتیاط يك حبه
 حانه معتبریکه دارای انواع سلاحها بود همیشه در خانه خود
 نگاه می داشتیم - و این حزم و احتیاط ^{مهم و ضروری} را برای دفع وحوش
 و سباع بیشه ها و نیزارهای اطراف که از حد احصا ^{تعیین شده} بیروند
 نیز مفید بود - چه علی الاتصال از احام و نیزارها بیرون
 آمده در اطراف گردش میکند - و غالباً حسارت نموده تا
 نزدیکی خانهای مسکونی نیز می آیند - چنانکه من خود گراز
 و گرگ و شغال متعدد دیدم که عملیات خودمان در
 ده قدمی حانه ما کشته بودند - و غالب شبها از اعره ^{tiger} بر
 خواب نمیگذاشتیم و آسایش داشتیم * بالجمله چون خبر نزدیک
 شدن سپاهیان یانگی را شنیدیم - فوراً در حبه حانه آماده را

اظهار خلوص و صداقت می نمودند - خدمه و کارگر شخصی
 ما بودند - رعایا که در این وقت ماسی به کمک ما ساند
 دوری حسنه ردیک سودید - و دیدار می نمودید * ما خود
 گفتم - ^{عجله} محمّل و عائشکه رای انگلیسها مستغول رواج بودید
 ماساهاندان همدست شده و در ناطق معاهد گردید متحواهند
 نلافی این حقد ساله اطاعت و بیعت خود را با ما نماید * ناسی
 حسن ناسد - ررا ماهبات مهربانی که از طرف عموم ارباب و
 ملائک انگلیسی در بار وعائلی همدی مید - نار بواسطه
^{بسیار} سار و اختلاف مذمت همه از جنبه و سهای آنها آثار
^{عجله} حید و ^{تجارت} حید میدار بود - ^و مکرر مجلس انگلیسی بعضی از
 آنها را که کینه خود را می توانستند کیان و خلو گری
 نمایند - و ^{بسیار} غلاسه سبب ماریات و خداوندان ملك بی اعتنائی و
 بی اعتدالی منکرديد - ^{بسیار} سینها سبح میسود * اگر حسن است
 که من تصور کردم پس باید بروی متطر و فروع حادثات حرق
 و قتل و غارت شد * در خاطر من این جنالات موحن که رسوخ
 کرده بود - ^و بار به چیدان بود که در آنه واقعت سدا کرد *
 در این حسن سوهرم ما تمام مردهای مدعوس از اطای سرحانه
 که عباس مساوره شده بود بیرون آمدید - هندها که

عادةٔ بگدایان و بینوایان تقسیم - و پرستاری و تشدیکه سبب
 بققرای سقیم و اطعمال یتیم هندی می نمودیم - و دوا و غذا
 و لباسی که بدست خویش ساخته و بخته و دوخته بمیرضای مرد
 و زن و درویشان کوی و تُرژن عطا میکردیم - همه بدست و
 واسطهٔ این طفل بود * و نه تنها در این مزرعه بلکه در تمام
 شهر دهلی و اطراف و نواحی آن (ویل) در انظار
 فقرا و ضعفا و ابناء سبیل بحود و سحاون و سیکی و حناوت
 حلوه گر بود * اطهار خلوص هندوها است به (ویل) و ما
 قدری قاف مرا مطمئن ساخت * پیش خود تصور کردم که اگر
 سپاهی یعنی قشون بومی هندی انگلیس یاغی و طاعی شده - اما
 رعیت هندوستان عموماً بر خلاف سپاهیان مایل و راع
 با طاعت و ارادت دولت انگلیس میباشد - و چون چنین است
 کعبانی هند مطاهرت رعیت و قشون انگلیسی ساحلوی هندوستان
 دفع شرشورش و طغیان سپاهیان را خواهد نمود - و امنیت
 و رفاهیت ^{translating} عماقرب در تمام هندوستان برقرار خواهد شد *
 اما این خوشحالیها و تصورات بیش از لحظهٔ چاند خاطر مرا
 تسلی و امید واری نمی داد - زیرا که در میان این جمعیت هندی
 يك سر رعیت ندیدم - تمام این اشخاص که حضور داشتند و با

باطلای دگر فرساده و مردان را جمع کرد تا ^{بیت} ^{بیت} اجتماع
 نموده مامور مستاور و حاره برای حفظ خود از این حادثه
 بماند * من از سار حوائس یسر حرکت نموده سارین لهم
^{فلسفه} ^{فلسفه} ممانعت مرا کرد از اطمینان بیرون آمده ماوان رقتیم * حممت
 ریاضی از کندوها که رازعن و حذیم شخصی ما تولد شد
 انوان حاضر شده و از این قصص قبل از ما مطلع گردیده
 وقتی که مرا دیدند اظهار صدق و صفا و اقرار بک
 سنائی و وفا نموده از من ^{مستقیم} ^{مستقیم} شدند - که آنها را سلاح
 سلاح حرب سازیم - تا هو اسلحه ما متعاندن ما دفاع نماید
 من آنها حوائی نداده (ویل) طفل خود را که در تن بکون
 (ملزی) که ^{نور} ^{نور} دد و ^{نور} ^{نور} بسیار او بود توده خود طلعه نمودم -
 و چون حال سربس دژ برگرفته بوسه ریاده بر و رقیب
 ردم - و در خود محبه دفع سر از او فوه بک مرد و سلسلی
 باقم - و او را بر سر دست گرفته بلند ساختم * توکرها و عمل
 حاکم ما که این عمل ^{کامیاب} ^{کامیاب} حرن انگیز از من مساعده کردند - رقی
 رای آنها ^{دست} ^{دست} داد - مار ^{مجدد} ^{مجدد} اظهار وفا و حسن عنایت
 نمودند * و اما اهالی این مرزعه طغاک من (ویل) را از
^{صمیم} ^{صمیم} قلب دوست نداشتند - زیرا وجه ^{صدیق} ^{صدیق} که ما همه دوره

بطرف او رفته در آغوشش کبیرم - و دل داریش دهم *
 دو نفر از دخترهای انگلیس که با دخترم هم سن و برای
 جشن عروسی او دعوت شده بودند - لباس مرا جیبیده
 پای فریاد را گذاشتند - عرج و مرج عریلی در عمارت و
 مررعه ما هویدا شد * مردان حاضر که از بی باغی خوانین
 یا خواهران یا اولادشان عروسی آمده بودند بریشان حال
 بودند - طوری که خود را میشاخنند - بجای اینکه جمع شده
 مشاوره در حفظ و حراست ما از شر شورش سپاهیان کنند -
 هر کدام با کمال اضطراب و تشویش گرفتار حال خویش و
یَوْمَ يَهْرُ الْمَرْءُ مِنْ اخِيهِ در آن روز مشهود و معاین بود -
 و بدبختانه در این موضع که سگی داشتیم لامحاله با یستی
طرف صدمه سپاهیان باغی شویم - زیرا که مررعه و عمارت
 ما بر سر راه میرته و دهلی واقع بود - و سپاهیان
 باغی که از میرته بطرف دهلی میآمدند - لابد از
 اینجا بایست عبور کنند * تنها کسیکه درمیشان ما اضطراب
 داشت گران کیش بود که ناآواز بلند از خفا سلامتی ما را
مستثنت میکرد * بعد از دعای زیادی و گریه و راری
 بدرگام باری تعالی - عتفاً تمام ^{بدرگام} سوان و از آن اطاق

این بود که بحله تمام بیرون رفته - اما راه را کج کرده ^{۱۰} به
 لب عمارت آمد و تَقْصَلَ رَأْسَهَا برای من سان کرد * این
 مرثیه را سوهرم تمام ما را که حاضر بودیم از سبب دعوت
 و وحشت گویا قالب بیروح ساخت - که بهدحوحه فلان حرکت
 در ما نماید * بعد از حد دفعه که از این حالت ^{۱۱} پست و خراب
 زدگی مدتی بخود آمدم هر کسی از مرد و زن که در اطراف
 بود بحله از حای خود حسته دور و ^{۱۲} بر سوهرم را گرفتم -
 و هر يك سكوحی و يك طریقی تَقْصَلَ این واقعه را از
 او سوال می کردم علی الخصوص دو هر از خواست حاضره که
 سوهرهای آنها از صاحب مصلان روح ستم سنای بودند *
 سنای عَبَّار از فسون بومی هندوستان میباشد - و در مریه
 ساحلو * بعد از شنیدن این قصص که فسون سنای مریه
 صاحب مصلان خود سوزید تمام آنها را قتل نمودند سالی
 ماله و بده گناستند - و از سبب گریه و زاری یهود سده
 بر زمین افتادند * دحرم که منحواست اضطراب خود را
 از من پنهان ندارد - روی خود را بدوار کرده و
 دستهای سار مآستان دراز راز راز می گریست - و
 سامرد عرر خود (وایام) دعا میدود * من خواستم که

حاضر بودند کرده با هم از ادب کتب به کتابخانه شاه پیرون
 شریف گرد و آفرینان به به ما امسی و مال مخصوصه
 داریم که باید در میان خودمان طرح بماند نه حضور شاه
 سبب اختلال حواس خواهد بود. ه گری به بعد از مشاهده اطلاع
 خواهید یافت - اما محاله رفتن و مراجعت است ه از طریق من
 و سایر خوانین این سخن شنیده شد - و چون که از
 جای خود مجبوسیم ه شوهر گشت حالا که مجبورید و میخواهید
 که از مطاب آگاه شوید - پس بداند که قشربکه در میرته
 ساخلو بودند رشد انگلیسی شوریده - تمام صاحب منصبان
 انگلیسی خود را منقول ساختند - بلکه هر چه فرائدی در آن
 شهر بوده گفته شده و اکنون حرکت کرده بسعت دهلی
 میآیند ه ژرال (کراو) بافتور حمی خود از دهلی بنقص
 مقابله آنها را استقبال میکند - این بود که (ویلیام) را احضار
 کرده که باتفاق او حرکت نماید - و این تفصیل را من از خود
 (ویلیام) شنیدم ه (ویلیام) بواسطه نیک نفسی و حسن
 خوئی که دارد مخواست اشخص این تقریرات در حضور
 خوانین و مهابان محترم نماید - علی الخصوص (آل) نامزد
 خود را بمخواست پریشان و مضطرب الحال مشاهده کند -

اشاره کرده شوهر مرا يك تدبیری نزد او برده که بعضی
 مطالب لازمه را باو اعلام کند و من بعد از رفتن (ویلیام)
 با نهایت غصه و اندوهی که داشتم - چون لابد از خوردن غذائی
 این بودیم - دو باره با مدعوین ر سر میز قرار گرفتیم و درین
 حین دریاں که شخص معتمدی بود - و روزی دو مرتبه وارد
 اطاق شده با شوهر من حرف میزد باطابق در آمده بدون
 اینکه تغییر لویی دهد نزدیک شوهرم آمد و نجوائی کرد و شوهرم
 بلا تأمل برخاسته از سفره خانه بیرون رفت - و ما مشغول
 خوردن غذا شدیم * یکی از مهمانان که منصب یآوری داشت
 و فو^رحش در (آگره) بود میگفت - رفتن (ویلیام) چندان
 اهمیتی ندارد . و بلا سب اسباب وحشت شما شده است - آنچه
 من گفتم میگویم چون (ویلیام) بدون احازۀ ژنرال (کراو) از
 سر بار حانه بیرون آمده است - ژنرال مشاورالیه بجهت تنبیه
 او مخصوصاً در این حینی که اسباب عروسی او برپاست - خواسته
 است او را گوشمالی دهد * این صحبتها که آلوده به لطیفه و تالک
 مصحک بود - ما را هیچوجه از وحشت بیداخت و مشغولان
 ساخت * بجدقیقه - ربع ساعت - بلکه نیم ساعت گذشت - شوهرم
 مراجعت نمود - و سه مرتبه خواستم از سر میز برخیزم و حمت

عشت اورا ^{همه} همه - محض اسكه مدعوى مسادا وحشت نباشد و
 نسبت آنها ^{بهمه} سو - ادنى سده باشد - از حالى محبوس و خود
 باری، کردم * بعد از يك ساعت سوهرم تا كمال رسانى و اضطراب
 و ^(بهمه) كوتلك و حصار ^{بهمه} برده وارد سوره خانه سده روى صندلى
 چودسفران گرفت - ما همه ساك سدم - كه سايد از او حرق
 نسوم - ^{بهمه} هیچ مكف و محسم عن اساره كرد كه حصراب را از
 ستر سياه با طاق ديگر در * من حوى حلى ^{بهمه} ميس بودم -
 ان اسار خفته او را ^{بهمه} همند - بلکه ^{بهمه} واله بر ار اول بر روى
 صندلى خود ^{بهمه} نسلم * مهاان هم از رن و مرد مسامت مرا
 كرد و طورى سكوت در ان محل خانه داس كه اگر يك
 مكسى مى ريد صدای مال او نكوس مىرسد * سوهرم كه اصرار
 ما را در يوسف ديد - به دو سه هر نوكر هندی كه معمول
 خدمت بودند اسار كرد بيرون رفتند - من تاب ساورد از
 حالى خود بر حاسه برك صندلى او ^{بهمه} روم - و ماروى اورا
 گرفته گفتم - چه حر است * آما حر ^{بهمه} ورسكه ^{بهمه} يكى از سرکای
 خود را كه مهم لندن ما كلكه هتند ^{بهمه} اصفا ^{بهمه} نموده - ما
^{بهمه} نمود ^{بهمه} حاده ديگر است * حواب داد كه ^{بهمه} انكس ^{بهمه} حص ^{بهمه} حرى
 پس رسیده بود - آنوقت بدون حواب ما من رو بخوابى كه

اشاره کرده شوهر مرا بیک تدبیری نزد او برده که بعضی
مطالب لازمه را باو اعلام کند * من بعد از رفتن (ویلیام)
با نهایت عصه و اندوهی که داشتم - چون لابد از خوردن غذائی
بیز بودیم - دو باره با مدعوین بر سر میز قرار گرفتیم * درین
حین دربان که شخص معتمدی بود - و روزی دو مرتبه وارد
اطاق شده با شوهر من حرف میزد باطاق در آمده بدون
اینکه تغییر لونی دهد نزدیک شوهرم آمد و محوئی کرد * شوهرم
بلا تامل تر حاشه از سفره خانه بیرون رفت - و ما مشغول
خوردن غذا شدیم * یکی از مهمانان که منصب یاوری داشت
و فوحش در (آگره) بود میگفت - رفتن (ویلیام) چندان
اهمیتی ندارد - و بلا سب اسباب وحشت شما شده است - آنچه
من گفتم میگویم چون (ویلیام) بدون احاطه ژنرال (کراو) از
سرانار خانه بیرون آمده است - ژنرال مشاورانیه نحمة ثنیه
او مخصوصاً در این حینی که اسباب عروسی او برپاست - خواسته
است او را گوشمالی دهد * این صحبتها که آلوده به لطیفه و بلاک
مضحکه بود - ما را بهیچوجه از وحشت بیاداخت و مشغوفان
نساخت * بعد قیقه - ربع ساعت - بلکه نیم ساعت گذشت - شوهرم
مراجعت نمود - و سه مرتبه خواستم از سرمیز ترخیصم و جهت

و حسب مقصودم - از (ویلیام) کمتر جواب می شنیدم
 ساکت و صامت ^{deafly silent} و لب از نطق فرو بسته بود - بعد از
 آنکه اصرار ما از حد گذشت جواب داد که برآل (کراو)
 بمن حکمی فرستاد است که متحله خود را باو برسانم - اما
 از سر (ویلیام) حالت اضطراب که مشاهده نمیدم معلوم بود
 که آنچه برآل میگوید خلاف آن است که در دل دارد *
 (آلن) دختر من نامرد (ویلیام) دستهای (ویلیام) را
 دست گرفته عمر می نمود و التماس میکرد که حرف
 مطلب را بیان ما و او را ساکت بود و هیچ نمی گفت تا آنکه
 نوکری وارد اطاق شد و به (ویلیام) اطلاع داد که است حاضر
 است * دست خود را از دست ^{one} نامردین ^{his} رها کرده و بدون
 خدا حافظ از ستره خانه بیرون حبه و بر است خود نشسته
 سمت دهلی راند - اما این عجله (ویلیام) در رفتن عین
 بدلتس و مقصودش این بود که از جنگ مانع شود و اصرار
 و مخالفت که در کف مطلب داشتم رهای نمید * چنانکه بعد از
 طی کردن فوری از را حسابان از دست مانع مراجعت کرد
 در ردی که عمارت است خود را نگاهداریه پیاد شد - و
 است را بدرستی سه غنقا ردی عمارت آمده دربان را

گورخانه می نماید * عمده عامه مسلمین و برهمنان هندوستان
 بر این بود - که انگلیسها ریاد از صد سال استقلال و لغات
 در هندوستان نخواهند داشت * پس اسدای استقلال و استلای
 آنها که از سه هزار و هفت صد و عا و هفت شروع شده
 و لا محاله در این سال هزار و هصد و عا و هفت است
 و یک قرن تمام - مانی مندل نصف و استصال و اقراض
 و روال شده مار سلاطین قدیم دهلی بر این ملک مسولی
 گردید * ماحود این حاصل مار سهر دهلی و اطراف آسود
 بود * ما اوریل سلامت و حوسی حم شد - و ما محدی
 مام مسول مدارک عروسی (آل) و (وایام) بودم و
 نازدهم ماه مه را این تَحْسِن قرار داد بودم - که مَدْعُوْنَ
 در مرعه ما حاضر شد عروسی (آل) را برما کنم -
 اما افسوس که هاجوف این عروسی حنا که ماند سر مگرفت *
مَدْعُوْنَ در روز موعود ساعت معین حاضر شدند - سهره
 گسردند - مری افراسند - ماکولات و سروای چیدند -
 و همه ما نامهاها سهره خانه رقتیم هور و سر مر قسه و
 مسول خوردن شد که (سیلی) نام دهنسی دسه که (وایام)
 داماد ما نام آن بود حسورانه در سهره خانه را مار کرده -

حق رعایایی که زراعت از برای ما با همسایگان ما میکرد
چندان از تسلط ما انگلیسان داناگ و از وضع حکومت
انگلیس نا رضا بودید - که پرده پوشی و خود داری نمیتوانستند
نمود * سرارهای بومی که عصر ها مرخص بودند - و از شهر
بیرون آمده در صحرا گردش میکردید - مثل این بود که در
راه و رخنه مزارع و بیوت اطراف شهر که مساکن انگلیسان
بود تحسین مینماید * در این بین اخبار موخشی و ابناء
شورش از اطراف لکهنو سمع ما میرسید * در اوده طایفه
(ٹوک) از روایا و مکمل بیرون آمده بدو وحشت و
هراس از پلیس و حراس انگلیس مشغول خفه کردن و کشتن
انگلیسها و سایر مردم بودند - و همچنین طایفه (کاد) و (پدوا) که
پرستندگان رب النوع گلی هستند - اطفال انگلیسها را سرقت
نموده تصدمات مختلف معدوم و تلف میکنند - مخصوصاً در
ناحیه حیپور خانوادههای معتبر انگلیس باسم و رسم مذکور
میدارند - که (کادها) اطفال آنها را ربوده و برای خوش آمد
وب النوع گلی سر آنها را بریده اند * و نیز خبر میرسد که مسلمین
در مساحد و هندوها در معابد خود بار و دعا برای عود
و استقرار سلطنت در خانواده سلاطین قدیم از طایفه

و مَراج مرا اطمینان میدهد * صحبت ما مدتی طول کشد -
 سوارانی که ما او تا منزل همراهی کرده بودند - بواسطه صبح
 وقت و عدم فرصت کامل نکردند که یک عطله و اعامی ماها
 داده شده مَراج باشد * بعد از یک ساعت که من منتظر
 این مطالب شدم - ناظر را حواسه باو حکم دادم منتهی بطور
 العام سواران مذکور بدهد - جواب داد که آنها وقتند و صبر
 نمودند - و هنگام مَراج بهمانسی خود می گفتم - که
انگلیسها بیخوجه بمنون خدمات ما هستند - این بی اعتنائی که
 این شخص با کرد و احسانی نمود مرید بر سار صداتی شد که
 در این مدت مُکادی از انگلیسها دیدیم - و محواس حدنا
 بلاقی خواهم نمود * باوجود این بهدشات که از دور و برد
 نگوس ما میرسند - شهر دهلی و مراجه اطراف آن درهاست
 امنست بود - عمل رراع و محارب مثل سابق ما کمال نظم
 و قاعده منگذست * در دهلی و آگره و آکرآباد و سار
 بلاد که در کنار ساها را برک هندوستان واقع شده است
 هیچ خبر و اثری از سوریس سود اما آرسها و حتم مسلمان
 و هندوها که نسبت بوکری با فلاحت رد ما بودند - علام
 تا زمان و اماراب سوریس و بلوای مسعود و هویدا بود *

در آن روزها در آن شهر

حوانی بی عقیدت بود - از وحشت من خندیده و از نفهمی
و اعراق گوی در اویش هند منلی چند آورده - من طاهر
در خنده او را ^{مستند} متابع کرده و ^{مستند} تهدید درویشرا لغو شمردم -
اما در باطن وحشت من زیاد تر از از سابق شد * در همان
هفته شوهر من در منزل صاحب منصبان نظامی ساخلو شهر
دهلی شام دعوت شده بود - از وقت معین دیر تر بمنزل آمد -
تقریباً دو ساعت بعد از نصف شب که شد - و او نرسیده من
ریاده از اندازه متوحش شدم - و بیشتر وحشت من ارین بود
که طایفه (توك) ^{تنگ} طایفه مخصوصی هستند در هند که در
مذهب و طریقه آنها ^{مستند} نوایسب اگر شخصی را ^{مستند} با کمند ابریشمین
خفه نماید - که غالباً در کنار پل میرته بودند - و او را
بیمه شب تنها یافته خفه نماید * مصمم بودم که چهار نفر از
نوکرهاى انگلیسی که در خدمت ما بودند مساجح کرده حلو
شوهرم هرستم * در این حین صدای پای اسپ شنیدم - شوهرم
با ده نفر از سوار سپاهی هندی انگلیس و یکسر دهباشی
وارد منزل شدند - بی اختیار خود را در آغوش شوهر
انداختم - و با حالت گریه و بده او را ^{مستند} متنبه ساختم که دیر
وارد شدائی بمنزل چقدر سبب وحشت من شد - او بخنده

محبه احرای حکم صاحب منصب خود دوده چهار دس
 و نای درویش را گرفتند و از زمین المندس کرد حواسند
 مآب بیندارد - من سحله خود را رساند آنها را ماع سدم *
 بکروپه از جیب خود در آورده نطقام (ویل) دادم که
 بدرویش دهد تا او آسود نمک خود مراحف کند * (ویل)
 روزه را از من گرف و بدون وحس بردن درویش حه
 رف - و بول را بمحادی دهن او گذارد و مار مراحف کرد
 رد من آمد * درویش بول را برداشت - و آهسته خود را
 نکند رود حاه کشنده راها مار کرد * (آل) و (ویلنام خود)
 که از ردیکی درویش گسستند - آنها یک بگای کرد آهسته
 گفت - عَمَّا قَرِيبَ راههای هندوسان از وجود سما مالک و آراوم
 خواهد بود * وقتیکه سوهرم گدس - مار درویش آهسته گفت
 که بروی خدا رسان و رِمْرِ اهل حق بر کمر وحر غله
 خواهند کرد - تا من و (ویل) از پهلوی او گدسم - من
 اعتنای نکردم * (ویل) گفت - فَدِه خود را در دادی
 ای طفل بخاره - این فده این تلا را از تو دور نخواهد کرد *
 حرف این درویش حتی من مورگت - بعد از مراحف عمل
 بداماد و سوهرم کلمات درویش را تقرر کردم - (هود) که

اظهار میکرد * ای که میگویم چهار سر - (ویل) طفل
 سه ساله خود را داخل گفتگو نکردم حجت این بود - که
 مشاعر او هنوز بدرجۀ رسیدن بود که ماتمت این مطالب عمده
 شود - بلکه ناقصای ^{و غیره} طفولیت مشغول ^{و غیره} کف و ناوی بود - و کارش
 در راه منحصر باینکه چند قدمی جلو تر از ما بدود و دو باره
 همان روش مراحت کرده دست مرا بدست بگیرد * رسیدیم
 بموضعی که راه بواسطۀ جنگل از يك سمت و بواسطۀ رود خانه
 از طرف دیگر تنگ شده و اعوجاجی ^{و غیره} داشت * درویشی از
 درویش هندو جلو راه ما در عرض حاده ^{و غیره} برو ^{و غیره} حوایده و راه
 را برعارین ^{و غیره} سد کرده بود * (ویل) این مرتبه که جلو رفت -
 همینکه درویش را عرض حاده خفته دید ترسید و فریادی
 کشید و بحالۀ سمت ما برگشت * (ویلیام هود) که دست
 (آلن) دخترم را گرفته جلو تر از من و شوهرم میرفت -
^{و غیره} همیکه ^{و غیره} وحشت (ویلی) را دید نزدیک درویش شده بطور تغییر
تحکم نمود - که بر خیز و راه را باز کن * درویش اعتنائی ^{و غیره} انکرده
 حرکت ننمود - (هود) متعیر شد و بچهار نفر صادات انگلیسی
 که همیشه با او حرکت میکردند حکم داد و گفت - که این
 سگ را از زمین بر دارید و برود خانه اندازید - سر بارها

دارم * فرزند * خوش دارم و * سود - دسم از مال
 سی و رورم رو نکوهی - ملتق مندرم که ماهم عیبی
 طور در آن وقت این مدعی را علت من الهام کرده بود *
 با وجودیکه من ملتق بودم - و سوهرم اصرار منکرده - که
 رود بر از هندوستان هرگز نروم - او سخن مرا نسنجد
 و با رسید آنچه رسید * در یکی از اقامت سی همان رور که
 دلال مذکور منع ربادی عمرعه ما آورده بود که آنجا را
استماع کند و سوهرم مصاحبه کرد و هروح - بعد از سام ما
 در کنار رود خانه (حنا) که از بهای مرعه مرور منگدست
 با سوهرم (و آل) دحرم و (و پلنام هود) دامادم و سر
 کو حکم (ویل) که سه ساله بود گردن منکرده - و از
 عذاب اعاقاب صحبت ما در آن ساعت در ربانی بود که
 یکی از اعظم کشیهای انگلیسی که در هند بود مدعو است
 در هندوستان ممول دارد - و آن رتبه راجع بود به بیر
 و تبدیل مذهب هندو نظریه عسوی - و این سخن کس
 عمده این است بود که خواهی محرای هندو ها را باید محور
 صاحب که مذهب عسوی اختیار کند * این صحبت در میان
 ما حمار هر طرح شد بود - و هر کس رای خودش را

مان را شوهر میدادیم - و يك وَحَه تقدی رسم حهار بایستی
 ما و عطا بمانم - این سه سال توقف ما در هندوستان بیست
 هزار لیره نمکنت ما علاوه میکرد - و این بیست هزار لیره معادل
 تنخواهی بود که میخواستیم محم نیز دختر عزیر خود داده محم
 شوهر هرستیم * عز قدر من شوهرم میخواستیم همانم که
 رعایای اطراف مزرعه ما هندی هستند با کمال عداوت را داود -
 اگر حادثه روی دهد مزرعه ما را حرا و خاه ما را نیما
 خواهند کرد * این صاح عقلانه و ملاحظات عاقبت
اندیش من کامیش ما و اثر می نمود * با وجودیکه ما نسبت
 رعایای اطراف کمال خوش سلوکی را میکردیم - و دوری از
 کارگری قریب یکروپیه احرت میدادیم - بلکه از سایر راز عین
انگلیسی که مثل ما راعت بیل میکردند بیشتر رعایت رعیت
 هدیرا میبودیم - نار از شیره و جبه آنها آثار بجک و کیه و
 بعض و عداوت ظاهر بود * در این اوقات یکی از دلالان
 کلکته نزد شوهرم آمد و مداع گرانی برای مزرعه ما حاضر
 کرده بود - اما شوهرم بطمع بیست هزار لیره که در نظر
 داشت مزرعه را هروخت و سمت فرگ رفت - و اکنون که
 غنیمتهای سحق گرفتارم و در ورطه بدبختی دو چار - به شوهر

مندیدم - و ما^{هم} غنی علی^{هم} من حر منداد که نابد ^{محل} محله
 املال ماصرفه خود را هروسم و از هندوستان مهاجر
 بام - چرا که آفتاب رقاب^م ما معلوم بود که مثل ما قول
 عوده - و تاریکی است مدعی و سرما برد سنای انگنده است *
 گاهی وحسب طوری عن عانه منکر^م که سوهرم می گفتم
 نومه بها املال خود را هروسم بلکه کله از دست بدهم -
 حری^م هده که همراه دارم و دارم - و فرارا در یکی از
 سفان بخاری^م مستم و سمت فرنگ روانه سوم * ارس وحسب
 من سوهرم بحر داس - بلکه گاهی مرا ^م میخر منکر^م که تا
 حصول^م امسال را بر ندارم و نکسار دیگر ارس سحر که منو
 اس روزه است بهره نرم از هندوستان بخوام رف * و حنبه
 مرده که ما در آن عای^م سل منکاسم در سال مصالح
 گرافی با فاده می بخشد * در بام اله آباد بلکه در حوالی
 کلکنه مرده ناس حاصل حری سود - و ^م میر سال بامد من
 سل حاصل^م داس - و مرده ما ^م عادت^م صد و یست
 و سه هزار تومان ^م تو^م - بود - و سوهرم را عهده ان
 بود که منگف اگر سه سال دیگر هم در هندوستان بامج مکب
 ما به دو دست هزار تومان خواهد رسید - و ^م ن ما الآن دحر

معجانه تمام بيمه ها ناها فروخته و راه خود ما را گرفته بسمت
 فرنگ رويم * يكي از صاحب مصفا فوج مهديس که منصب
 نايبی داشت و موسوم (ويليام هود) و دختر من نامرد او
 بود در اين رای يعنی اعراق نوبسی دلالان نا ماعم عتيده بود -
 اين حوان هر شب بمزرعه که يرون شهر دهلی بود ميامد - و
 ما را دلداري ميداد - و آنچه را در باب شورش سباهيان
 هندوستاني می شنيد استهرا می نمود - و تعصبات بيان میکرد -
 که در بعضی اوقات ديده شده است که چهار هزار صالادات
 انگلیسی بچهار فوج سپاهی هندی ماسد شانی که راعی بك گله
 گوسمند ميشود حکمرانی نموده - و کال تحکم را ناها کرده
 بلکه مبلغی صدمه ناها وارد آورده اند * دلداري (ويليام هود)
 ساعتی چند اطمینان دابی بما ميداد - اما بعضی شبها که مشاراليه
 بمنزل ما می آمد و اين اتفاق غالباً وقتی روی ميداد که در قلعه
 (سينقور) قراولی مامور بود - آنوقت هم و عم برما مستولی
 شده کم کم مدح و خوف و وحشت میکردید - و شرحی که
 نوشته و اين تصوير عمدا را از برای ما رسم ساخته بودند در
 نظر ما هيئت و هيولاتی پيدا کرده رفته رفته محسوس می گردید -
 و هر شب خوابهای عجيب و غريب و موتهش و مهيب

محضه که هنج در ظاهر معلوم نیست دهند کسب و وسيله وصول
 حست مرسد - آن سرمار پرفق خود که از يك قطار است
 منهد و همین طور این گل سلور با كلوچه مساه آن دست مدست
 از سرمار سرمار ردیف او رسیده همه سرمار های آن فوج مان
 نگاهی کرده رگ سر آها منبر و آگار جسم و سمعی در اسان
 مدیدار منسود - و همه در حالت سکوت هیچ بران می آوردند
 اما دردل کینه انگلسها را می رو راند * در این كلوچه با گل سلور
 آما چه اثر و حکوه علامی است هنوز درمنان طوائف هندوستان
 انکشاف آن را سمود ام * خلاصه این احبار موحن که همه
 روره بر سیدل اتصال نما مرسد مارا دو خار حوف و وحب
 هرینی کرده سر ما را بجه انداح - که مدارل مسافرو
 سمب فرنگ را دید - ریاد درهند دریک بیام * اما گاهی که
 در منانه خودملن صحبت منداسم - نظر باطمینان کاملی که
 حدود انگلسها داسم و صعب پلاهایی که در وضع هندها
 مساهله مسمودم این تفاسیل مکتوب حصراب دلالان را حرو
 سه و اصابه فرص کرد - و در نظر مان این مطالب محمول
 بر اعراف بود - که مال آل من کردم حصراب دلالان منسود
 سان بوحب انداحن ماست - که ما صناع و تزار خود را

بودند - بر خود ناگوار و دشوار دیده - هندوان از برهمنان و مسلمین از علمای دین استغثای آن را نموده - هر دو طرف مع اکیده کردند * این فقره یعنی فشگ آلوده بچربی و بعضی مسائل دیگر در اطار هندو و مسلم چنین حلوه نموده بود - که انگلیسها مخصوصاً قصدی حز توهمین دینی ناآنها ندارند - و با نجهت سپاهیان هند مصمم شورشد - حتی در یکی از مراسلات خبر شورش فوج نوردهم پیاده نظام ساخلو رامپور مسطور بود - که این فوج ابتدا عام طبعیان برصد انگلیسها افراختند - و تلگراف حابه (بارك پور) را آتش زدند - و هر شب در دهات و قرای حوالی دهلی خاهاى انگلیسها و مزارع آنها را غارت کرده آتش میداد میسورند - البته اهالی را قتل میرانند - و همچنین بعضی از این هندها لباس درویشی یا برهنی در دهات و آبادها گردش مینمایند - و يك قسم نان کلوچه مخصوصی با اهالی تقسیم میکنند - و این کلوچه ها مشابه است اگل نیلوفر - طاقه ایک علامت مخصوصی و يك اثر خاصی رؤیت این گل در حالت شورشیان دارد - زیرا که انواع بومی همیشه تشق و حرکت نظامی احصار میشود ؛ یکی از این کلوچهها یکه اگل نیلوفر است یا يك اگل نیلوفر میلیمی حتی مدت یکی از این سرازان يك و - بسا

شرح سرگذشت

مسترس هورتست

خام انگلیسی در الوای هندوستان

در یازدهم ماه مه هزار و هشت صد و پنجاه و هفت
 مسیحی مطابق هزار و دویست و هشتاد و پنج هجری مکنت و
 مال و اهل و عیال ما سبت سابق بیشتر شده بود * بعد از
 شش ماه که از من ولدی نیامده - و يك باره از این
 موعبت عطمی نومید بدم - خداوند من پسری عطا کرد *
 گویا حکیم مقتدر و لطیف قادر بر ملاحظه رورگار آنیه
 مرا می فرمود - که واسطه عربی دخترم (آل) که در این
 نزدیکی میباشد صورت بگیرد - و لابد از حجر من دور و
 مهجور شود - لایق فرماید - و مرا در دیانتها نگذارد *
 شوم من در این وقت مسمم نذارک مراحت ما از هندوستان

سرگذشت

۱۰۷۲

مسترس هورست

حام انگلیسی در ملوای هندوستان

ترجمه

حیات حالات مآب اعمادالسلطنه ورر انطاعاب

و مترجم مخصوص حضور هماون

شاهشاهی خلدایه

ملکه و دوله

کرده که هنوز حر آن دولت است - چند کلسای سنار قدم
 دهد سد ساری که به طالب - یکی حراب سده بود تعمیر میگردید
 يك پاسا حاه داس که حالا سده بود - رقتم محافه حاکم -
 حاه حوی بود قار ساحه و تعمیر کرد بودند - بلع کوچکی
 دو جلو داس * خلاصه سب را رود حواسم - حردل حوی
 دران سهر عمل مآورد *

عنه تمییز نم

فرسنگ — غرووی و سیدیم (بدیژون) — حاکم شهر که حاکم
 (کت دور) است اسمش (لیون د ولسا) نایبش و نزرگان
 شهر و غیره دم گار حاضر بودند — آن حاکم از جانب مرشال
 یکه است مامور شده است — این مملکت را کلیه (بورگی)
 میگویند — يك قسمت از (بورگی کوت دور) است که پای تختش
 (دیزن) است — حاصل انگور درین مملکت زیاده از حد
 است — شراب اینجا مشهور است — همه دنیا میزند — هر
 کس آن صحرا و تپه های تا کستان را ملاحظه میکند میگوید
 که این همه انگور یکجا صرف میشود — وارد شهر شده از
 کوچه های تنگ گذشتیم — این شهر را در جنگ آخر دو
 مرتبه قشون پروس گرفته و داخل شده و انواع اذیت به
 اهالی اینجا کرده حریه ریاد سیورسات و آدوقه بسیار گرفته
 اند — حتی چند زن دیده شد که زخمی کرده بودند — و
 بجاها معیوب شدند بودند — عمارت بزرگی دیده شد که از
 قلاب ساخته اند — یعنی امیر (یورکی) ساخته است — برج
 بلندی هم داشت مثل برجهای عمارات ایران — چون در قدیم
 اینجا مملکتی علیحده بوده و رئیس مستقلی داشته است لهذا بسیار
 شهر را مستحکم کرده بودند — بعد فراسه مملکت خود منظم

کالسکه سده را آدم - (مارسل ماکاهون) و در دول خارجه
 صدر اعظم در کالسکه ما بودید از (بولوار د ایتالیا) و (مون
 مار رد) و (بولوار د سانتودو) عبور شد - از میدان (ماسل)
 وعمره گذشتم جمع رادی بود - هوا هم گرم تا و سیدم نگار
 جنوب ساده سده مدوی دواطای گارنسیم رن و مرد رادی
 از محله وعمره آمده بودید - (مسو ویرا) که در عهد
 (نابلون) سنوم حرو ویرا و رئیس مجلس (کسل دتا) بوده
 و حالا رئیس راه آهن جنوب (لئون و دثرون) است مارسل
 معرفی کردید تا (دیرون) همراه ماست * حلامه بعد از یک ربع
 ساعت بس کالسکه بخار داخل سدیم گویا همان کالکهای بود
 که از (مریورج) سوار سدیم را آدم - و پاریس از نظر ثابت
 شد - رقتم رو (دیرون) حالت و جنب اراضی مثل سایر جاها
 همه حا حاصل حر و سوه و جن و درخت و * آبادی سوسه
 بود رود حا های کوحک و برک و دره و نه هم بعضی حاها
 دیده شد - و متصل اسامی شهرها و استانشوها از پاریس الی
 (دیرون) از این قرار است - (موسورو) (لارس)
 (پور) (ارسی) (ویرون) * حلامه پس ساعت و پنج طی
 مسافت شد - کالسکه هم در نهایت سرعت متوقف ساعی دت

حوضها حاها که مثل کوه و آشار طبیعی ساخته اند دارد -
 وسط باغ کلاه‌فرنگی حائست که موریک میزند - قهوه خانه و
 اطاقهای خوب پر چراغ دارد - رهای خوشگل ار هر قیل ریاد
 ایا میروید - های عربی است - مثل این باغ هم یکی در لندن
 است اما هیچیک سطر ما رسید - جمعیت پاریس را قریب چهار
 کرو میگوید - در پاریس حر رسید ار طهران که فخرالدوله
 عمه ما که دختر نایب‌السلطنه وری سیار محترم بود رحلت کرده -
 مایه هم و عم و اندوه شد - در پاریس و انگلیس و آلمان
 اسپای عرب قوی هیکل که دست و پا و سم آنها مثل فیل
 است و نار ریاد میکشد خیلی دیدم که به ارادهای بارکش بسته
 بودند - در فرنگستان رسم است هر خانواده همه یک رنگ
 لباس میپوشد - مثلاً چهار خواهر همه باید اباسشان مثل هم
 باشد - خوب رسمی است

حجرت بیست و سیوم شهر جمادی الاولی

از پاریس حرکت شد شهر (ویژون) که یکی از شهرهای
 فرانسه است - صبح رود ار خواب رهاسته نا (مارشال ماکهون)
 وزیر دول خارج سیر کبیر استریه (مسیونوف) رئیس دارالشورای
 و - بر بزرگان و جنرالهای فرانسه و اهل قلم همه بودند - سوار

بل محه چهار سج ساله را که بد ذات برین اطفال است مایل سر
 بررگر که سنس دوارده سرده سال است - آنها را بطوری روی
 دست و ماری متعدد و هوا می‌اندازد مار روی دریا دم
 می‌آند و در آن واحد سر مایل را بهم سر مایل
 رد حرج متعدد و هوا می‌اندازد و می‌گردد و آنها هم روی
 سرو دست و مای این مرد طوری معانیها می‌رسد که سوسن می‌آید
 الله محه را که هوا ^{شیر} بر می‌گردد سج سنس درع مالا مرف در روی
 هوا معاق رده ما دو مار سنس می‌افتاد اگرچه سنس خودم میوه‌خانه
 رقم سنس و در (سر) دهم این (سر) تا سنس است (سر)
 رستای هم هست که سنس ریادی دور ر از اعصاب میوه‌خانه‌های
 متعدد سنس خوب در اریس است - (گراند هیل) که از همه
 بزرگر و بهر و مایل عمارات خوب سلاطین است - از اسباب
 رست عرچه سنس خواهد در این میوه‌خانه موجود و از
 ماکولات و مسرویات همه حرج حاضر است مای در اریس است
 که اسن را (مایل) می‌گوید - ماع سنس خوبی است - هر
 س بار است - دری دارد محکم از آهن هر کس داخل می‌شود
 عمارت می‌گردد - الله هر س و بر دو هزار هر آمد و شد
 می‌کشد - حراج راد در ماع روس می‌شود - خانه‌های خوب

معالم میگفت انگ شو - فوراً لنگ میشد - میگفت میر -
 میمرد - وهم چنین سائر احوال * حجاریکه محسمه از مرمر میسازد
 همه روره در منزل از گل شکل ما را میساخت - حوصله ^{مستطوره} غریبی
 داشت - از صبح الی غروب آفتاب کار میکرد - صورت ما را بسیار
 خوب از گل ساخت - بعد از مرمر خواهد ساخت - اول گلیست
 مخصوص این کار که صورت را از روی هر کس که بخواهد شنبه
 دوست کرده بعد از گچ میسازد - بعد از آن از مرمر حجاری
 میکند - صورت ما را از قراری که میکشد انشاء الله بعد از
 چهار ماه نظهران خواهد فرستاد * در پاریس قهوه خانهای
 متعدد دارد - اما از قراریکه میگویند دو قهوه خانه که در آنجا
سار و رقص و آوار هست بسیار معتبر است که (کافه شانتان)
 میگویند - مثل تماشا خانه حائست میدان شهر ردیک هم هستند -
 درخت ریاد خیابانهای خوب دارد - هر شب چراغ زیاد روشن
 میشود - از اول غروب شروع میکنند موریک ردن - صدلی
 ریادی چیده اند - مقال ^{مقاله} اشیم مردم عمارت قهوه خانه است مقاله
 خواننده رقص بدناز آدم بار و غیره حلو مردم توی عمارت میزنند
 و میخوانند - آدم بار چیز عربی است - شخصی است حوان پهوان -
 لاسی میبوند ترک بدن تنگ و جیبان - مثل ایکه ایخت باشد -

هستند - این ساگرد ها سن مرهه هستند و مدرسه هم
 سن مرهه دارد - که در هر مرهه يك درجه از ساگردان
 هستند - از اطفال سه ساله و چهار ساله الى دجرها و سرهای
 مست ساله آنها محصل نمکند - هزار هر ساگرد آنها لگا
 ندارند - اغلب اطفال سم را آورده برسانی نمکند و
 از هر علمی درس مینهند از هندسه جرافتا و ان حناطی
 گلزاری و غیره * دجرها گلهای حلی خوب مناسبت نمکند
 گل بنار خوب پیادگار نما دادند - عدد دوست هر عه چهار
 ساله در کمال ادب و حوی در مراتب بلههای عه اطفال علم
 خانه نساده بودند در پیر راهده که معامله آنها بود آوار و
 تصنیف برای مدح ورود ما سر فرانسه داد بود که اطفال
 علم تمام معجواتند - دجهرهایی بزرگ هم در مراتب بالا آوار
 و اسرار خوب معجواتند حلی از وضع و حالت برسانی اطفال
 آنها و ساگردان حوسم آمد معاودت کردم سب را رقتم در
 (سرل) آن قدر مارهای عجب ارا - ماری و غیره در آنها دادند
 سد که عجل حیران ماند - مثلا يك است حلو مری - سه عدا
 معجود است دیگر مراتب درجهال سید مراتب و غیره ده گرفته
 معجود حدوت مکند - است دیگر مادرش هر معجواتند

از پلی رقتیم بجزیره که نوی دویاچه بود - کلاه فرنگی کوچکی
از ستونها سنگی و غیره روی نخته سنگی ساخته بودند - و زیر آن
را مغاره درست کرده بودند که سنگها مثل عار برفی آویزان
شده بود - و از بالا سوراخی کرده و لوله نازکی گذاشته بودند -
آب باریکی بسنگها میخورد و قطره قطره مثل حالت طبیعی آب
میرینخت - پائین بسیار باصفا بود - قدری آنها نشستم - چند نفری
از فرنگیان و زنها آنها بودند صحبت شد - بعد پیاده رقتیم - نوی
همین جزیره - مهاخانه بود - کلاه فرنگی خوبی برای موزیک زدن
ساخته بودند - دو قایق آوردند سوار شده قدری گشته و رقتیم
محلی که کالسکها بود - بیرون آمده سوار شده از دروازه دیگر
ار (بولووارد دومسیل) رقتیم منزل - دو کوچه نزدیک عمارتی
جمعیت زیادی دیدم ایستاده منتظر ما هستند - معلوم شد
جنرال (پاژول) مدوسه خواهران رحم دینی را خبر کرده بود -
پیاده شده وارد مدرسه شدیم - یکی از کشیشان فارسی خوب
حرف میزد - چندی در مدرسه خسروآباد ارومیه آدر بابحان
معالم اطفال کاتولیکی آنها بوده است - زنهای ار دنیا گذشته
که سیاه پوش هستند و کلاههای سفید عجیبی دارند مثل
گوش فیل خیلی بودند - دو کال خوبی مراقب تربیت شاگردها

است و احرای ریاد دارد که همیشه دو مدیر مبرور کردن سرب
 هستند - اما سوار خنال مسکلی است مخصوص در فرنگسان -
 (مکار یوم) حیوان در دسا بوده است قبل از طوقان روح که
 از حسن قبل ولی بررگر است خرطوم⁷ هم ندارد - استخوان
 آرا پیدا کرده در باغ وحش گنانه اند - ناریس باسا حای
 متعدد دارد - نکش هم به باسا حانه بررگ وقتیم - همه سفرای
 خارجه ما رهاسان و (مرسل ما کاهون) و (مسو یوه) همه
 صاحبان و عیره و همراهان ما بودند - باسا حانه سوار بررگ
 معربست عمریه ما چهل حراج ریاد و جمعت سوار هم بود -
 رقاسها و حواتد ها خوب حواتدند و رصدند - مخصوص در
 رد⁷ بر دریا که دجیرهای دریائی مرصدند - سبی روم بهار
 (البر) رای سب سبی⁷ - همه حایهای معروف سهر و سهر و
 رهاسان و صاحبان فراشه و اراشها موعود بودند - آتساری
 و حراغان حوی در باغ (البره) کردند - باغ خوبست باحوص
 و فواره و حسن و اسجار - بوی باغ از روسی الکبرسته که از
 سهر نام برمن افتاده بود مثل مهاب روس بود مرد و زن که
 درس روسی مصنوعی راه معرفتند حلوه و باسای مخصوصی داشتند -
 و هم مرهه بالا را گسند - عمارت سوار خوبست - گویان های

معروفست دیده شد - درختی مصنوعی ساخته و حثه ماهی عظیم را ر دور آن بچاییده بودند که هیچ نا مار زنده، فرق نداشت - تماشای عجیبی داشت - به ایکه سرموی این حیوانات را برای فریب مردم از روی صنعت کم و زیاد کرده باشد - بلکه از بزرگ و کوچک عمر چه در این مورد هست همان حیوان اصلی است که خداوند عالم خالق کرده است - و ویژگیها در حقیقت بزرحت زیاد و مخارج بسیار و مصالح گزاف اینها را از اقصی بلاد جمع کرده برای ترقی علم و ریادی بصیرت و نمودن قدرت خداوند در خالق اقسام مخلوقات عجیه بمردم فراهم آورده و متصل مواظب نگاهداری آنها هستند - الحق زحمت بسیاری کشیده اند - این حیوانات مرده و استخوانهای مرده را باید حقیقه اسنان بنحاء شبیه تماشا کند تا چیزی بفهمد - من در این ربع ساعت چه میتوانم بفهمم - آدمم با این و نا ایکه دیگر هیچوقت بجهت تماشا نداشتهم به نفس حیوانات زنده رفقه همه را دیده از آنها رفتم منزل - اما رئیس که شش هفتاد و پنج یا هشتاد سال بود - همه را با من همراهی کرد - عدد یکصد و شصت راه رفت - هر چه میگفتم بر کردید از مبداء و میگفت مدت العمر مکررات نموده و مبداء میگفت - من منع میکنم - در هرگز آن شش مخصوص

آوردند - محم را بلند کردند کنار ورس بود - عاعده نام
 حیوانی که از میان این محم پیرون آمد عدد حروس حلی برگی
 نامد صرع سمرع و رح که در کتب ملاحظه شده است نامد از
 همین محم نامند - و الآن این صه ها را یکی هزار تومان میدهند
 ماههای عجیب و غریب بود دیدند - که از برگی و صراب
 سوشن می آمد - منموهای عجیب و غریب بود باصام مختلفه که
 یکنوع از برگی عدد است و دیگری از کوچکی عدد موس بود
 عرات حه احصام آنها را همانطور مثل رنده نگاهداشته اند از
 حله منموست که اسمش (گوریل) است در مملکت افریقه هم
 میرسد که از برگی و هیب و فوه و مارو و عه و ناو دندان
 او بر برگ و بالا بر و فوس دو عدد انسان بلکه بلندتر است -
 يك حب و ماده بودند - ماده اس کم حه بر است - دیگر
 منموست که در حرار (رسو) و (سوماطرا) و حرار (منمو)
 هم میرسد اسمش (اورانگ اوتانگ) است - اگرچه از منمو
 (گوریل) کوچکتر است اما این هم حلی حل دارد - شمار
 درنده و برک است - يك لاله لب روی مری گذاشته بودند
 عدد حر کنار برگی - آهم حر صرمی بود که حر بددن تمسوان
 صور آرا نمود - مارهای کنار برک که در حصص همان اژدهای

و حیوانات دیگر از مار و خرچنگ و نهنگ و لاک‌پشت و انواع طیور دیده شد - تماشا و عالم غریبی داشت - مثلا: ارماهی کوچک تا نهنگ همانطور که مرده نگاهداشته اند بدون اینکه کسی بفهمد زنده است یا مرده - هر مرغی از کوچک و بزرگ که در دنیا هست از مرغ کوچک مگس یسگی دنیا الی شتر مرغ همه در آنجا هست - مرغ مگس مرغیست بسیار خوش رنگ و کوچک بقدر زنبورهای بزرگ - اما همه چیزش مثل مرغ است - دیگر این قشنگ‌تر مرغی در عالم نیست و جز در یسگی دنیا هیچ جا نیست - همه مرغهای مرده را از سر و ماده با تخم خودشان و همان لایه که بجهت خود دوست کرده اند تحصیل نموده در بشت آئینه ها پیچیده و حالتی که در روی لایه و تخم می‌جوابد چنان محسوس کرده اند که هیچ بازنده فرق ندارد - از تخم مرغ مگس که کوچکتر از آن تخمی نیست و بقدر يك بسته می‌شود گرفته تا تخم مرغ رَح و شتر مرغ که از جمیع تخمها بزرگتر است در اطلاق گذاشته اند - اما در آنجا چهار عدد تخم مرغ دیدم که هر يك بقدر خرزۀ بزرگ بود - گفتند این نوع حالا در دنیا وجود ندارد - و این چهار تخم را رحتهای زیاد و سیاحت بسیار در جمیع بلاد عالم ناقبت گویا در افریقه و یسگی دنیا بدست

مرعهای برزک و کوحك الوان حوسكل حنواات سنع وعروه ار
 همه حور دیده سد - ارماع وحس سار ممالك وسنع بر است -
 ولی هر حیوانی که در اعما دهم در آنجا ها هم دید بودم -
 مگر چند حیوانی که در جای دیگر بود - منجمه مرعست
 برزک بوی هنكل که اسمش را (کاروار) میگویند از اسرائلا
 آورده اند - سزار حنوا صحنی است - عدد سرمیع واطك
 ساعنی هم سرمیع دارد - اما حسن دیگر است - دیگر
 حیوانات (تایپ) میگویند از سکی دسای حنوی آورده اند -
 سزار سینه است بزرگدن اما کوحكر - مناه کرگدن و حول و
 گوساله حیوانات برهای درید و حسی و انگهای عجیب داس
 بکنوع حیوانی بود مناه بلنگ ویر اسمش را (راگوار) میگویند
 اما به پلنگ بسر ساه دارد - سزار حنوا درید و حسی
 است - بلنگها دو نیمه کوحك را بدید سزار حوسكل -
 سزال دار افریق و سرهای دیگر هم بودند - يك قبل هم بود
 در يك قفس برزک هم عدد عاه منمون دیده سد - حنواات
 دیگر هم از اصنام سكار وعروه بود - حنریکه رباد باسا داس
 حنواات مرده بود که در "مور" عبارت نگاهداشته بودند که در
 دول دیگر دیده بودم - از هر قسم حیوان و ماهیهای جمع دریاها

آنجا به (بوادبولون) تارسیدیم بمنزل — دو (ساگو) چند
 فوجی اردو رده بودند — در ده (بولونیس) بارار خوبی بود
 که اسباب زیادی چیده بودند — امروز در (ورسائل) میان اشکال
 محسمه محسمه (ژاندرک) را که (پراس ماری) دختر (لوی فلیپ) که
 شوهر نکرده حواص مرد خودش ححاری کرده بود دیدم — بسیار
 خوب ساخته بود * روری رفتم باع وحش و نباتات — از منزل
 ما تا ایحاراه طولانی بود — رئیس آنجا که اسمش (مسیو لالشار)
 و هفتاد و بحسال از عمرش رفته بود استقمال کرد با نانش و غیره —
 جمعیت ریادی بود — از محلات آخر شهر پاریس که اعاب رعیت
 و کارگر بودند با زهایشان همه تماشا آمده بودند — باع حیوانات
 و نباتات بسیار وسیع است — در باع نباتات گلهای بسیار
 خوب با سلایقه کاشته اند — از همه گلها و نباتات در اینجا
 نمره و عدد گذاشته اند و گیاه هائیکه مربوط علم طب است
 همه را کاشته بعمل آورده اند — معلمین عام نباتات و حیوانات
 برای فهمیدن و فهماندن خاصیت هر گیاه همیشه در آنجا کار میکنند —
 اول کربخاها را که نباتات ولایات کرمیر را در آنجا ها بعمل
 آورده اند گردش کرده بعد باع حیوانات رفتم — هر نوع حیوانی
 را از ترنده و درنده و چریده در آنس ششوس کرده اند —

ششم بعد تر حاسه ارهان راهی که آمده بودم برگشتم مرسل
 (قاکاھوں) هم آمده بودید نامرسل و (منسوفوفه) وعبره
 و حناح اطافها و تالارهای (ورسائل) را گردن کردم -
 اطافها و تالارهای سنار برگ خوب دارد - آن قدر برده
 ساسی و عسمهای مرمر وعبره دارد که حساب ندارد -
 ردهای سنار اعلی از کارهای نقاشی (هوراس ورم) که سنار
 خوب کسیده است ردهای حنکهاشکه نا اغراب الحزائر در رمل
 (لوی قلب) وعبره سد و حنکهای (تابلون) ستون در
 اطالامادول عه وعبره و ردهای حنکهای (تابلون) اول
 وعبره وار کارهای اسادان قدم سنار بود - بطوریکه اگر شخص
 یک سال تمام بخواهد مدف بردها را باسا کند تمام نمی شود -
 اعلی اس اطافها را هم دهر خانه وکلا و وررا قرار داده اند
 از آمد و رف ریاد و ریخس کاعد و دهر و گناسن مر و
 صندلی وررا و محروس دفاار تالارها را از سکوه انداخته اند -
 سنار حسه سدم آمدم ناس قدری هم در باغ در کالسه گسم
 منع فواره مکطرف باغ را مار کرده بودید آب از فوار منبجست
 حلی صفا داشت - رگه رقتم مرل - از ده (داور)
 گدسه ه (سنگاو) رسدم - از آسمان بد (بولن) و از

از آنجا سوار شده رقتيم (نور سایل) منزل (مسيو بوفه)
 رئيس استقبال کرد - رقتيم بدارالشوری وکلا - از يك گالری
 مجسمهای بسیار خوب مرمر کار استادان قدیم که همه صورت
 پادشاهان قدیم و وزرا و مردم بزرگ و سرداران وعیره بود
 گذشته تارسیديم بدارالشوری - در اطاق شستيم - همدصد
 نفر وکلا در آن محاس حاضر بودند - در مراتب بالا دن و مرد
 زیادی هم محص تماشا شسته بودند - این محاس که حال و کلا
 می شینند تماشا خانه قدیم (ورسائل) است که (لوی) چهاردهم
 ساخته است - (مسيو بوفه) رئيس چون برای پذیرائی مادر عمارت
 خود بود نايش در حای رئيس شسته بود - پسرهای (لوی ولپ)
 (دومال) و (ژوانویل) هم بودند - وکلای دست چپ و
 دست راست همه بودند - دست چپا رضد دولت حالیه هستند -
 چند نفر از ژرنالها وغیره حرف ردید - از آن محله ژرنال
 (نوارل) بود و صدایش بسیار باریک و کم بود - کسی نمی
 شنید که چه میگوید - متصل وکلای دست چپ داد میزدند که بلند
 تر حرف زن - قال و مقال ^{عربی بود} - نائب رئيس متصل
 رنگ میزد که ساکت باشد - بسیار مشکل است که درین محاس
 کسی تواند حرف ببرد - بسیار تماشا داشت - يك ساعت آنجا

يك روز تمام بشیید تا يكات نقاشی آنرا ببینید - با این تعجیل -
 که من داشتم البته درك يكات نقاشی ممکن نمی شد - از کارهای
 (رفائیل) نقاشی معروف هم بود - اما من پردهای کار (البانی)
 را مربین ترجیح میدادم - بسیار با سلیقه نقاشی بوده است -
 کارهای (مورو) هم بسیار خوب بود - پردهای زیاد از کارهای
 اوستادان دیگر هم بود - مثلا پرده بود که سی هزار تومان
 بیشتر قیمت داشت - بعد از تماشا از پله رفتم باع (طویلری)
 عمارت سوخته آنرا تماشا کردم - این عمارتی بوده که در عالم مثل
 نداشته حال بالمره خراب شده است - و دیگر مثل آنرا هم
 ساختن بسیار مشکل است - چرا که محارج زیاد دارد - عمارت
 را با تمام اسباب سوراده و خراب کرده اند که بهمه جهت البته
 صد کروار تومان متجاوز ضرر وارد آمده است - ریاده از حد
 افسوس خوردم - باع (طویلری) هم بواسطه خرابی عمارت و عدم
مواظبت از صفا افتاده است - عصرها در باع موريك میزدند *
 خلاصه پیاده رفتم تا آخر باع - خیلی خسته بودم آنجا سوار
 کالسکه شده رفتم منزل (ناپلیون) سیوم يك تماشا خانه ساخته
 است که از همه تماشا خانههای فرنگ بهتر و با ریت تر است -
 پنج کروار خرج کرده هنوز هم ناتمام است - دو کروار دیگر هم

میدان (ناسنل) که مناره داور معروف مناره (روه) که از
 بیاهای لوی فلس و سنار بلند است محسمه ملکی را از ریح
 مطلا ساخته اند در آن بالاس - اصل مناره هم از خود
 اسب * خلاصه وارد (لوور) سدم - سنار عمارت عالی است
 و از جنس حجاری و ردهای ماسی و غیره نظر ندارد -
 یالار طولانی بود سنار حوس وضع که اسمش (گاری د اولی)
 منگو شد - یعنی دالان رسانوع حس و سر و آوار -
 اسباب ریادی از ظروف سَم مرصع و نطوهای معدنی و غیره
 از مصنوعات زرگرهای قدم از طلا و عرقه و بعضی اسباب طلا
 و عرقه که از زر حاله در آورد اند و از بدائع ماس دسا
 همه را در حصص و بست آینه ها گناسه اند - اسحقوان ماری
 (سارلومان) که نادسا کل فرنگسان بود در حصصه صنط کرد
 اند - حصصه طلا از قدم که سنار خوب زرگری کرد اند مال
 (ان د آرس) مادر (لوی) چهاردهم است - این نالار هم از
 ماسهای (لوی) چهاردهم است - سیبه تاج (لوی) نازدهم
 از سنگهای بدل ساخته آنجا گناسه اند - سمر و عصای
 (سارلومان) هم بود * خلاصه اطافه اسکه ردهای اسکال بود همه
 را دادم - کار تقاسان معروفست - و بای هر رد سخن ناند

اما میگویند در هر قالی که تین زرگی باشد هشت سال باید کار نکند - سیار دیر تمام میکشد اما خوب عیبی که دارد آفتاب رنگ نافته را میبرد - اما رنگ قالی ایرانی مشکل است که آفتاب نزد - از هر شکل و پرده معروفی که میخواهید ببافند نمونه آن نقش را روی قالی گذاشته اگر نمونه کوچک است بزرگتر و اگر زیاد بزرگست کوچکتر نقش قالی را میبافند * خلاصه هر طریق میخواهند ممکن است و این کمال مهارت و صنعت است که بیک ملاحظه نمونه تعیین میبافند - چند پرده خوب برای تماشا خانه بزرگ همه تمام که (پاپیون) ^{سوم فرمایش} داده بود هنوز در دست داشتند - اما میدام تماشا خانه و این پردها کی تمام خواهد شد - سیاتار کارخانه وسیعی است - و کارگر زیاد دارد - اسم رئیس اینجا (مسیودار سلا) - از اینجا رفتیم بچاخانه دولتی که کتب و غیره چاپ میکشد - بعضی را بادیست بعضی را ناچار هر چه میخواهد سیار میتوان چاپ رد - از آنجا برگشته بهماشای عمارت (لوور) رفتیم - در این راه بعضی جاها که (کمونها) آتش زده خراب کرده بودند دیده شد - از جمله يك ابار بزرگ غله دیوانی بود که سیار عمارت عالی زرگی بود نامر و ویران شده بود - چند پل را هم خراب کرده بودند - از

دو درج بود - قدریکه از شهر میگذرد طرفین رود خانه حلهای
 لب و عنقی است - اغلب رُح سوز خانه و حمامها که همه را
 بوی رود خانه از خوب ساخته اند دهنده می شود - حمام این
 طور است که اطای حوی مسقف بر روی در بوی رود خانه ساخته
 اند که آب از منابر آن جاریست هر کس میخواهد حمام رود نابد
 برود بوی آن اطای خود را بسود - رُح سوز خانه هم همین
 طور است منابر آن می بسند رُح می بسود - رُح سوز
 همه رُح این حمامها را با بخار گرم میکنند که آدم خوب سر و
 می را نال و عمر کند * خلاصه بر گسب عمر * روری رقت
 نثار خانه (گویان) نثار دور بود - کار خانه است نثار قدم
 که فرس و قالی و حرهای دیگر میبافتند و محسبهای گراف
 خرید و فروش می شود - کار خانه معای بدولت است -
 و روسای کارخانه و کارگرها مواجب حواری و اجر دولت هستند
 این قالیها و نامها بطوری خوب و نفیس است که در اطرافها
 و تالارهای سلاطین محض رُح عوص رد هاسی نصب میکنند
 و در بروس و ماحنک و فراشه و انگلیس دهنده که ماکال احرام
 در عمارت نگاه میدارند - قالی در دستان بود می بافتند برای
 تالار عمارت (قوایلو) که سهریف از شهر های فراشه -

(کمونها) بالمره خراب کرده بودند آنجا بود - تقدیر دوزخ
ارتقاعش می شد - از چودن ^{چودن} ساخته اند - بعینه همان ستون
است - اما ارتفاع ستون اصلی چهل و شش و قطرش دو در
بوده است - این ارتفاعش دو درع و قطرش یکوح است
بعضی صورتهای (پاپیون) آنجا بود - گلوله از (کمونها)
آمده و شیشه روی سر سکه ها را سوراخ کرده بدیوار رفته .
همان طور نگاهداشته شیشه را عوض نکرده بودند - گفتند بر
یادگار نگاهداشته ایم - گفتیم بد یادگاریست * خلاصه پائین آ
اسباب سکه را تماشا کردیم - تا محار حرکت میکند - آنچه
میزدند نقره بود - و هر يك پنجرانگ پول خیلی زرگی بود
گفتند حالا طلا بواسطه پولی که به پروس داده اند بسیار کمست
اما نقره زیاد و تمام پول حالا نقره است - سه عدد مدال بزر
یکی طلا و یکی نقره و دیگری مس بیادگار رفتن من ^{بصره}
رو بروی ما سکه زدند - بحط فارسی نوشته بودند - ^{بصره}
کرده بعد آمده سوار کشتی محار کوچکی شده بر خلاف حر
آب رفتیم بالا - از قلعه شهر بیرون رفته بجائی رسیدیم که
خانه (مارن) داخل (س) می شد - از آنجا نار برگ
کدار رود خانه - صفائی نداشت - آب رود خانه (س) کم و

دهم که (تاملون) اول ساخته است حلی عالی است - کلتای
 ریاد دید که دیگر بوستنس لاوم بست * سنی را رقتم *
 (ناله روانال) حلی است بسیار وسیع - میان حنای ناعجه و
 حوص است - و دورس سون و راهرو و مسع - و حلو
 و عیب این راهرو دکان است - چهار صد نافصد دکان دارد -
 از هر حور حیر اعجاز و روحه می سود - حواهرات اصل بسیار
 خوب و بدل - اسباب ^{entlasy} حراری و تلور حلی و عوه - کل دکان
 را گسم - منالعی خریدید - صحبت رمادی لباسا حی بودید *
 روری رقتم بهشتای صراخا که (هول دولامه) منگوید -
 رمن آخا که اسمس (مسوماوک) بود آمد - حی دیگر
 هم بود - اول رقتم مره بالا از ^{میر} سگهای قدم و جدید دولتها
 ریاد آخا بست آمده هاجند آمد از سلاطین قدم ایران و رکسان
 و حین و هند و سایر ممالک فرنگ هر حور سکه بود و هر قسم
مدال دیدند - از آخا باطای که اسمس اطای (تاملون)
 اول است رقتم که همه حیره ای مناعی به (تاملون) اول آخا
 بود - مثل ^{میر} سیر ^{میر} سکه و ^{میر} سکه و ^{میر} سکه و مدالها که در عهد (تاملون)
 رد بودند برای یادگاری حکما و ولایات مسووحه و ناسیای
 فسون و عر کلاً آخا بود - به سون (واندیم) هم که

که بی-کار نباشد، هر يك سه هزار تومان مواجب میدادند و
 و داخل این مجلس میکردند که آنچه مصاحبت از محاسن دارالشورای
 وکلای ملت بیرون می آید، آنرا بامضای اهل این مجلس ^{مجلس شورای} غیرسید محری
 نمیشد، - حالا بالمره متروکست * خلاصه تالارها و اطاقهای
 بسیار عالی داشت - اما صد خیف که همه اطاقها را از میان
 بریده تخته بندی کرده اند - در هر مکان يك دائره و محلی است از
 اجزاء حکومت، شهریکه در هر يك جمعیت زیاد و دفترها و کتابها
 و اسباب التحریر، بسیار، از کاعد و قلم و مرکب و غیره، ریخته
 است * خلاصه عمارت را از شکوه انداخته اند - اما هر وقت
 بخواهند تخته ها برداشته، مثل اول، میکنند - پردهای اشکال بسیار
 خوب داشت، از کارهای قدیم و جدید - خیلی تماشاکردم -
 کلیسای بسیار خوب، بزرگ و بلند در پاریس است - که از بالای
 'اولک' (تریومف) دیدم، اسمش (پلنتون) - (لوی) پانزدهم
 ساخته است - اول کلیسا بوده بعد محل ^{مجلس شورای} قور اشخاص معتبره شده -
 در این اواخر ^{بسیار} بار کلیسا و عبادتگاه است - مذحبق ریاضی ^{مجلس شورای} دورش
 بود تعمیر میکردند - (کمون) هنگام شورش خراب کرده بودند -
 کلیسای دیگر هم بعد از کلیسای (تردام) در پاریس است که
 (سندسولیس) میگویند - بسیار برای عالی است - کلیسای (مادلن)

حوت دارد - حوت (هوتل دوئل) دارالحکومه حالا حراس
و آتش رده اند این عمارت دارالحکومت شهر پاریس قرار داده
اند - رسدیم ساعت (مسودوال) - حاکم پاریس و (مسودالقامد)
مهندس شهر پاریس وعمره اعما بودند - کوحهای پاریس که نان
طوریست و وسیع و مسطح شده و حناشلها را کمان نظم و سلفه
درج کلسه اند همه از روی دستورالعمل واهنام (مسودوسمان)
حاکم سابق پاریس که در عهد (مانلون) بوده و این مهندس
درست شده است قدری در بوی ناع نسیم و از آنجا برای
ماساژ اسکال وعمره عمارت رقتم (مسودورن) که رئیس مجلس
شهری پاریس است محصور آمد - عمارت (لوکسامبورج) از
عماراب عالی پاریس است (لوی ولت) مجلس سنای دولت را آنجا
قرار داده بود عمارتی بنابر عالی (لوی ولت) ساخته است متصل
بان عمارت است که احزابی بنا آنجا می بنسند - تا آخر عهد
(مانلون) هم اهل بنا آنجا بودند - بعد از جمهوری موقوف
شد - حالا در همان اطراف دیدن یکدوهر معلم ساگردان مدارس
را امتحان میکردند - هر ساگردنکه از امتحان بیرون رود
میتواند مفت داخل مدارس عمده شد - بنا عمارت بوده است
از صد هزار کاپی از بزرگان و اعیان و مرداران مس دولت

هست - از معدن طلا گرفته الی ذغال - و همه را نمره و تفصیل
 توی حبه‌های شیشه گذاشته اند - معدن سنگ زمردیکه در ممالک
 (نوول کرنا) در ینگی دیاست حالا سنگ زمرد از اینجا
 می آورد قطعهای زمرد خوش رنگ بی عیب ^{از لای معدن} قوی سنگها دیده
 شد - نمونه معدن سنگ زمرد ^{سبیر} و غیره را هم دیدم -
 اما همه بزرگ و پست بود * خلاصه اینقدر از نمونه معادن بود
 که حساب نداشت و محالی ^{مستحق} میخواست که شخص مدتها يك يك
 را ندقت دیده با معاین سئوال و جوابها نکند تا چیزی بفهمد -
 به که در پنج دقیقه ما میخواستیم سنگها را دیده و بدانیم که هر
 يك را از کدام معدن آورده و خواص و طبیعتش چیست البته
 محال بود - رقتیم مرتبه بالا ^{فیل} ها را آحا چیده بودند -
 یعنی استخوان حیوانات از قتل از طوفان نوح و بعد از آن و
 حیواناتیکه ^{بسیار} حیرت یافته اند - بسیار چیزهای عجیب و غریب
 بود که داستان تفصیل آنها عالمی مخصوص است و در اینجا نوشتن
 مناسب نیست - و بعد ازین گردشها رقتیم منزل * روری رقتیم
 بگردش بعمارت (لوکسا مورع) - باغ و عمارتست بسیار بزرگ
 و عالی که از عهد (لوی) سیزدهم بنا شده است - باغش جالاً عامه
 است که مردم عمر روز آحا بگردش میروند - گل کاریهای بسیار

(نروام) وسنه مهر که در حرره رود حاة (س) بوی مهر
واقع است ^{نیم} - از بهوی هوئل (دولا موه) و (اسی بودو
فراش) و (کسل د تا) که عمارت برک و رارخاه و از عهد
(مانون) اول ساسده و (کمونا) مانر آتس رده اند گدسه
ه کلسا رمنده کسسا حلو آمدند - سای ان کلسا سنار عالی
و همه از سنگ است - و فریت ^{سعد} سال است ساحت اند -
داخل سده همه حارا ^{مدف} گردن کردم - منرها و معجراها از
حوهای ^{مدف} مدف کاری قدم سنار اعلی دادند - عجره ها همه از
سسهای ^{الوان} الوان سنار حویست - حراة کلسا را ددم - صبی
اسنانا مثل سنگ و طروف طلا و مطلا و مره و عره بود -
در آغا ما کس برک صحبت کردم - رسندم اعتماد سها در
حق حصرت عسی حلت - سراب منحورد ناه - بل مار
همه کسسا مثل انکه من سوال عجیبی کرده باسم حاجت اع گفتند
الله منحورده سهل است خودس هم سراب می انداخته است -
هد گیم کم منحورد است نازاد همه گفتند رباد هم منحورده
است - هد رگسه رومب عدرسه معادن که (اکل دمن)
منگوید - اسم رمن اعما (مسودوره) است - سنار حای
عجیبی است - از جمع سنگهای معادن دسا موه در آغا

سایر حالتها - بعد از آن آنجا بپایه میجورد میروند بالا آنجا يك
محوطه گردیست که شخص از هر طرف نگاه میکند : شهر پاریس
و قلعهات اطراف شهر و توپ و گلوله و هنگامه جنگ و محاصره
و هوا رفتن و ^{ترکیدن} گلوله توپ و ^{میکند} بارشک به اطراف می آمد.
مثل این است که الآن شخص در شهر پاریس است و جمیع حالات
جنگ با پروس و شورش را ملاحظه میکند * خلاصه شخص تا
بخشم خود به پیدایمیداند چگونه است که پرده مصنوعی و امر
معدوم را با حال حقیقی و شئی موحود میتوان فرق گذاشت -
همین محل همیشه محل برور همین ساعت بوده که هر وقت هر کس
خواسته پول داده و رفته تماشا کرده است - ^{شاهد} مؤکلین اینجا را
مداخل بسیار است - تعجب در این است که مدت زمانی دور
بمای فتح (سواستاپول) را که انگلیس و فراسه کرده و روس
را شکسته بودند اینجا ساخته بعد آرا بر چیده - مدتی فتح قشون
فراسه را که قشون دولت استریه را در (سولفریو) و (ماژانتا)
و غیره شکست داده بودند میان آورده نشان میدادند - حال شکست
و بدبختی فراسه را کشیده نشان میدهند - اما در اینجا چون هوا
بسیار حبس است بیشتر اوده دقیقه هر کس مانند سرش ^{شیر} گپیچ حورده
احوالش بهم میجورد - رود برگشتیم * روری به کلیسای

این آب آبر همان رود حائ (بی ر) است که در شهر (رم)
 های تحت ایتالیاست - و عجمهای مرمر (و یوس) که
 در النوع حسن است - یکی را بنام حوب حجاری کرده اند -
 اما هر دو در سن از بارو سکنه بود - صورهای دیگر هم بنام
 بود که در جاهای دیگر مثل آنها کم دید می شد و روری و قیم
 محلی که (بانوراما) میگویند - می دور ما - این يك عام و
 صنی بنام عجب است - و ^{مجمع} مجمع آن یکی دسانی است -
 در يك بنام ما بود - صدر اعظم و دیگران همه بودند -
 رسیدم محاسن عمارت مدوری مظهر آمد - در کوچه کی داس -
 داخل شده اول رسیدم مدور بانی که کوچه از کوچهای پاریس
 را میباشد - در هنگامیکه روسها شهر را محاصره کرده گلوله و
 تاراجك مثل نگرگ از هوا میبارید و فصل زمستان هم هست
 مردم از جاها بیرون آمده در رن و محه خود را گرفته فرار
 میکنند - هر قدر شخص بظرف داف منظر لگا میکرد این حال
^{عجم} عجم می شد بطوریکه هیچ عیب شخصی داد که این برد
 صورت و قیاسی است با حال جنی و همان زمان گر و
 دار است - شخصی رمن خورده سرس سکنه خون مرعج
 هیچ معلوم بود که خون جنی است یا مصنوعی - و همچنین

conduisent vers

بعضی حلقه هارا مثل دایره پوست کشیده بودند - اسپها در سر
 تاخت بقوت پوست را پاره کرده از توی حلقه ^{presser} رد می شدند و آدمی هم
 که سوار بود از بالای حلقه حسته آن طرف روی اسب می افتاد -
 زنها و پسرهای سواره کارها میکردند که بتعریف و نوشتن نمی
 آید - مثلاً در يك نفس و يك دفعه بالای اسب پانصد معاق
 وارونه میزدند که از قوه شر خارج است - اطفال كوچك
 خوشگل طوری معلقها میزدند که تصور نمی آید - ^{supplément} سد نازی
 بسیار خوبی کردند که بجز میمون و عنکبوت کار هیچ دی هسی
 نیست * خلاصه کارهای غریب کردند - خیلی تماشا داشت -
 بعد رفتیم عمارت (لوور) جمیع حکما و دانشمندان پاریس
 آنجا بودند - وزیر علوم که مردی بسیار فربه و بلند و اسمش
 (باتی) است آنجا بود - رفتیم مرتبه پائین عمارت که مجسمهای
 مرمر قدیم و جدید آنجا بود - سواره رده پوش مشعلها در
 دست جلو ما میرفتند - حکما و علما از دو طرف و وزیر علوم
 نزدیک ما راه میروند - بعد از گردش زیاد آمدیم منزل -
 مجسمهای بسیار خوب دیده شد - يك محسمه بزرگی بود از
 مرمر بسیار عظیم الجثه و قوی هیکل ^{تند و تیز} تکیه نکوه داده اشسته
 پاهایش دراز و طرفی در دستش بود که آب از آن میریخت -

همه سرکردگان فراسه و سفرای خارجه و غیره حاضر بودند -
 الحمد لله بسیار خوش گذشت - آمدم منزل - مرشال الی منزل
 باز در کالسه همراه بودند - در این آتشیاری سواره روه پوش
 (کوپراسیه) که سه هزار نفر می شوند از آب رود خانه مشعل
 بدست موزیکان ران میگذشتند - شکوهی داشت * شنی رقتیم
 (سیرک) که نزدیک عمارت ماست - مثل تماشا خانه حایست اما
 بهتر - عمارت مدوری ساخته اند - دورش از چوب مرآت
 دارد بجهت شستن مردم - سقف هم دارد - چهل چراغ ریادی
 آویخته اند - میان این عمارت را مثل کودرووحانه ^{سینه} ریخته اند -
 وسعی دارد - سه هزار نفر آدم میگیرد - خصوصاً شیدکه ما
آحبا رقتیم خیلی آدم بود - صدلی سی - تومان و پجاه تومان
 احاره کرده بودند - رهای سیار خوشگل بودند - صدر اعظم
 و شاهزاده ها و غیره حضور داشتند - آحبا سه در دارد -
 یکی در طویله اسپای سیرک است که نخل ^{نخل} یاریست که از همان در
 آمد و شد میکند - قدر پجاه شصت اسپ سیار خوب دارند
 بریگهای غریب - هیچ جا چنین اسپا ندیده بودم - اسپای حالد
 عجیب بودند - البته هزار تومان و پانصد تومان قیمت داشتند - و
 طوری این اسپها را تعلیم و عادت داده اند که بیک اشاره هر

آنجا اسناده آمدم ماس سوار کالسه سده رقیم ارس کالسه
 و جمع بود امکان عنور بدست - رحمت بمرل و سندم -
 س را مرسال آمدید ما هم سوار سده رقیم ار (سنازله)
 وعبره گذستم - از عمارت ما الی محل آسپازی ار دو طرف
 آدم بود - امس الله بك کرور جمع ار دن و مرد ددم -
 همه فریاد میزدند که ساه ایران ریده باد - مرسال را هم توصیف
 میکردند و میگفتند فرانسه ریده باد - حراغان سناز حوی
 کرده بودند - در جمع کوحها لامنه ای ^{every thing} بطور مثل گوی گوی گرد
 آویخته بود - باد قدری حراغها را ادب کرد - خیلی را رفته
 رسدیم محاشکه رود حاه (س) در میان بود - و آن طرف
 رود حاه آسناری حاضر کرده بودند - آدست رود حاه مقابل
 ما میدان مسق و مدرسه نظامست که همه حراغان بود - جلته
 ما نسه بودیم اسس (پروکادرو) بود - ان طرف رود حاه
 هم همه حراغان بود - رای ما اطافهای عالی ار حوب ساخته
چهل حراع ریادی آویخته بودند - پردعای ریاد که تار ار
 حرر و عمل و تافته بافه بودند آوران بود - ولی باد و
 ماران قدری اوصاع را میسوس کرد - اما مار حراغها حوی
 ار کار بود کمتر خاموس سد - آسناری سناز حوی کردند -

هتر است و بیشتر تماشا دارد - هر دور دایره اسپ دوانی ایران
 میفرسنگ است - شش دور که سه فرسنگ باشد گاهی هفت دور
 يك من میدواند - هر اسپي که پیش بیاید سر کرده است - اینجا
 منتهای اسپ دوانی یکدور است که میفرسنگ باشد - هتر اسپ
 خوب معلوم میشود - دور آخر چند سد از نخته با ارتفاع یکدور
 که روی آنها چار و گون صحرانی گذاشته بودند اسپها از روی
 آنها چندین دفعه سرتاخت میخواستند - این طور سوار تماشا
 داشت - اسپ دوانی يك ساعت بیشتر طول کشید - بعد رفتیم
 مرل - مارشال رفتند که شب برای آتشبازی و چراغان حاضر
 شوید - ما آمده دم ارک (تریومف) پیاده شدیم - جمعی از
 ماتزمین بودند - رفتیم بالای ارک (تریومف) - دوستان و
 هشتاد و پنج پله میخورد - سوار مرتفع است - بالهای تک
 پنج پچی دارد - سوار مشکل است بالا رفتن - من يك
 عس رفتیم - اما سائرن آهسته آهسته آمدند - از بالا کل شهر
 پاریس و اطراف و قلعات همه پیداست - مردمیکه از (لوشان)
 و اسپ دوانی را میگوشتند همه پیدا بودند - از (بواد بولون)
 الی آخر (نرایزه) هفت قطار کالسکه بود - و همچنین در
 - برکوچم کالسکه زیاد سفر آمد - خیلی تماشا داشت - قدری

سکس و حرانی فراسه آمدن این طور اجماع و نظم فسون
 بیورد - لباسهای خوب داشتند - جنگ افواج همان کسانو قدم
 است - بویا همه همان بویاست که در جنگ آلمان و پس از
 آن داشتند - بعد از ایام سان که بزرگ عروج بود برگشتیم
 بمول - روری هم به (اوسان) برای است دوانی رهم -
 خود مرسل بعمار آمد سوار کالسکه شده رقتم - ساری هم
 بودند - از همان را که آروز عسیر فسون رفته بودم الی (بود
 بولون) رفته از آنجا از دم (آسار) گدسه رهم همان مالا
 خانه که دور سان فسون سه بودم و در خارج (مسووفه)
 روحه مرسل و سرداران و عمر و اباحی عثمانی و اباحی
 اطریس بودند - در و مرد رمادی هم دور است دوانی بودند
 چهار دفعه است دوانند - اسم هر دورا یکی از ولایت ایران
 گدسه بودند - مثل اصفهان سرار و عمر - دور اول نصف
 دانه که یک میدان است ماسد دوانند - حامل سواریکه لناس
 سر بود رنگ ^{لله} حمالی^{له} ایران است او پس آمد - بعد دو دور
 دیگر نکدورا نام دوانند - اما چون مسافت زیاد است اسها
 اعانت ما می آمدند اسبی که پس می آمد مثلا یک سر و
 گردن از سار اسها پسر بود - در ایران قاعد است دوانی

چینما توی حاکل مالای درختها کلاً آدم بود — بعد از تماشای
صفوف باطاقهای چوبی که از قدیم در همس میدان مخصوص همین
طور ساها و اسب دوانیها ساخته اند بالا رفته نشینم — مارشال
رفتند توی سره و چن — سرداران فراسه هم با بعضی واستگان
اطامی و عثمانی و اطیش و روسی و پروسی پیش مرشال
ایستاده بودند — در بالا حانه که ما بودیم وریر خارجه فراسه
(مسیووفه) وریر دارالشورا (مرشال کان رور) وعیره بودند —
(کان رور) چون حالا داخل قشون بیست و ابوالحمی ^{بدر} ندارد
سوار شده بود * خلاصه افواج و توپخانه آمده گذشتند — بعد
سوارها گذشتند. کل وکلای مات فراسه که پانصد نفر بودند آمده
اشسته بودند در عمارت — طرف دست چپ سفرای خارجه وعیره
نشسته بودند — روجه مارشال (ما کاهون) هم بود — جمعی
از زنها و حامیهای خوشگل هم در اطراف ما اشسته بودند —
عمر فوجی که از جلو میگذاشت وکلای مات دست میبردند —
هورا میگذاشتند — مارشال (ما کاهون) هم برای هر فوج
کلاه بر میداشت — قریب سه ساعت طول کشید تا همه افواج
سواره و پیاده و توپخانه گذشتند — در سرهم ^{بدر} متجاوز از هشتاد
هزار نفر بودند — قشون خوبی سان دادند — آمد از آن همه

(ما کاهون) یا خیرالها و صاحب منصان و عمر سوار اسناده
 بودند - جمعیت رمادی از زن و مرد بود - (دول دوغور)
 سر برگ (لوی ولت) را هم که میده بودم سواره آنها
 بود - با او صحبت شد - منم از کالسکه در آمده سوار اس
 صاحب الحمر سدم - رمال (لادیمرو) که سردار کل فسون
 مارین اس با (انا مارور) بی اخونداس بودند * خلاصه همین
 طور وقتیم صفوف سوارهای رده بوس (کوراسه) و سوارهای
 سنگ (هوسار) رسیدیم - از دو طرف اسناد و هزار هر
 سواره بودند - بعد از اتمام صفوف سوار وقتیم صحرای وحش
 (لونسان) که جن وستی اس طرف دسب ح کو مصنوعی
 ساخته اند آب رمادی آسار ما سد مربرد - حر (بوادبولون)
 اس - ساد نظام هم فریب صد و پست فوج بودند - اما هر
 فوجی چهار صد ماسد هر ماسر بودند - مای مرخص حاه
 هستند - از جلو ساده و بومحانه گدسم - این فسون اطراف
 بعد مارین اس - مثلا بعضی از افواج از سی فرسنگ را
 برای سان دادن آمده بودند - سصد عراده بوب هم بود که
 ماسها سه بودند - همه افواج سلام نظامی داده بردها را برای
 تعلیم و احرام منحوااسدند - ما هم جواب میدادیم - و در

خیال تازه حالا در سردارد که راه آهنی از شهر (اورامبورغ)
 روسیه بسارد الی شهر سمرقند تا پیشاور خاگ هندوستان انگلیس -
 اما این خیالیست سیار دور و دراز - (مسیوتادار) که عکاس قابل
 پاریس است بمحصور آمده عکس ما را انداخت - سابقاً با نالون زیاد
 هوا رفته است - اما حالا ازین خیال افتاده مشغول عکاسی است -
 شخص بامزه با بنیه است - (مسیوتاردیو) که رئیس مجلس حفظ الصحره
 پاریس است بمحصور آمد - (بالری) که حراح معروف و پسر
 حراح باشی (ناپلیون) اول است و (ژول کلو) که عموی
 (کلو که) که حکیم باشی شاه مرحوم و حکیم ما بود و خودش
 در طهران شب نفهمیده عوض شراب رراری خورده مرد
 محصور آمدند - (مسیوبوره) که سابقاً در طهران وزیر مختار
 بود در اسلامبول و جاهای دیگر در ایام سلطنت (ناپلیون)
 وزارت محتای داشته است محصور آمد - بسیار صحت گردیم
 آدم قالی است * خلاصه گلوله زیادی از پروسها همین عمارت
 (پاله پور نون) خورده که های گلوله هنوز باقیست - روزی
 رقتیم به (لشان) برای سان ^{مید مید} قشون - ^{در روز} نهار خورده سوار
 کالسکه شده همه همراه بودند - از ارك (تربومف) و (شانزالبزه)
 و (نواد بولون) گذشتیم - وسط (نواد بولون) مرشال

سده بودد - (مسو کرمو) که یکی از وکلای ملی فرانسه و
 یهودست و همسر ^{رژیه} ریچد (ناپلیون) سوم بوده و ناطق عربی
 است محصور آمد - مردست پیر سنار کوتاه - حالا در مجلس
 مارلس فرانسه حرف میرد - و ماربرصد ووساست - (روحنلد)
 معروف یهودی هم که سنار با دولت است محصور آمد -
 صاحب سد - حامی یهودها را زیاد منگرد - و از یهودهای
 ایران حرف میرد - و استغای آسای آنها را منمود - ماو
 گهم سند ام سما رادو ها هزار کروور پول دارند - من هر
 مدام که سما کروور پول سک دولت برکی ما کوچکی داد مملکتی
 را خرید و یهودهای مام دما را آخا - ح کسند - و خودمان
 و من آنها بسود همه را آسود را پیرد که این طور مقرو
 و رسان ساسد - سنار خند سد و هیچ جوابی ندان -
 و ماو ^{پیر} خالی کردم که من از جمع مال خارجه که در ایران
 هستند حاج منکام - (مارلس) معروف که دریای سند
 را با بحر احمر وصل کرده است - می گمانی زیادی جمع سده
 ما تمام این شخص را را مار کردند و مان واسطه را
 بخاروب بند و ایران و چین وعد هرگسان عرب دو هزار
 فرسنگ بر دلت رسد - ما نرس که جواب محصور آمد -

را در سنه ۱۶۷۰ مسیحی رَحْسَتْ حُکْم (لوی) چہاردم
 (لوودا) و ریرِ حُکْم کرده است - سی و دو عُمَرَادَةُ توپ
 در (انوالید) است - ہر وقت کارِ بزرگی مثل فتوحاتِ عظیمہ
 و غیرہ ^{بہت} وہ بدہد توپہای (انوالید) را شُلِیک میکند - در ورود ما
 ہم بیمارِیس ار (انوالید) شُلِیک توپ کردید - بیرقہائیکہ در عہد
 ناپلیون و بعد از آن از دولتہای دیگر در حُکْم ہا گرفتہ ہمہ
 را در (انوالید) ضبط کردہ اند - و ہمچین بیرقہائیکہ از زمانِ
 (لوی) چہاردم گرفتہ اند آنجا موحود است - در دورِ
 مقبرہ (ناپلیون) چہل و شش بیرق است کہ خودش در حاکمہا
 گرفتہ است - در کلیسا دویست و چہل و پنج بیرق است کہ
 از عہودِ قدیمہ و حدیدہ گرفتہ اند - مقبرہ اعابِ سرداران
 فرانسه از قدیم و حدید در این کلیسا است - از آحملاہ (تور)
 و (دان) و (لاس) و (کلر) کہ از سرداران و ورای
 (لوی) چہاردم بودہ اند - (مرتیر) و (ژوردان) از
 سرداران (ناپلیون) ہستند - در دورِ مقبرہ (ناپلیون) قبر
 (ژرم) برادر (ناپلیون) و (مرشل دورک) و (مرشل
 برتان) است - ہر روز قبل از ورودِ ما بفرانسه در راہ آہن
 (شرووع) دو زن بخار بہم خوردہ جمعی کنیز تابع و رحمی

از جنگهای آنوقت میراث ^{clear} ^{clear} منکرید - اسامی آنها را این قرار
 است کاسین (دوسان) (سامی) (رآنی) آنطرف معبره چپ
 بود در لب آبسه کلاه (فایلیون) اول که در جنگها و هر
 ملکناسه آنها بود - کلاه را برداشته سوار نگا کردم - کلاه
 ناساه و سوار سوار روی و ایدست گرفته بودم - از کلاه
 معلوم بود که (فایلیون) همیشه این کلاه در سرش بوده است -
 کلاه ساده بود - سمیر (فایلیون) که در جنگ (اسرلس)
 کمرش بوده آنها بود - برداشته دهم - سمیری بود (کوچک و
 راست و قصه اس طلا بود - اها سمیر و رنگ رده بود -
 از علاف کشیده می شد - با احترام تمام هر دو را بخای وجود
 گداسه ییرون آمده رقم عوره ^{سو} که عوۀ بوسهای قدم و جدید
 و اختراعات آنها را گداسه و اسلحه قدم سرداران و پهلوانان
 سابق ورره ریاد از آدم و اسب همه پامره و اسم صاحب آنها
 مرها حنده بودند - بعضی جاهای دیگر هم عمل اسلحه و عوۀ
 بود چون قدری حسه بودم بهاسای آنها را ورور دیگر گداسه
 آمدم مرل - آغۀ آلان در (اتوالند) از صاحب مصب و
 سوار موجود است ناصد و بود هر اسب - سی و سیح از
 عهد (فایلیون) اول میانه اند مانی از عهد صد سیح عمارت

پیر و افلیج هم بود اسمش (مارتن پره) با احوال آنها و سایر صاحب منصبان استقبال کردند - این حاکم سابقاً در الجزایر حکومت داشت - در جنگ کریمه و ایتالیا رئیس (انامازور) ها بوده است - رفتم توی کلیسا - محراب ^{یخساز} سیدار خوبی از سنگ و مطلا کاری دارد - (لوی فلیپ) پادشاه سابق فرانسه ساخته است - سیدار برای عالی اسب - آن طرف محراب توی گنبد مقبره (ناپلیون) اول است که حسد او را از حزیرة (سنت هلن) (لوی فلیپ) آورده آنجا دفن کرده است - سنگ روی قبر را که رنگ ماشی دارد از حزیرة (کرس) آورده اند - بالای آن سنگ بسیار خوب سبز است و رنگ مایل سرخی دارد - امپراطور (نیکلای) روس فرستاده است - بنای این کلیسای (اوالید) کلیه از (لوی) چهاردهم است - محراب و بعضی چیزهای دیگر را (لوی فلیپ) ساخته - توی گنبد را هم او کود کرده است - که سنگ مقبره را آنجا گذاشته اند - دورش از بالا راهرو دارد که مردم آمده تماشا می کنند - عمارت (اوالید) بسیار عالیت - گنبدش را (ناپلیون) مطلا کرده است - چند نفر از سربازهای قدیم که در جنگهای (وانلو) و (فربلد) و (ایا) بوده آنجا دیده شدند - ناز هم ناکال بیه بودند -

که از مهات آب مربعی مثل آسار و از حوص قوارها
 منجست - اعلی بررگان و سرداران و سقرای خارجه و محاسن
 و اعیان و وکلای مات و عمره حضور داشتند - صندلی گداسه
 بودند ^{معمولاً} بسیم - همه نشستند - آشنای سزار حوص سد -
 مهات بود هوا هم خیلی خوب و حوص بود - بعد از اتمام
 آشنای سوار کالسه سد از را (سب کلو) که عمارت عالی
 دولی بوده و در جنگ آلمان همه آتش گرفته و سوخته اما
 حناان و ناعس برجا ماند است - رقتم به (نواد بولون) و از
 آنجا سهر و مرل رقتم - در این را نا (حیرل اربون)
 همه جا تا مرل صحبت کردم * روری رقتم به (انوالد) که معر
 نالون اول و سایر سرداران و برادران نالون و سرداران قدم
 امام (لوی) چهاردهم و عمر در آغاس برل ما که دارالسورای
 قدم است یعنی معمار (ناله دیورن) در حلو (انوالد) معمار
 وستی است حناانهای بر درخت هم دارد وارد سدیم - سرداران
 پیر قدم که رختی و بعضی بی نا و بعضی سبب و رختی کور
 بودند همه صفت کنند احرامات طامی بعمل آوردند - ما هم
 معارف کردیم - در حناط (انوالد) بعضی از پوسهای بررگ
 قدم و حمار و عمر گداسه اند حاکم (انوالد) که بعضی سزار

است - ادعای سلطنت اسپانیول دارد - (کونت دو پای)
 نوّه (لوی فلیپ) است و پسر (دول دورله ان) که پسر
 (لوی فلیپ) و ولیعهد بود - بعد از آنکه از کالسکه افتاده
 مرده بود این ولیعهد شده * خلاصه بعد از ساعتی (مارشال
 ما کا هون) آمدند - رفتم با طاقی که تحت حواب (لوی)
 چهاردهم با اسباب حواش آمحا بود تماشا کرده بعد آمده سر
 میز شام نشستیم - میز طولانی و شام خوبی بود - اعلیٰ ار
 سرکردگان و صاحب مضاف نظامی و وکلاء و غیره بودند - دست
 راست ما (مسیونوفه) رئیس دارالشورای نشسته بود - دست چپ
 وزیر دول خارج روبر و مارشال - دست راست ایشان
 صدر اعظم - همین طور شاهزادهای ایران و غیره هم در دوطرف
 نشسته بودند - صبیح الدوله عقب صدفی ما ایستاده ترجمه میکرد -
 سیدار خوش گذشت - این تالار تالار طولانی سیدار خوب مرینی
 است - چهل چراغهای متعدد دارد - بعد از شام پائین آمده
 من و مرشال در کالسکه نشسته چراغان عمارت و باغ را تماشا
 کردیم - سواره رده پوش که در دست هریک مشعلی بود حلو
 بودند - جمعیت زیادی بود - بالاخره رفتم اطرف دیگری از
 باغ که دریاچه بود - و آن طرف دریاچه چند مرتبه داشت

حکم (مارسال مارن) که در تمام سدر قامه و آلتاها اوهم حر
 اشرا اسیر شده است و کمال اموس را داشت که چرا در مح
 حکم (مارد) بوده است و حلامه مد سرهای (لوی فلف) را
 دیم در عهد (تالندون) ارشاکت وراسته احراج و در انگلس
 بوده - و مد ار جمهوری سکا وراسته آمده اند - در
 ترشاشرا که یکی (دول دمل) و دیگری (رس ژوان وین)
 ماسد امروز دیم - شاهزاده (دومل) بسیار آدم قاتلس -
 (ژوان وین) هم شاهزاده حیویت قدری گوس سکن است
 (کوت داری) که یوه (ای فلف) است و حالا سامنت
 طایفه اورلایا، معبد آسا - می رفته بود شاه
 که در ییلاق حوالی اریس دارد - شاهزادهها محبت مد
 وقتند - آنها حالا از حاکم ملت در دارالدرای وکال دارد -
 چون در عهد مدرسان دو نظام هم محبت داسه حالا هم در
 دورهای رسمی حب نسامی مایوسد - داسه ساهت رانه
 را دارد - تا حد اجه خواهد - اسامی و رمز شاهزادهها
 این قرار است - ک (لی فلف - دول دیم) -
 است - مد از آل (را وین) مد از آل (دول دمل)
 مد از آل (دول دیمون) که حالا در اسامول

و شجاعت آنها ندارد * خلاصه این محسمها بسیار خوب بود -
 قدری چرك شده و تار عنکوب همه آنها را گرفته بود . آمدم
 باین - جای دیگر بود که مدور ساخته بودند میانش حوض و
 فواره - دور تا دور همه ستون سنگ دو قطار - مابین ستونها
 حوض بلند سنگی پایه داری ساخته اند که از میان آن فواره
 بلندی میجهد - قریب هشتاد بود حوض داشت که از میان هر
 یک فواره میجست - این ستونها و فوارها وسط زمین و غیره
 همه از سنگ است - و همچنین در سایر جاهای باغ فواره و
 مجسمه مرمر و غیره بسیار است - حیاطان زیاد وسیع با صفا
 تعریف آنها گاهو حقه نوشتن ممکن می شود مگر ای که خود
 شعص همه را به بند - زن و مرد تماشاچی اردحام غریبی
 کرده فریاد میزدند هورا میکشیدند - برگشته رفیم بالای عمارت -
 قدری در اطرافها گردش کردم - مارشال (کان رور) (پالیکا^{هو})
 که سردار قشور مامور چین بوده است محصور آمد صحبت شد -
 (پالیکا^{هو}) حالا بیکار است - میگفت از بیکاری مشغول نوشتن
 رور نامه چین هستم - (کان رور) هم حالا شعلی ندارد -
 اما بسیار سر کرده قالی است با هوش و رشید^{سوار} - در جنگ
 (سواستاپول) سردار بوده در محاصره قلعه (مزود) در نجات

سرهای درختها را هم سه مدل سقف کرده و یکا، گاه یک بر مندان
مدوری از درخت او سره سدا می سود که در مندان آن چوب
عظم و - قوار، مرقی منجهد - سدا ما صفا حافی است - علی
و مدل کوه ساخته اند - آسار از کو مرورد و چند عجمه
برک مرمر، دو بر آسار گدایه اند که یکی از آن عجمها
موسوم به (ایولون) که رب النوع حس ^{مردانه و روسی}
و سراسر آرایش میکند - ساین کور او آینه و گل و اسباب
آرایش نگاه داسه - آندر خوب حکاری شده است که بصورت
در می آید حواسم بروم بالا بردن آن عجمها در آسار -
مارسال و حوال (اربون) گفند رفی ماغا سدا اسکال دود
عجمه آنکه راهس همه ^{سماکت سدا} برگاه و سنگ و سیرالا است حرم
گفتم میروم - و از کالکه نائن آمده رفتم بالا - اگر چه
راهس بد بود - اما برای ما که حلی بد را از راهس را در
سکار گاه های ازان رفته و دیدم بودم هیچ اسکال نداسه
تا رسدم بردن عجمها - حوال (اربون) آمد - اما ریمین
حورده - همه رختهاش گلی و سوس کج سد ناکه سکت
مارسال هم آمد - اما حلی رحب و ما امداد چند مرد دیگر
اکن طور آمدن مارساله و حوال فراسه ماغا مناقن مارساد

عمارات (لوی) چهاردهم است - یعنی کل (ورسایل) را
 از عمارت و باغ او ساخته است - بردها و اشکال خوب درین
 نچلد اطاق دیدم - همه عمارت از سنگ و بسیار محکم است -
 و در خجاری و نقاشی و علم معماری اولی سای فرنگت -
 (مسیوبوفه) دم کالسه استقبال کرد - وکلای دیگر دولت هم
 بودند - وقتیم بالا در اطاق روی صمدی نشستیم - در (مسیوبوفه)
 آمده حضور آمد بر حاسته از همان راهی که آمده بودیم رفته
 تا ایمنه راه معماریکه (مارشال ماکاهون) منزل دارند رسیدیم
 پیاده مارشال و سرداران دیگر استقبال کردند - وقتیم بالا در
 اطاق نشستیم - آنجا هم عمارت عالی خوب بسیار با زینتی است
^{معماری} جزء عمارات (ورسایل) است - روضه مارشال محصور آمد -
 بسیار در ^{معماری} لطیفی است - مارشال يك پسر بزرگ که سطر هفده
 هجده ساله و دو دختر دارند آمدند توی اطاق - و بر خارجه
 (دوک دبروی) هم آنجا بود - بعد وقتیم پائین - ما و مارشال یکالسه
^{معماری} نشسته وقتیم (ورسایل) گردش کردیم - حوضها و فوارهای زیاد که
 مبلعش مثل فوارهای عمارت بلور لندن از چرخ محارست - منعها را
 بار کرده آب فوارها انداخته بودند - دریاچه طولانی پائین حوض و
 فوارها داشت - ^{معماری} الخیانهای وسیع بسیار خوب در خنهای حدنگی همه

مضبوط شده بود - (ایوی) اداچی کبیر اطریس (سرورلیسا)
 اداچی عبا - (مسوسکرا) ورر مختار ااطالسا - (مسو
 واسرن) ورر مختار دولت - مکی دسا - (اوس سام سسما)
 ورر مختار رانوں - (ریس منچیکوف) مهماندار روس - و
 میرا عبدالرحیم خان ساعدالملک ورر مختار مهم نظر هم اعما دده
 سدید - (مسویسون) (مسومندال) (مسوسریس) وررای
 مختار سابق فرائض در طهران و (مسوموی) ساژده
 فرائض که مهم طهران بود همه دده سدید همه فره روحوانر
 بودده نکرور بعد از هار رقتم معارب و باغ (ورسائل) هوا
 سناوگرم بود ^رسب ^ررقتم جمعیت ریادی در طرفین راه بودد
 ار (سارالره) وارل (برومف) و (نوادیولون) ورود حاه
 (سن) گدسیم ^رحاکم و مامورن (سن) و (لوار) که آن
 طرف رود حاه و ^راالی ^راسب عابده همه محصور آمده تعلق
 کردد - حوانی دادم - ار قصه (سور) که معروف اسب
 نکار حاه حتی ساری و ده (ساویل) و ده (ویلناوری)
 گدسه داخل (ورسائل) سدم - ار دو طرف فسون سواره
 و ساده صف کده اساده بودد - جمعیت ریادی بود -
 رقتم معاربکه مول (مسونوفه) ویس وکلای ملت و ار

وهم نا (کموها) - در آخر جزیره کلاه فراگی ^{دروازه فرنگی} چونی کوچکی بود موسوم به (پاپیلون دلمبراطریس) یعنی کلاه فراگی در (پاپیلون) - از چوب ساخته اند - سیدار قشنگ و کوچک - قدری تماشای کرده مراجعت باین طرف آب عموده سوار کالسکه شده گردش کنان رقتیم رو بمنزل - شب را هم رقتیم بگردش - بار بار سر پوشیده دیده شد مثل دالان - قدری هم اسباب خریده آمدم منزل * رورنامه پاریس را رور برور به تفصیل نوشتن بسیار مشکل است - تماشای گردش گاهای خوب در شب و رور محال رور نامه نوشتن را میدهد - ولی آنچه لازمست نوشته می شود بطور اختصار * سفرای خارجه بکروور همه محصور آمدند - از هر دولتی ایجا ایاجی کبیر و وزیر مختار و شارژدفر هست - حتی از راپون و جمهور جزیره هائیتی - ایاجیان کبیر (شیژی روس) باب یعنی فرستاده باب - (لرد لیتن) ایاجی کبیر انگلیس - (الوراکا) ایاجی کبیر اسپانیول - (پریس ارلوف) ایاجی کبیر روس که چشم چپش در جنگ (کریمه) در محاصره قاعه (سیاستری) کالوا حورده معیوب شده است - بعضی رجمای دیگر هم از شمیر و غیره خورده است - استعمال سیاهی محکم بر روی چشم

متصل نابد محمد - عدد سال بررگ است ماده اس هم در
 در سگم کسه دارد که عدد از واندن محباش را بوی کسه
 گداسه متعهد و مندود - و سار ^{بر دو می} سود - فرقاوهای
 سار عجب حوسرگ انواع اقسام ده سد - و دو مل
 هم بود که مح بر روی آنها گداسه رها و محبا سوار سده
 را مرفتند - ^{مهم} مك ^{در سگ} در سگ را هم که آدم در آن سسه بود سك
 سر مرغ بررگی سسه بودند - در کمال سهولت منکشد - عدد
 مك است کوحل قوب ناست - عدد از گردن ریاد رقتم ^{ماهی}
 حایه - مل مالی سارهای سار مالک بود - اما سار مختصر و
^{مختصر} مختصر ^{مهم} مختصر این ماعاب و ساتات (دوروان دولوس) است که
 ساتا در عهد (ناملسون) وربر دول خارج بوده - حودس
 حاضر سود - فائس که اسم (رفرواستسار) بود معرفی
 ساتات وعر را منکرد - عدد سوار کالکه سد رقتم بگردن
 (نوادبولون) حرر ممان آب بود سوار قاق سد رقتم آغا
 یکی از صاحب مصادان قسون در آغا سدا سد - از حلال جنگ
 معرف منکرد - گلولهای بوب و هدی که بدرجت ها حورده
 بود سان ممداد - اعل درختها داع و سان گلوله ناست -
 معلوم سد که در آغاها جنگهای سجت سده است هم نا (روس)

عالی خویشست - سابقاً اینجا ورارتخانه حارجه بوده است - باغ گل کاری حوی هم دارد - فواره کوچکی میجهد - مرته فوقانی عمارت حمام حوی دارد - سیار پسیدم - آب گرم و سرد هر دو دارد - هر طور شخص میخواهد حمام کند ممکن است -

❦ یازدهم جمادی الاول ❦

بعد از نهار سوار کالسکه شده نماشای شهر وقتیم - از کوچه (بارک موسو) که سیار خوب کوچه است و از باغ گل کاری خیلی خوبی گذشته بارک (ترمویف) رسیده وقتیم روه (وادبولو) - اول وقتیم به (ژاردن دکلی ماناسیون) پیاده شده داخل باغ شدیم - بعضی گلها داشت - و حائ از سنگ ساخته بودند که تعبیه کوه طبیعی بود - از آنجا در آمده وقتیم باغات وحوش و طیور - دور اطرافها با ^{net wire}شکه کرده توی آنها آب و درخت برای طیور و حیوانات قرار داده بودند - اقسام مرغها و طوطیهای ینگی دبا و افریق و هند و استرالی دیده شد - میمون و غیره هم بود - حیوانیست مسمی به کان گورو که در استرالیا پیدا می شود - خیلی شبیه است ^{به موش}موش دوبا - چیز عجیبی است - تند میجهد - راه نمیتواند برود - دستهایش کوتاه است پاهایند

عمارات خوب دسا بوده است و عمارت سار (لرون دیور) را
 مالمه آس رده اند - منار (ویدوم) که (نابلون) اول از
 مصالح نویهای دسمن ^{معموره} رنجیه و شکل خودس را هم مالای آن
 است عموده و جمع جنگها که کرده بود در آن صی بود (کموها)
 سکنه و پرده اند - حالا هیچ مانی نمانده مگر همان سکوی مانده
 مناره * ماریس سهریست سدار فستک و حوسگل و حوس هوا عالما
 آفتاب دارد سار سنده است بهوای ایران سب و سوار کالسه سد
 ما معتمدالملک و حزل (ارنور) در سهر گردس کردم از کوحه
 (ریولی) و از حنابان (ساسنول) که از کوحهای معروف
 است و از ماندان (وادوم) و عمارت (نویلی) عور کرد
 از بعضی مارار ها وعوه گدسم - حراج سهر همه از گار
 است سار روس - و خوب سهر با صفتست - مردم
 زیادی در کالسه نسته منگسند و در فیهو حابا وعوه منول
 عسج بودند - رود حابه (س) مثل رود حابه (عمر) است
 کم عرص و کم آسب - کسی بررگ هیچ عسواند سر کند -
 نوی عمارت ما باع کوحك حوسب حوصی دارد ما هوار سنگ
 سار نه مره حادری هم رد بودند - از آنجا را هرود
 عمارت و وارپ سارچه که ساهرادگان را مرل داد اند عمارت

پادشاه نباشد - بعضی دیگر طورهای دیگر طالبند - در میان این
فرق محتامه حالا حکمرانی کردن بسیار کار مشکلی است - و عواقب
این امور البته بسیار اشکال پیدا خواهد کرد - مگر اینکه همه
متفق الرای شده با پادشاهی مستقل یا جمهوری مستقل برقرار شود -
در آن وقت دولت فراسه قوی ترین دول است - و همه کس باید
ارو حساب ببرند - اما باین اختلاف بسیار مشکل است که منظم
شود * خلاصه قشونی که امروز ایستاده بودند قریب بیست
هزار نفر می شدند - این عمارتیکه منزل ماست سابقاً دارالشوری
یعنی مجلس اجتماع وکلای ماتی بوده است - بعد از خام ناپایون
سوم از پادشاهی و جمهوری شدن دولت فراسه وکلای و اولیای
دولت همه به (ورسایل) رفته شهر پاریس را بالمه از ادارات
دولتی حالی گذاشتند - شهر پاریس فی الحقیقه حالا مخصوص رعیت
و عامه مردم است - هر طور میخواهد حرکت کند دولت
چندان قدرت نماعت ندارد - عمارت (توپلری) که بهترین عمارت
دیا بوده است بالمه حراب شده - کموها آنرا آتش زده اند -
از عمارت همان دیوارها باقی مانده خیلی تاسف حوردم - اما
احمدالله عمارت (لور) که متعلق بعمارت (توپلری) است محفوظ
مانده و حراب نشده است - (هوتل دوویل) را که از

آمد رقتم بالا - اطاعتها و تالارهای وسیع بسیار خوب دارد
 محب حوائی که محبه ما رده بودند تحت حوای تاملون اول بوده
 است در زمانی که (ماری لوسر) دحبر ساه اطیش را هروسی
 کرده بود - امروز حالت عریبی از فرانسها دهم - اول آن
 حالت عرای مد از خنگ آلمان را هنوز دارد - و عموماً از
 کوحك و برگ مهموم و عمدا هستند - رحوب رها و حامها
 و مردم همه رحب عراس - کم ریب سار ساده و گاهی
 امسی از مردم آوار رده ماد مرسل رده ماد ماساه اوان
 منکرده - از یکی دیگر هم سیم در گردش س ماوار نلتند
 منکف ساطت و قواعد او محکم و باقی ماد ارسها هم معلوم مسود
 که فرو رمادی حالا در فرانسه میباشد که طالب ساطت هستند
 بی آنها هم سه فرقه هستند فرقه اولاد (تاملون) را میخواهند
 فرقه اولاد (لوی ولت) را و فرقه (هاری عم) را میخواهند
 که از خانواده (بوربون) و با اولاد (لوی ولت) اگر چه
 نكطاه هستند اما حدائی دارند جمهوری طلان هم خوب ریادی
 دارند - اما آنها هم يك عقیده نیستند محسی جمهوری (دور)
 محسی جمهوری سرح را طالب هستند که اصل جمهوریست - محسی
 جمهوری وط را طالبند که هم واسط ساطت در آن ماید هم

ساخته اند - صورت حکمای را در داخل و خارج و اطراف
 آن حجاری کرده اند - بسیار های عالی است - اما درین جنگ
 آخر با پروسها از گلوله توپ ریاده خرابی هم رسیده است - و
 میان آنرا هم فرش کرده صد لیم جیده خیلی زیبت داده بودند -
 از کالسکه پیاده شده آنها قدری نشستیم - حاکم شهر که
 مهدی فریه و سومند و اسمش (مسیودیول) است با کلا^{نتر}
 آمده نطقی کردند - ما هم جوابی دادیم - از جانب وکلای
 شهر پاریس هم مأموری چند آمده نطقی کرد - جواب دادم -
 برخاسته سوار کالسکه شده داخل خیابان (شانزالیه) شدیم -
 بسیار با صفا و وسیع است - از همه این خیابانها که عبور شد
 طرفین درختهای خوب کاشته اند - و خانههای قشنگ باشکوه
 ساخته - رسیدیم به (پلاس دولا کونکرد) که میل بلندی
 از مصر آورده آنها نصب کرده اند - میدان با روحی است -
 دو حوض نافواره داشت - اما فوارهها همیشه نمی چند -
 هر وقت که بخواهند جاری میکند - از پل رود خانه (س)
 گذشته داخل عمارتیکه بجهت ما معین کرده بودند شدیم - دم پله
 عمارت (مسیوفه) که حالا رئیس دارالشورای ملی است با
 بعضی وکلا نطقی مبنی بر تهیت ورود ما کردند - جوابی دادیم

داخلِ سهر مُنَوَّر سهر مَنگَرَد رَه مَحَلِ رَسَدِم مَوْسَمَ
 (ناسی) که همه رجال و اعیانِ حاله دولِ فَراسه و سارِ مردِ
 ماساحی در آنجا حاضر بودند صَنِیعُ الدَّولَه و (مرسال ماکاهون)
 که ریسِ دول است با (دوک دو بروکلی) که تارِه و رِبِ خارجه
 سد و صاحبِ مَنصَن دنگر و وررا و عَرِه دِم گار حاضر
 بودند - آمَدِم بیرون - با مرسال و ورِبِ خارجه عارف سد -
 حناتی بود که فرس کرده و ریب داده بودند - مساهی راه پیاده
 رَقَم - مرسال امرا و صاحبِ مَنصَن عَکَرِه و عَر را معرفی
 مَنگَرَد ما رَسَدِم نکالکه اسی - مَن و صدر اعظم و مرسال و
 ورِبِ خارجه در کالکه سه سارِ همراهان هم در کالکهای دنگر
 سوار سده راه اَقْصادِم - سَمَنک توب سد - و از همین محل
 در طرفین راه سَر مار ساده و سواره نظام و راندارم با لباسهای
 خوب اسباده بودند الی (کرلریسلامف) که مَرلِ مارا معین
 کرده بودند * خلاصه عَم سَر مَعوف نظامی ماساحی ریادی
 اسباده بودند - از (نوادو بول) عَنور سد که خارج وامه
 است - دوباره داخل وامه سهر سده از حنات و سَمی که مَوْسَم
 است * (او بودولا کراندارمه) عَنور کرد مارل (دورلنومف)
 رَسَدِم که از ساهای بَرگ (تانایون) اول است - از سنگ

نایلیون اولست - و در زمانِ نایلیون سوم تمام شده است و حالا هم کار میکند * خلاصه کالسکها، راه افتاد - امروز از مملکت (نورمندی) عبور شد - سیار مملکت خوب پُر حاصلیست - چمنهای سیار وسیع و گل و گیاه زیاد دارد - گاوهای خوب مادیان و گوسفند زیاد نگاه میدارد بواسطه ^{تسهیل} مرتع ریادی که دارد - بوته و درخت گر ریادی دیده شد - مثل ایران است - اغلب گلها و درختهای ایران را امروز در اینجا دیدم - مثل درخت بید و تبریزی و گر و عیره - رملیهای اینجا پست و بلند است - تله زیاد دارد - سبب این مملکت محوی مشهور است - درخت سیب زیاد دیده شد * خلاصه شهر (کان) رسیدیم پای تحت (نورمندی) است - نیم ساعت آنجا ماندیم - نهار خورده شد - شهر سیار خوبست - بعد ازین شهر از چند سوراخ کوه گذشتیم که یکی ^{از آنها} تقدیر یک فرسنگ می شد - قایم آدم در وقت عبور خیلی ^{تسهیل} حیفه می شود - از (شربوع) تا پاریس با رام آهن هشت ساعت راه و بود فرسنگ مسافت است - یک ساعت بعروب مانده محوالی پاریس رسیدیم - از پل رود حائ (سن) که در خارج شهر واقع است گذشته داخل شهر پاریس شدیم - از خطِ رام آهن که از کنار قاعه در

دوم حمادی الاول

امروز ناند روم مارین صبح رود از حواب روحاونه سوار
 قایق سده راندم رای ساحل - سوار هوا سرد بود - رسیدم
 باسکه^{که پهنه} به سوار حوب و طاق^{در} صورت حلی فسک^{در} مینار از سنگ
 و یوه و دستهای گل و حمل چراغ و غیر و انواع صها^{در} ما
 اسلحه از قبیل طنایحه و عسک و سر^{در} مره ساخته بودند -
 الحی صفت کرده بودند رقیم بالا - جمع ریادی از صاحب
 منصان نظامی بی و محری و حکومتی و ارباب و لم و غیر صف
 کسده بودند - حاکم (ماس) همه را معرفی نمود - منهم
 احوال برسی منکردم تا رسیدم به کالکه های رام آهن -
 سوار سده^{در} مری اسنادم - آگری از در و مرد فرانه کم
 حه و لاعرا^{در} تمام هستند - مثل اهالی روس و آلمان و انگلیس
 هستند - سناها^{در} ناهالی مرق رمن مزار است - واهه
 (سرورع) حلی مستحکم است - از طرف دریا روح و
 ماسناهای محکم و از سمت حکی هم واهه و خندق عراض دارد
 که همه برآست - گریس این شهر دانه سوار مسک است -
 شهرس حندان بروک است - منجاور از سی و هفت هزار
 جمعیت دارد - مدرکا حوبست - اسدای این واهه از عهد

بحرکت آمد هوا هم ابر و مه بود - بطوری احوال همه را منقلب کرد که هیچیک را قدرت راه رفتن و نشستن نبود - همه افتادند - من هم بسیار بد احوال شده رفتم حوایدیم تا نزدیک (شربورع) رسیدیم - تا نیمه راه هشت فروند کشتی ^{مستقیم} جنگی فراسه ناستنمال آمد - توپ زیادی انداختند - ما را هراسها سپرده مراجعت کردند - وقت غروب آفتاب به سدر رسیدیم - کشتی لنگر انداخت - آسوده شده شام خوردیم - صاحب منصبان فراسه از این قرار ^{مستقیم} آمدند لکشتی - ویس امیرال (پهلوا) حاکم بحری (شربورع) - ویس امیرال (ویو) سردار کشتیهای جنگی - ژرال (دومول) سردار قشور فراسه در (شربورع) - (مسیوویته) حاکم کل ایالت (ماش) - (مسیولارناک) حاکم شهر (شربورع) ناسایر صاحب منصان و احودانهای بری و بحری محصور آمده رفتند در کشتیهای جنگی - آتشاری و چراغان خوبی کردند

(مسم) (اسوم) (دور کنگ) (هورسام) (ارویدل)
 (پیدسر) بود - وارد بدر سدم - جمع رادی بود - ار
 فامحاب و کینها نوب انداختند امراں بررگ مهم آغا (روسام
 سیمور) بدرای کرد - بعد داخل کسی فراسه سدم - ای
 کشید اسمس (اکل) وار (ماللوی) سوم بود است که برای
 شواری خودس ساخته بود - حال که جمهوری سد اسمس را
 عوض کرده (راسد) گداسه اند کسی سار حوسب - سار
 حوریدم (مسو سکلائی) مرحم فراسه با (پیرسین) مرحم و
 (مسو مانه) وربر مختار فراسه که تار مامور ما قامت در
 طهران است (مسوال) سارر دور سابق فراسه که در طهران
 بود با (مسولی) کمان کسی و سار صاحب مصالح بحری به
 حضور آمدند - بعد از چند دقیقه کسی را اقتاد - را
 راست خوب بردک بدر (دوور) از انگلیس است (نکاله)
 بدر فراسه که از دریا ملک ساعت و نیم راه است - اما از
 راه (نورسمو) به (سروروع) هب ساعت را دراست •
 خلاصه کسی دیگر هم عیب ما بود که سار نوکرهای ما
 وعده آغا بودند - چهار کسی بررگ حاجی انگاس هم طره
 کسی ما محبه احرام می آمدند - داخل دریا که سدم امواج

از انگلیس بویسم - در مدت توقف هیجده روزه لندن فی الحقیقه
 بیش از این بمیشد نوشت - اصافاً وضع انگلیس همه چیزش خیلی
 بقاعده و منظم و خوب است - از آبادی و تمول مردم و
 تجارت و صنعت و کار کردن و پی کار رفتن مردم سرآمد
ملل است

نهم جمادی الاول

امروز باید برویم به بدر (شربورع) فراسه - صبح رود از
 خواب برخاستم - درین هیجده روز توقف لندن همه روز ابر
 بود - خرید زیادی هم در لندن شد * خلاصه ولیمهدر انگلیس
 (لردکراویل) وزیر خارجه (لردسری) (پرس الفرد) (پرس ارنور)
 وعیره همه آمدند - سوار کالسکه شده راندیم برای گار - جمعیت
 زیادی تا کمال تاسیف حاصر بودند - معلوم بود که اهالی انگلیس همه
 از رفتن ماقالماً ملول و متاسف بودند - رسیدیم نگار (ویکتوریا) -
 ولیمهدر وداع کرده رفتند - اما (پرس الفرد) و (ارنور) با صدر اعظم
 در کالسکه ما شستند - پس حکیم المالك در لندن ماند که دوش بخوابد -
 راندیم برای بدر (پورتسموت) - سه ساعت کمتر راه بود - اما
 وقت آمدن از این راه سیامده بودیم - در نزدیکی بدر ماحق
 راه اولی میشود - از آادیه و شهرهای معتر که گذشتیم

رقتی مرل شب را تماماً حاقه (درور لام) رقتی رحمتی
 ریادی نوی کوحه بود - رسام تماماً حاقه - ولسمی انگلیس هم
 آنجا بود - استمال کرده دست داده رقتی مالا در حوض بود
 سنستم - (رسالورد) هم آمد - (اورا) و (ماله)
 هر دو بود - حوب حواید و مصد - رقتی حوس گل
 حوس لناس بودند - تماماً حاقه مع مره است - قدری کوحک اما
 حوب - رقتی حوان حوائد معروفست (لناس) نام از اهل
 (سود) ولسمی آوردن مالا قدری صحبت کرد رقتی حواب
 و درنگر است - همه ساله تماماً حاقه های نظر و سگی دسا و غیره
 رقتی مداخل ریاد میکند حالا به شخص (کوسو) نام فراسوی
 سیور کرد است سد از تمام دو مراحب از عمارت (سن رام)
 گذریم - ای عمارت از قدیم ساخته سد است - حالا
 هم ماولای دول انگلیس اولای (سن رام) ملوسد - مدساح
 ساها آنجا سلام می رسد - سد از مردن سوهر سان دیگر
 بآن عمارت رفته اند - حالا گوما مادر (دول دکامردح) آنجا
 می رسد - آمدن مرل صبح الفوله دیور رای تبیی میارم
 و عمره بناریس رفته است ه حلامه اگر احوال سهر لندن یا
 کله انگلیس را معواسم کجا موحه سوهم ماد ک ماربح بروی

دور بود. ار (هایت پارک) و غیره گذشته و سیدیم به زوجة
 وزیر هند که خواهر (دوک سوتولاند) و زن مسیه ایست با دختر
 پادشاه که زن پسر وزیر هند است جلو آمدند - دست داده
 قدری دوا باغ گردش کرده رفتیم با طاق سر میز شسته قدری میوه
 خوردیم - (دوک سوتولاند) هم بود - بعد رفتیم باین توی
 باغچه چای ریخته بودند نشستیم - شخص اکوسی را لباس اکوس آمده
 قدری بی وسه را رد - شخص دیگر را لباس اکوس رقص اکوسی
 کرد - روی تخته مدور و چهار شمشیر گذاشته قدری رقص دور
 شمشیرها کرده - شخص معرفی که اسمش (ویتسین) است اختراع
 تلگرافی کرده است که مثلا از لندن طهران که بواسطه این
 تلگراف مکالمه میکنند همان عبارت روی کاغذ چاپ شده بکمال
 آسانی خوانده میشود توی باغ گذاشته بودند - رفتیم تماشا کردیم
 بعد برگشتیم در (هایت پارک) پیاده شده به سانی که پادشاه
 پیاده کار (الترت) شوهر شان ساخته اند رفته تماشا کردیم -
 همه از سنگ است و حجاری های بسیار خوب دارد که صورت
 معارف و شعرا و نقاشان عالم و غیره را از سنگ در آورده
 اند بمناسبت اینکه خود (الترت) از اهل علم و صنعت بوده
 است - اما از دهام مانع از تماشا بود - برگشتیم بکالسه شسته

نستبه بعد برخاسته آمدم مرل - قدری مک کرده و قتم به
 مریضخانه (سب نوماس) که در مقابل ناولت واقع است ای
 مریضخانه را مات ساخته است - از زمان (ادوارد) چهارم
 ساسده و حال دو سه ساله تمام کرده اند - موقوف دارد و
 از آرمان تا محال هم مردم همه ساله نعل خود بول جمع کرده
 بجه مصارف مریضخانه میدهند که دوا و غذای همه مریض
 مع است - بنابر سالی هومست - همه هندو چهار صد
 مریض از مرد و زن و بچه و بزرگ در آنجا هستند - حکم
 (طولوران) هم حضور داشت - و منی حطالصحبه لندن که
 اسمش (سائمن) است ما سار اطبا و جراحان معروف لندن آنجا
 بودند اطفال کوچک عربک بخت خواب و رخت خواب دارند
 و رخت بمر داشتند - همه را بجه مسول داسین اسباب ناری
 و حرهای فلک فراهم آورده بودند - خدمتگاران زن بنار
 بودند - و قتم ما طافهای دیگر که مردها بودند با وجود ناحوسی
 هوای اندی کشیدند - در مراتب در اسانی دارند که ناحوس
 را روی بخت گذاشته بمره بالا می کشند بدون اسکه خود
 مریض حرکت کند - اول سنگ ای مریضخانه را ناساه گذاشته
 اند - بعد رقتیم خانه (لرد دارکال) ورور هند - خانه اس

چیده اند تماشا کردیم - و از آنجا بالا رفتم بنمایشای بردهای
 صورتی که مردم در سه ماهی که اکسپو ریسون باز است بعضی را
 برای فروش و بعضی را محض تماشا آنجا آورده می
 آویزد - همه را تماشا کردیم اما اعلایی از بردهای بسیار خوب
 را یا از پیش فروخته یا مطافاً می فروختند - بقدر ده پانزده
 برده خوب منتخب کردیم - (اسمیت) صاحب برای ما ترجمه
 میکرد - صورت خری دیده شد - پرسیدم قیمتش چند است -
 رئیس اکسپو ریسون که مرد فره ریش سفیدی بود و قیمتها را
 میخواند گفت صد لیره انگلیسی که معادل دویست و بیجاه تومان
 ایران است - گفتم قیمت حریده منتها بیج لیره است - اینکه
 شکل حر است چرا باید باین گرانی باشد - رئیس گفت چون
 حرحی ندارد و حو و گاه امیجورد - گفتم اگر حرح ندارد
 بار هم نمیکشد و سواری نمیدهد - بسیار حدیدیم بعد وقت
 تنگ شده بسیار هم خسته بودیم رفتم منزل (البرت هال) - باغ
 مخصوص بسیار خوبی هم دارد

هشتم جمادی الاول

امروز بعد از چهار دیدن و ایعهد انگلیس رفتم - زهای
 ایعهد روس و انگلیس و (پراسنرود) هم بودند - قدری

مستحکم برشود و چند طناب برهم بافته مثل تور ماهی‌گزی بر روی بالون است. دو در بالون سندی ساخته شده است که آدم در آن می‌نستند. سند صدر حای دو سه هر بود. بالون اوئن که هوا رفت (اسمت) نام نامک هر دیگر (اونو) نام دو بالون بسته هوا رفتند و بالون از جسم گسست. بالون دیگر را هم با بخار بر کرده سر (اسمت) که حوای بود و منگف با بخار صد و هشتاد مرسته با مدرم به بالون بسته ام او هم رفت هوا. فردا هر آمد بالون اولی درد فرسگی لندن و دومی در يك فرسگی فرود آمده بود. بعد از ساده آمدن سر حوصها و قوارها. مردم بطوری ارحام کرد بودند که مانع از لباس بودند. اما ما هم هر طور بود همه حوصها را لباسا کردم. در مراجعت کالک حاصر کرده بودند نکالکک نسیم. ما اسکه را سیرالا بود و حلی بد هم معروف باز حاتمها و دحرها و سرها همه حاما کالکک همراهی کرد هیچ عیب نمی ماندند. باز رفتیم بالای عمارت قدری منو حورده يك عکس هم از ما انداختند. رفتیم سالار اسکه آفام چپوقما و انواع علماها و ظروف آنحوری هر ماهی را با اسام نارحهای حرر حتی و رابو و مردکی و عمر از قدم و حدد همه را آنحاما

plaster

بوضع اول ساخته اند - هنوز هم تمام نشده است - گچ ری و غیره میکردند - اما گچ ری ایجا مثل ایران نیست - در ایران گچ ریها نزحت تمام نادرست میشود - ایجا ^{mu} تقالیها از ^{عسل} سریشم ساخته اند که انواع نقشها دارد - هر نقشی که میخواهند همان قالبها بر روی نخته گچ گذارده فوراً منقش میشود فوراً هم خشک میشود - آنوقت مثل آجر دیوارها کار میکنند - حوض و فواره خوب بوضع اعراب داشت - بعد از آن رقیم به ماهی خانه - چند پله میخورد زیر زمین دالان ^{roofed} طولانی مسقفی بود - هوای خنک خوبی داشت - اقسام حیوانات و نباتات ^{plants} محرق در آنجا بود مثل (ران) - اما در (ران) نوع ماهی ها و بعضی چیزهای دیگر بیشتر از ایجا بود - بعد آمدیم بالا - باز از میان مردم گذشته از پاهای آنکه شب آتش ناری بالا رفته بودیم رقیم بالا - ناع و فوارهها را تماشا کرده بعد ناع رقیم از توی ناع برای تماشای دو مالونی که میخواست با آدم هوا برود - خیلی راه پیاده رقیم - زن و مرد و عمله ^{for service} احتساب ریادی هم بود - تا رسیدیم تا آخر ناع - دو مالون بسیار بزرگ از بخار برآورده مستعد بالا رفتن بودند بطوریکه هیچ محال نمیدادند بارچه ^{می بالند} ^{ت می} آریشی مخصوص دارد که روی آنرا مثل مشمع چیزی ^{نمی آید} نمیکرد که

معصم میبرد * خلاصه بعد از خریدن بعضی اسبابها از میان رن
و مردگدسه چند رن ساسا دندم از اهل حرار (رمانك)
که سار حوسگل بودند - سوهر هم داشتند - با وجود
چهرهای سنا که در میان رهایی سرج و سفید انگلیسی به
بودند ^{آه} بار از آن ملاحی که داشتند به او با جلوه بودند - رنگ
سان رنگ فهو محبه بود رامهای خوب داشتند * خلاصه عنور
کرده بخای رسدیم که يك سر نال دار افریق را با يك بر هندوستان
که مام حنک منکرده و مرال مرده در آنها افتاده بود هر سه
این حیوان را که اصل بدن همان جانور ها بود بطوری ساخته
و بر ما داده بودند که هیچ از سر و بر رنده و مرال مرده
نمید فرو داد - و عجبشکه هم رده و خون که جاری
سده بود مثل این بود که حالا گوسفند بدن تازه سده و خون
میرد آن قدر خوب درست کرد اند که در دور تمام شخص
از تماشای آنها سر نمسود - بعد رقیم عمارتی را که از روی
فصل الحمر که اعراب هنگام ^{بنا} حودسان در (اندلس) و
(تولد) در استامبول ساخته اند ^{بنا} با ما کردم - سار
فنگ و خوب است - گنج ^{ری} و کاسی ^{کاسی} کاری خوب کرد اند
این عمارات چند سال قبل آنس گرفته سوخته بود - دو بار

هفتم جمادی الاول

امروز بهار را منزل حورده عمارت بلور رفتم - سوار شده رفتم نگار (ویکتوریا) - سوار کالسکه محار شده راندم - راه آمن مشرف سام حانها بود - به یکجا به دوحا متصل کالسکه یا ار بالای حانها یا ار سوراخ کوه میگدشت - بیست دقیقه کشید که رسیدیم نگار عمارت بلور - پیاده شده ار پاهای عمارت بالا رفته در و مرد زیاده از حد بودند - قدری صورت عکس و عیره خریدیم - فروشندگان این بازار همه زن هستند - ار ^{در هر حور} اسباب بود - تفصیل این عمارت ارین قرار است - بیست سال قبل ارین که دولت انگلیس بازار (اکسپو ریسور) در (هایت پارک) که توی شهر لندن واقع است ساخت - بعد ار اتمام بعضی ار احرای آن را آورده در اینجا که بیرون شهر است همان ترکیب عمارت ساخته و اکسپو ریسپون دایمی قرار داده مهمانها ساختند - حای ^{نمایشگاه} آرایش برای اهالی لندن ساختند - فوارها - حوصها - ناعچها - ناعها و هر حور چیزیکه آدم را مشغول کند ایجاد کرده اند - الحال بهترین تماشا گاههای لندن است - همه روز برسیل استمرار هفت هشت هزار نفر برای گردش و تماشا در آنجا میروند - و آن اشخاصیکه اس حا را ساخته اند مالی

صورت بود - علاو بر اسکال ماساهان و بررگان بعضی اسخاص
 قاتل و بدعی را که در س^لطنت و س^لطوت از معارف دما
 بوده اند کشته - حالی سیه مثل (ارسای) که منحواست
 (نالئون) سونم را نکشد و (مریی) اصطالانی بود مکناریکه
 آدم را نآن آویخته قاتل مرسامد از فراسها خریده بودند
 آغا بود - که طرر آدم کس را اسان مینداد - مکنفتند ما ای
 حو^له دار فریب دست هزار مر را کته اند - علاو بر اسها
 از مادگارهای قدم در اطای سار بود - اعل اسف
 (نالئون) اول در آغا بود مثل کالکها^نکه در جنگ
 (واطرلو) بدست انگلها اقتاده بود - همان کاسکه که خود
 (نالئون) سوار منده دنده سد هسه که (نالئون) خودس
 طرح جنگ کشته بود ^{مکن}مکن کالک^نه حی دور (واطرلو) س^ل
 و بعضی رحو (نالئون) دنده سد - و همجنس از بعضی
 ماساهان و بررگان قدم و حدی^ن انگلس وعمره بعضی
 اسها بود - مد آدمم ییرون - در اسها مارار وستی اس
 که از هر قبیل اسباب که صور سود معروست - بدوی گه
 بعضی بلور آلات وعمره خریده - از آغا دمرل رگه
 حوایدم

وداع کرده رقتیم شهر - وارد منزل شده قدری ایشستم -
 بعد سوار شده، اما شاحانه مدم (توسه) رقتیم - مدم
 (توسه) ری بوده و حال بیست سال است مرده پسر و نیره
 دارد. حائی ساخته است که محسسه سلاطین و مردمان معروف و
 شعرای بزرگ قدیم و جدید را از موم ساخته اند و رخت همان
 شخص و همان عهد را بعبه چه مرد چه زن حتی از حواهرات
 مصنوعی مثل تاج گردن و انگشتری و غیره نادمها پوشانده و
 نصب کرده و همه آنها را در اطاقها و تالارها ایستاده و نشسته
قرار داده اند بطوریکه امکان ندارد شخص بتواند تشخیص بدهد
 که این آدم یا موم است * خلاصه پسر مدم (توسه) ناخوش
 بود - نوه اش معرفی میکرد - صورت (پاپلیون) سیلوم را با
 همان لباس توی رخت خواب با حالت نزع ساخته اند - نیره
 آدم حاندار است که مصرف نموت باشد - بعضی رهای حاندار
 میان آنها نشسته بودند - هر قدر خواستم فرق بدهم که آدم حقیقی
 کدام و آدم مومی کدام است نتوانستم تا آنکه رها برخاسته راه
 رفتند و خنده کردند آن وقت معلوم شد که آدم حاندار هستند -
 اشکال پادشاه حالیه انگلیس و اولادشان و وررا همه بود و همچنین
 تصویر (لوی فالیپ) و ولیعهد فرانسه و مادرش (اژی) - خیلی.

بهره‌آوردن

عکس مارا انداح - بعد راه افتاده قدری که از حسان رقتم

راه کج کرده رقتم بخانه (برس هانا) دحر نادسا روحه

(برس کریستان) که از ساهرادهای (هولسن) آلمان است که دولت

روس حالا ولانس را منصرف است و ساهراده هنوز ادعای این

ولایت را دارد که نکوفی ناکه صاحب سود و خلاصه وارد خانه

ساهراده شده قدری نسیم خانه و ماعجه گلکاری حوی داس

بعد از صرف میوه برخاسته با کالکه رقتم بمعمر (برس البر)

سوهر نادسای خلی ^{پروانه} را نود - از هلوی معمره (دوسن دوک)

مادر نادسای گدسه تا رسیدم بمعمر (البر) ساده شده رقتم

سر معمره بنار عالی و با روح است - از سنگهای رنگین

ساخته اند صندوق معمره از سنگ است عجمه خود (البر)

را خوابیده با حال خوب از مرمر بنار خوب روی صندوق

ساخته اند - دسته گلی که در دست داسم بالای در گداسم بنار

افسرده و مهموم ^{بدر} سدم - بیرون آمده سوار کالکه شد رقتم

همه ها (برس لوبولد) همراه بود و اعماها گریخهای گل و

میوه حب و سری کاری و انان و حای گاوها و گرس سر و

کره برای نادسا است ^{اگر} ماد شده درخت سرو کوبی مادگار

کاسم سوار شد رقتم سر راه آهن - ناساهراد (لوبولد)

بود. بعضی گلوله‌های توپ‌های روس هم که در جنگ (سواستاپول) گرفته اند با دو قبضه تفنگ داگی سرمازی از سالدات روسیه برای بموه آنجا گذاشته بودند. محسمه نصف تنه (پاسور) را هم از سنگ تراشیده روی نصفه دکل کشتی گلوله خورده نصف کرده بودند. — دو توپ هم که رحمت ساگه هدیه فرستاده آنجا بود. در تالارها اشکال پادشاه و وررای معروف عهد (ناپلیون) اول را که (ست الایس) می‌گفتند کشیده بودند. خیلی گشته بعد رفتم در اطای سر میز نشستیم — من بودم و پادشاه و دختر کوچک ایشان و پرس (لیوپولد) که امروز هم تا دم گار باستقبال آمده بود. — بار لباس اکوسی پوشیده بود — شاهزاده سیار خوبست — بعد از آنکه قدری میوه خوردیم برخاستیم — پادشاه تادم اطای که برای ما معین کرده بودند آمده رفتند. من عکس خودمرا پادشاه دادم بیادگار. ایشان هم عکس خود و (پرس لیوپولد) را بمن دادند. الحقی کمال مهربانی و دوستی را پادشاه از اول ورود محاک انگلیس الی امروز سبب نما بعمل آورده اند. بعد آمدم باین دست پادشاهرا گرفته رفتم تادم کالسکه وداع کرده توی کالسکه نشستیم — پادشاه خواهش کردند که عکاس مخصوص ایشان توی کالسکه عکس ما را بیدارد — عکاس چند شیشه

photographer

زکات بودید - رسیدم به (وسرور) ناساء تادم نه استقلال
 کردید دست هم را گرفته رقتم بالا مارا بردید در جمع عمارت
 گردانید - اطافها و تالارهای سزار عالی و جسم انداز سزار
 خوب طرف سهر لندن و صحرا دارد - باغ گلکاری حوی در
 های عمارت طرف صحرا بود - کسانخانه معبری داس - مصی
 کاسها محط و رمان فارسی دیده شد - از جمله تاریخ هند بود
 مثل رورنامه نوسه بودید مصور ^{مطابق} معاسی هند - سزار خوب
 کنای بود - اسلحه خانه حوی هم بود - همه سلاحهای قدم
 که از هندوستان وعمره بدست آورد لب آنها حنده اند -
 مصی اسناد خواهر و طلا که از جمله محب سلطنتی و رس است
 مرصع بناو صاحب هندی بود که خواهر زیاد داس - و همچنین
 از اسلحه طرز قدم اروپ و از هدایای ^{سلطان} سلاطین و حیره های
 دیگر در اطافها زیاد بود - گلستان سزار بزرگی از - ک ماحب
 بود که (سکلا) امراطور روس فرستاده بود - گلوله هدیه که
 در جنگ (رافالگار) (لرد الیون) را که بود از بدن او
 در آورد در فوطی نگاهداشته اند - دکل همان کسی که
 (الیون) در آن بود که گلوله بوب سوراخ کرد است ما
 چند عدد از گلوله های آن بوبا در اطای بود دورس حری

خانواده سلاطین (استورت) و خانواده (مورو) - (روبرو)
 (بت) (فکس) (روبرو سل) (ارد پارکون) از
 سرداران (اوترا) (لرد کبک) - تحت سیار کپه آتش بود که
 سلاطین انگلیس باید درین کپه روی این تخت تاج گذاری کنند -
 آنک حضرت یعقوب علیه السلام هم درین تخت صاف است -
 سدگی است بزرگ که حضرت یعقوب علیه السلام روی آن می
 خوابیده است - از عصر عربگستان افزاده - یعنی دست مدست
 گشته سلاطین انگلیس رسیده است و حلاصه برگشتم منزل -
 در عمارت پارلمنت کتابخانه بسیار معتبرست که گنجینه های قدیم و
 جدید پارلمنت و قوانین انگلیس و غیره در آنها نوشته شده است
 باسجدهای دیگر

ششم جمادی الاول

ناید به (ویدرور) محبة وداع ما پادشاه برویم - نهار
 را منزل خوردیم و ایام روس آمد ما ایشان صحبت شد - چون
 ما میرویم و خود ایشان هم فردا میخواستند به بدری از سادر
 انگلیس بروند - یعنی فرمایش کشتی سواری محبة خود داده حال
 تمام شده میخواستند باب بیدارند - بعد از رفتن ایشان روانه
 (ویدرور) شدیم - همه شاهزادها و صدر اعظم و غیره در

روی صندلی نشسته بودم - مسئله طرح کردند - اختلاف آرا
 شد و من مجلس حکم بطرف اعاب کرد که (مازورسه) می
 گویند و طرف ^{مذکور} اقل را (مذورسه) - کل و کلا رقتد بیرون
 که در بیرون بنامند - مجلس حالی شد بحر و من کسی نماند -
 بعد از دفعه آمدند طرف غالب و بیکجا بودند که حال و راز
 دارند - بعد (لرد گلاوسون) صدر اعظم آمد من ما قدری
 صحبت شد برحاطه رقتد نکلنای (وست منستر) که برده
 پارلمنت است - بنام نکلنای عالی حوس طرح حوس - ساز
 قدم و همه از سنگ است - سقف مربع طولانی دارد -
 (هاری هم) ناسا انگلس معندی ساخته است بنام عالی
 متصل نکلنای بررگ است مثل ساه نس واقع شد حجاری
 بنام در سقف و دیوار ها شده است - منر خود (هاری)
 هم در آنجاست - در وسط معجراهی بررگی دارد - از
 ناساها های دیگر و سرداران معروف و سراسر هم درس نکلنای
 مدفون هستند - طول معند ناسد و سی های انگلس است -
 ارضاع سجد و من و من با - اسم سلاطین دیگر که آقا
 مدفون هستند (ادوار) (لوگون سور) (هاری سوم)
 (هاری هم) (هاری هم) (ارب اسدور) - تمام

مباح گدافی بمرور ایام خرج این عمارت شده است - و بنای آن از هشتصد سال قبل ازین است - اما ده سال قبل ازین خیلی برسای آن افزوده اند - ناظم محاسن لردها که مرد پیری بود اسمش (کلیمورد) حلو ما افتاده اطاق اطاق گردش کردیم - بسیار بنای عالی و محکم و مهیب است - واقعاً پارلمنت انگلیس را چنین عمارت شایسته ولایت است - از تالار بزرگی گذشتیم که تالار (واترلو) مینامند - دوبرده بزرگی که بسیار خوب کشیده اند در چنین تالار نص است - یکی جنگ معروف (ترافالگار) است که تفصیل آن در سابق نوشته شده - دیگر پرده ملاقات (وانگتون) با (مرشل الوکر) سردار سپاه (پروس) که شریک جنگ (واترلو) بود - بعد از شکست (ناپلیون) در صحرای (واترلو) روی اسپ بهمدیگر دست داده تهیت می گویند * خلاصه رفیق اطاق لردها همه بودند - عدد لردها این محاسن از صد نفر متجاوز است - قدری شسته رخاسم از اطهاقها و دالامها گذشته داخل تالار وکلای مات شدیم - عدد اینها سیصد و پجاه نفر میشود - (لرد گلاستون) (و دیسرایلی) و سایر وررای ویک و توری بودند - یک طرف ویک بودند طرف دیگر توری - ما در بالا که راه ناریکی بود مشرف به محاسن

عمریک حسنه نگا منداسنك حرک که ماسن وا منداده
 مك كاعد حاب در می آید و عمریک ار حطی محطی معرف -
 و این رای آست که ار عدد کاعدهای سنگ کسی سواند دردی
 کند * ناسا اسانی بود محبه مران کردن و سجدیدن ورن
 بولها که بول ریادی ار طلا ار حابی مثل باودان نائین معرفت
 و طرفین آن حصه مانند حابی بود که هر بولی که ورنا سنگ بود
 بواسطه اندان بیک حصه می افاد و بولی که سنگین و جام بود
 محبه دیگر * نالنا اسانی که بولهای سنگ را دهی منکرد و ار
اعبار می انداخت که دو بار سکه رند * حلامه رقتم مری
 ساعی اسراحت کرده سوار کالکه سده رقتم حانه (گلدستون)
 صدر اعظم - رن مسی داس هر دو استمال کردند - دست
 روحه این داده ار نله نالا رقتم - اطامهای خوب داس -
 مك حوص سنار کوحکی در ملاحاه ما فوارهای آب سنار
 خوب بود حسم انداز حوی داس نارلب و سهر - اماچی
 کبیر (نمه) و (عدانی) و (آلسان) و ار اعظم انگلس
 (کراتویل) و درامور خارجه و روحه (دوله دسورلاند) و غیره
 بودند - قدری سه رقتم نارلب - ار معرف ای عسارت
 و تعداد اطامها و ملاحاه و دالاتها سخن حاجی است منگوید

نداشت - نایب او بود توی کلیسا گردش کردم - بسیار بنای
مرتفع قدیمی است - رن و مرد ریادی بود - کسانی که ارمعارف
دوین کلیسا مدفون هستند این قرار است (لردلسون) (دوک
دو ولسگتون) - از آنجا آمده بیانگ دولتی رقیم - ار
(بورس) که تجارت حابه است گذشتیم - تجارت معروف لندن با
جمعیت زیاد آنجا بودند - بدر عمارت بانگ رسیدیم - رئیس
بانگ و همه نویسندگان و احزای این کار حاضر بودند - ار پانها
بالا رفتیم عمارت عالیست - دفتر حابه و اطاقهای اشیم همه را
دیدیم - برای چاپ ردن کاعدهای بنگ ار قوص و اسکداس و
برای سنجیدن وزن طلا و نقره و قیچی کردن پولهای سبک
اسباب و آلات خوب و کارخانههای مجار دارند همه دیده شد -
بعد اسم خودمان را در کتاب آنها ثبت کرده ار آنجا پائین آمده
رقیم زیر رمین - شمس طلا و نقره ریاد دیده شد که هرشمشی
دو هزار تومان ایران بود - قدر سه چهار کروور پول در آنجا
موحود بود * خلاصه برگشته رقیم منزل - سه چیز بسیار عجیب
در آنجا دیده شد * اولاً در هر ماشینی که کاعد بنگ را چاپ
میکردند سه قطب نما که هر يك مثل ساعت عقربه‌ها داشت نصب
کرده بودند که هر عددیکه چاپ میشد خود قطب نما ار گردش

و از حسن ابرقانی بودید اما سینه ^{برقانی} ابرمال از (دواک دو سومرلاتد) گرفته به (ابراهیم خان) سردم که اساقفه طهران برم براد و ولد کرده ریاد سود

پنجم حنادی الاول

امروز لباسای نانگ و برج سینه لندن و کلسای (سنت بول) و (وست منسر) و مارلب نامد روم - صبح هار خورده سوار کالسکه سده رقیم سینه - داخل سینه و برج سدم - روسای آغا محصور آمدید - رقیم مالای رحی سدار کهنه و قدم منان آن حصه برکی از آتش بود دؤرس محجری از آهن داشت - حید باج از سلاطین قدم انگلیس در آن بود - حواجر همه داشت - مخصوص در ملک حاجی ناقوب سرح برکی بود سوار مینار - عصا ها دند سدا از طلا و طروف طلا هم قدزی بود - سینه الماس کو نور را از طور درست کرد بودید آغا بود اما اصل الماس را در لندن راستند زلای کرد نامدا سخای کرده سینه مرشد - روریکه برای دفاع به (وسدور) رفته بودم سینه رده بودید - سدار الماس خویشت ۵ خلاصه خون و فک بود به ایاچه چاه که در همین دلمه است رقیم - رقیم نکلسای (سنت بول) کس اول آغا ناحوس به حضور

يك متجاوزار بيست ررع ميچست ثوی باع بود - منع اين فواره
 ها روح بالمدی است که دم عمارت^{بنا} را ور ساخته اند * خلاصه
 مزدم ریادی چتر رسر گرفته ناوحد باران شدید توی باع پای
 عمارت ایستاده هورا میکشیدند - بعد از شام درباع آتشیاری شد -
 آتشیاریهای قشنگ و چهارهائیکه ستارههای رنگارنگ از میان آنها
 یرو می آمد ریاد در کردند - بعد از اتمام آتش بازی آمدم پائین -
 ار الیکتریستیه سیمی^{بربر} تاگراف مانند ساخته بودند - همین که من
 دسب نان ردم فشنگهای آتشیاری ریاد از توی باع بهوا رفت
 تماشا داشت - نار در مراجعت دست روحه ولیعهد را گرفته
 رفتیم بمحل - گداهای فرنگستان عوض گدائی سار^{بدر} میزند -
 کابجه میکشد - هیچ سؤال نمیکند - اگر کسی پول داد می
 گیرد والا متصل سار میزند - در باع حاو عمارت ما قرقاول
 بز و ماده ریاد توی درختها دیده شد - کبوتر در فرنگستان ریاد
 است و مثل ابران کبوتر^{بدر} نارها هوا میکند - خصوصاً در حاك
 اژريك حیلی دیدم * اطفال كوچك شیر خواره وعیره را در
 کالسه می نشاند و رورها^{بدر} در خیابانهای باع و جنبها
 نادرست میگرداند بوضع سیار قشنگ - و اطفال در کالسه
 نحواب میروند - چهار عدد از شکار هائیکه در جن میچریدید

نگاه مناسب - محه ده ساله معرف روی رندان باریها در می
آورد - گلولهای عجب هوا می انداخت - حصه سوراخ داری
هم در دین داشت که گلولها هر دفعه بوی سوراخ حصه می
اقتاد - يك لنگه در را هم همین طور حواسده روی مانس منجر
حاصد بطوریکه بمشواں نوب - طنباب 'قطور' بلنگی ار سبب
گنبد که تا رمین حمل درع مسد آویختند دو سه قمر انگلیسی
که کارسان سد ماریت بمثل خودسان باری منکرید طنباب را
گرفته محاکمی تا ردیک گنبد روه بعد آخاسک ما اساده کج
مسدد - یکی ار آنها ار مالا سراربر ما کاه مانس آمد - حلی
عریب بود - سد ار اطراف طای طنباب آویخته یون در
آنها سه شخص انگلیسی سداری کرد که الی امروز بدیده و
سندده بودیم - همین قدر می نویسم که سد باری بود بحر
منکرد و پروار می نمود - مثلاً درع یسر ارس سد به سد
دیگر که در هوا میای بود منجبت - در آخر ار مالای بد
خودس را بر کرده بوی سو اقتاد - باری تمام سد - محاس
هم خورد - وقتیم مالای عمارت - سامرا در سر مری که همه
اعیان و اسراف بودند خوردیم - ماع و عمارت اور که هم
ماعهای انگلیس است ار مالا سد - دوازهایی مدد که هر

ها همه آنها شستیم (دوک دکامبریدج) نبود گفتند ناخوشی
 نقرس گرفته است - رو روی ما ^{رو روی} ارك ^{بزرگ} بزرگی بود مثل ارك
 (البرت هال) - موزیکالچی زیاد با حواسها بودند - میزدند
 میخواندند - و آنقدر جمعیت در آنها از بالا و پایین و حواب
 و اطراف روی صافلی ها شسته بودند که چشم انسان ^{در آنجا} حیره می
 شد - دورین دو چشمی آوردند تماشا کردیم - ار پشت
 شیشهای پشت سرما فوارهای آب سیار خوب میحست - زوجه
 (دوک دسوترلند) با دخترش عقب سرما شسته بودند - دختر
 دوک سیار خوشگل است - در حاو ما انگلیسیها باری ژیمناستیک
 کردند - سیار کارهای عجیب از حس و خیز و معاق
 روی طناب و غیره نمودند که کار کمتر کسی است - بعد ^{دلیل} میانهای
 بهلوانی ایران را آورده میل ناری کردند - بعد دسته ار اهالی
 مملکت ژاپون آمدند - از طفل کوچک الی مرد و زن بزرگ
 باباس ژاپونی کارها و ناریهای عجیب کردند که عقل متحیر می
 شد - اغاب کارها را با ایشان میکردند - میخوانیدند يك صندوق
 بزرگ چوبی را مثل ^{بزرگ} برکاه هر طور میخواستند میچرخانیدند
 و بهوا می انداختند نار روی یا می افتاد - شخصی با چشم
 بسته میخوانید - نردبان بسیار بلندی را روی پای خود راست

ساعت طولی کشند تا رسندم مدر عمارت - اما ناراض شدیدی می آمد
 که شمار اوقات مردمرا تلخ کرده بود - باوجود این ما رحب
 زیادی از دن و مرد سر را ها اساده هبت می گفتند -
 رسندم دم عمارت پیاده سد - صدر اعظم و ساهراهای ما و
 سایر نوکرها بودند - دم عمارت حادری رده (برس الفرد)
 و ساهراده خانمها و بچنای آنجا منظر و منو و نسبی و عره حاضر
 کرده بودند چند دفعه آنجا مکث شد تا ولعهد انگلس و ولعهد
 دوس و رهاسان و عره رسند - دسر دن ولعهد انگلس را
 گرفته داخل عمارت سد - عجب عاسی منظر آمد - طرفین
 راه همه صندلی گذاشته رهای خوشگل ماربت و مردها بمراتب
 نسه و کوجه رای رفس ما داده بودند که ماند از منان آنها
 بگذرم - عمارت از آهن و ناور است و بطوری مربع و
 وسیع که است چهل هزار هر ما االت مان عمارت آمده ه
 خلاصه رقتم توسط عمارت که گند مرقمی دارد - وسط گند
 حوصی است که بطور سنگ طیبی و کوه ساخته اند - نوار
 بنار حوی داس - آب زیادی مربع - طرف دسر ح
 امان بود ماه داس - در بالا شاه نسبی داس صندلی زیادی
 گذاشته بودند - من و ولعهدا و رهاسان و ساهراد حاتم

عمارت مشق کردند - ^{نزدبانها} گذاشته به خیال اینکه عمارت مرتبه بالا آتش گرفته است بجای و حامی تمام از نزدبان بالا رفته مردم سوخته و نیم سوخته و سالم بعضی را بدوش کشیده پائین آوردند - بعضی دیگر را ^{سینه کمر} طناب لکمرشان بسته زمین فرود آوردند - برای استحلاص مردم اختراع خوبی کرده اند - اما تعجب درین است که از یک طرف این نوع اختراعات و ^{اهتمامات} برای استحلاص انسان از مرگ میکند - از طرف دیگر در ^{قورخانهها} و جنبه خلهای (ولویچ) انگلیس و (کروپ) آلمان اختراعات تازه از نوپ و تفنگ و گلوله و غیره برای رودز و بیشتر کشتن جنس انسان میکند - و هر کس اختراعش بهتر و رود تر انسان را تلف میکند ^{افتخارها} می نماید و ^{شانها} میگیرند * خلاصه درین بین چند هر پهلوان انگلیسی آمده ^{نوکس} کردند - بوکس مشت زدن ^{همدیگر} است که خیلی استادی و چاکی میخواهد - اما ^{دست کش} زرگی که میاش از بشم و پنه بود در دست داشتند - اگر این دست کش سود ^{همدیگر} را می کشتند - بسیار مصحک و با تماشا بود - عصری سوار کالسکه شده راندیم برای عمارت باور که اول اکسپوزیسون فرنگستان در هیجده نوره سال قبل درین عمارت واقع شده هاور هم این عمارت برپاست - یک

سوار خوبی است - منگفت چند سال در روسیه بود است - مدتی هم در انگلستان است - لباس و عمامه افغانی را میندک لباس انگلیسی کرد و بی کلاه آمده بود - دنگ و روپس رد و پرده بود - خلاصه بعد (لرد رادکلف) معروف منصور آمده است - زیاد صحت کردم - این شخص از دسلوما برای بزرگ بر انگلستان است - بیست سال پیش در اسلامبول و بر عمار انگلیس بوده و بنابر اِقتدار در آنجا حرکت نمیکرده است - در جنگ (سواسپول) ^{معد} حلال انگلیسها و برسد روسها بوده است - و از امام (ماملون) اول که (قارداخان) ایلچی فراسه از ایران، بیرون رفته و انگلیسها را حاکم معزور فتح عالی شاه قبول کرده بود داخل خدمت بوده است امام در ایران - و محو اطر داشت آن امام را قریب هشتاد و عسال دارد و حالا هم ماکال عدل و ^{معزور} صحت نمیکرد تا حوسی ^{قرس} دارد اگر این تا حوسی را بداست ^{معزور} ماعتقاد من حالا هم آن عدل و هوس و ^{بنه} را دارد که دولت انگلیس مامورهای بررک ما میدهد - بعد او هم رف بر حاشه بار کردم - است را ماند صبارت ناور که خارج شهر لندن است برویم - آنجا آتش باری و مهمانست - امروز فل از دندن و در را و عمره ^{امه} حبان انگلیس آمده در باغ حابر

و سایر مردمانِ پولیتیک آنجا بودند - بعد از چند دقیقه سوار شده رقتیم به مهمان خانه (ریشمون) که بسیار مهمانخانه خوبست - چند سال قبل آتش گرفته بود تازه ساخته آمد - چشم انداز خوبی دارد - اما مه و ابر مانع از دیدن بود - باران متصل می بارید - قدری آنجا نشسته جای و میوه خورده رقتیم منزل

چهارم جمادی الاول

صبح برخاستم امروز بعد از نهار کل وررای (توری) محصور آمدند - ناظم بنگاله و پسرش هم بودند - (لرد روسل) هم که دیروز خانه اش رقتیم آمده بود - (سیمور) که در عهد (نیکلا) امپراطور سابق روس و قبل از آنکه جنگ (سوانتا پول) قطع مراوده با دولت روس کند وزیر مختار (پتر) بود دیده شد - و همچنین (لرد دربی) و (لرد مامیزی) که هر یک سابقاً وزیر امور خارجه بوده اند - از معارف و وزرای (توری) همه محصور آمدند * خلاصه بعد بعضی تماشای هد و عیره آمدند - ترکیب و لباس عجیب داشتند - رؤسای ارامنه و یهود و نصاری و بعد مردم دیگر از اهل بخاب هد و عیره آمدند - در میان آنها اسکندر احمد پسر مرحوم سلطان احمدخان افغان را دیدم که مدتی نابدرش در طهران بود - حوالی زرتیک و

خلاصه رقتم به (ریسون) در بالای ده واقع است (ریسون)
 حای علیحدہ مست - در حصہ یکی از محلات آخر اتند
 است - حنائان ها و جسم آندار کنار حوی باطراف دارد -
 خصوصا ہودخانہ (نمر) - از نوع سکارہای (ویدور)
 در جنبہای اعما پیدار بود - حون ماران می آمدند بدگردس
 نکم - گفتند حائہ (لرد روسل) از ورای قدم معروف
 انگلس است فاعلا بردک است - مثل کردم بدیدس روم -
 روم پیادہ شدہ داخل سد - خود مارو حہ اس انتقال کردہ
 مرد پیرست قرب حساد سال دارد - قدس کوتاہ است مارو حود
 پیری مار موس و عمل حوی دارد - از فرہ (ویک) است -
 لارم سد معصل (ویک) بوسہ سود - کل ورای دول انگلس
 دو فرہ هستند - فرہ کہ حالا ورار دارند از (ویک)
 هستند کہ دئس آہا (لرد گلاسون) صدراعظم حالہ و (لرد
 کراٹویل) وزیر دول خارجہ و سار وررا هستند - فرہ دیگر
 را کہ بریدہ حنائان اس دسہ هستند (بوری) منکوبد - دئس
 آہا (دسرالی) و (لرد دوی) و عرماس - ہر وقت فرہ
 اولی عرل سود کل وررا وعمرہ ماند نشر کردہ از فرہ تانی
 ص سود ۵ خلاصہ قدری بسیم - (دوست) سر اسرا

کاشتم - این عمل در فرانکستان یکنوع احترام بزرگی نسبت باشخاص بزرگ است - بعد یچادر پادشاه رفته و داع کرده ایشان رفتند به (ویدزور) و ماهم قدری معطل شده بعد از همان راهی که آمده بودیم رفته به منزل - شب را فراغت بود خوابیدم - برادر رهای ولیعهد روس و انگلیس که پسر پادشاه (دانمارک) باشد امروز تاره وارد شده بود - حوایست نس چهارده سال - در بحریه منصوب دارد - اسمش (والد میر) نا اوهم تعارف کردیم بدیدن خواهر هایش آمده دو روز دیگر نار میرود

❦ سیوم جمادی الاول ❦

امروز هوا از شدید و مه است و باران شدیدی هم می آید - بعد از چهار نا معتمد الملك و (لرد مورلی) نکالسهک شسته قدری در (هایت پارک) گشتیم - نا اسکه روز یکشنبه بود و کسی در راه ها نبود باران هم شدت میامد از مرد و زن خیلی دیده می شد - بعد افتادیم راه (چیزیک) که دیروز رفته - از (چیزیک) گذشته راه (ریشمون) افتاده از پهلوی ناع ساتات گذشته - مردم زیادی آنجا سیر میکردند - ناع سیار مرگیست - اما میانش رفتیم - اما برج ااریک بلندی ترکیب چین میان ناع ساخته اند - چندین مرتبه دارد - بسیار جای قشنگی است از دور دیدم *

سدم جمعیت زیادی بود - رسددم نمرل - هد ار بل ساع
 رقتم به (حرک) اس عمارت و باغ مال (دولک دی دولس)
 است که ار مَمُولِیْن انگلس و نا (دولک دوسورلاند) حویس
 است و او امامت بولنهد انگلس داده است که سلاو او باشد -
 جمعیت زیاده ار حدی در کوحها و عرها و نامها بود - صدر
 اعظم و (لردمورلی) نا ما در کالسه بودند - صدر نکساعت
 راه بود کالسه زیادی هم که حامل معودین بود به (حرک)
 مرف داخل حناان باغ سده رانددم تا رسددم دم باغ مخصوص
 ساده سده داخل باغ سدم - ساهرادگان وعره بودند - حد
 حادر بوی حسن و باغ رده بودند - عمارت محبری داشت
 رقتم به حادر ولنهد روس و انگلس - رهااسان نا خانمهای
 زیاد و سرای خارجه و ورزای انگلس وعره بودند - قدری
 استاددم - ناساه هم آمدند - رقتم پس اسان در حادر قدری
 به صحبت کردم - هد من نا ولنهد انگلس رقتم بگردن
 باغ - گلکاری حوی بود - گرمخانه هم داشت - همه مردها و
 رها می گفتند - در حادر بزرگ حورای زیاد حده بودند -
 مردم سرا اسناد عمر کسی حوری منحورد - هد در اعنه
 درخت گیاهی نا سلی حاضر کردند که من سیادگار خود نکارم

ومردها آوار خوبی خواندند - بعد از اتمام خواندن بیرون آمده
سوار کالسکه شده رفتیم رام آه - سوار کالسکه بچار شده و اندیم
برای قصر (ترنتام) - یکساعت و نیم غروب مانده رسیدیم -
دوک و غیره همه بودند - پیاده رفتیم - شکارهای باغ را تماشا
کرده بعد رفتیم توی قایق ششم - خود دوک رحمت کشیده ^{پارو}
میزدند - رفتیم در حزابر گشتیم - بسیار خوش گذشت - شب را
بعد از شام ناز گلولة نازی کردند همه بودند پسر دوک از همه
بهتر ناری کرد

دوم جمادی الاول

ناید برویم لندن و عصر را در (شریک) برای گردش و صحبت -
و عصرانه مهمان ولیعهد انگلیس هستیم - صبح برخاسته سوار
کالسکه شده با دوک و داع کرده و اندیم - سه ساعت بیشتر راه
بود - از بعضی شهرها و تونلهای متعدد گذشتیم - دوسوراخش
جایی ^{بسیار زیاده} راه بود که هر کدام پنج دقیقه طول کشید - از دو دره
تنگ و طولانی هم عبور شد - ارتفاع دره هم زیاد بود - اما
مثل دیوار بود - یکی از دره ها همه سنگ بود و دیگری سنگ
و خاک بهم آمیخته - معلوم میشود که بچه رحمت و چه قدر
محارج این راه های آه را ساخته اند * خلاصه وارد گار شهر لندن

سود - حاکم و ورگان و محاسن سهر و حکام اطراف در کار حاضر بودند - سوار کالکه سده را بدم تا بدارالحکومه رساندم - قنار برگی بود - در روی ماه صندلی گذاشته بودند نسیم - حاکم بطلبی کرد من هم جواب مَعْلُی دادم در اظهار دوسی بدولت انگلیسی و حوس و می و رسالت از اسکه از اول ورود محاک انگلستان از دولت و ملت کمال احترام بپایانده است - (لاریسون) صاحب بران انگلیسی رحمه کرد همه محسن کردند بعد رستم باطای دیگر که چهار حلقه بودند بدری حوردم بعد سوار کالکه سده رستم برای پاسبای کارخانه ماه رسی - کوحه سوار طولانی طی شد - طرفین را بطوری اردحام بود و هورا نمکشند که گوسها ردی بود کرسود - سوار اظهار مثل تعلقات مامکرده رساندم کارخانه مع مره داس در هر مره کاری نمکرده - اءاب رنما معول کار بودند - رسان و عمر درس نمکرده - در مره ناس مارحه به میاقتند که ان مارحه را بخای دیگر رده نفس چیت رده بنام دما حل نمکند - کارخانه ناس سوار پاسبان داس - بدر بك میدان ورگ بود - الهه قدر دو هزار دستگاه باقندگی داس - در هر دستگاه چهار قر و کار نمکرده همه را گم کار کارخانه از صدا افتاد دحرها و رنما

سوار کالسکه بخار بسیار کوچکی شدیم که از توی کار خانه میرفت
 بسیار چیز ^{سخت} قشنگ تاره بود - اما زود پیاده شده. تماشای کارخانهها
 وقتیم - در آنهاها اسباب چرخ و آلات لوکومونیو و کالسکه بخار
 میسازند و بطوری آسان آهنهای بسیار ^{بزرگ} ضخیم را گرم
 گرم که سرخ بود اری می نمودند - و بر ^{منگنه} منگنه رده نرم و ^{نخه} نخه
 میکردند که مایه تعجب بود - و همچنین آهنهای که برای زنجیر
 ساختن درار و ناریک میکردند مثل مار سرخی بود که روی زمین
 راه برود - و برای ترکیب ^{آوردن} آوردن تختهای آهن و کوبیدن و
 جمع کردن آنها اسبابی داشتند مثل دو قوچ ^{که باهم} که باهم ^{کله} کله ^{زید} زید -
 آنها را وسط آنها میگذاشتند و آنها میکوبیدند * خلاصه بعد
 از تماشا بیرون آمده کارخانههای دیگر که بارک کاری اسباب میکردند
 رفته تماشا کردیم - از آنجا سوار کالسکه بخار شده به (مدچستر)
 وقتیم - دو ساعت و نیم از قصر (ترنهام) تا (مدچستر) راه
 است - رسیدیم نگار - جمعیت اینجا و تماشاچی بیشتر از (لیورپول)
 بود - شهر (مدچستر) بواسطه کارخانجات زیاد در و دیوارش
 مثل دعال سیاه است - حتی رنگ و رو و لباس آدمها هم سیاه
 است - و جمیع حمامهای آنها اعیان اوقات رخت سیاه می پوشند
 محبت اینکه تا رخت سفید یارک دیگر پوشیده اند فوراً سیاه می

گلوه را باید صوت ایداح که رود به ساهانی که در آجر
 حله اند محورد - هر گلوه که ساه حورد میرد و هر کدام
 محورد بان سهرها می افتد - اسخاص یاری کن دو قسم می
 شود قسمی اس طرف خط جوی قسمی آنطرف باری میکنند -
 حد هر هم در آخر اساده اند گلوهارا سوی خط انداخته
 حودس می آند رد اسخاص باری کن و ساهانی هم که حورده
 و افتاده است دو باره بلند میکنند - رقیم آغا درس بین دول
 و سایر آمدند - مدوك گفتم حودنان باری کنند - بکار دول
 و سار انگلیسها لح شده کلاه از سر برداشته باری کردند -
 حلی باری نااماسای حوی بود - ناظر حاة دول که حد
 رور فل در صحرا بر قنکی از دست آدمس رها شده بنایس
 حورده بود می لنگد اسمس (راب) بود

روز جمعه عرۃ حمادی الاول

۱) بهار را مرل حورده سوار کالکه بخار شده رقیم رای سهر
 (منجمر) - کالکه بخار بنار مد حرک کرد - اءاب یس
 حدنبا وعره در مرل مایند - امروز هم از مصی سوراچهای
 ماریل کالکه عبور نمود - از سهرها و ساهای آباد گده
 اول بکار حاة (کرو) رقیم - از رام آهن برک ناده شده

تعبیه کرده اند باغبان می پیچاند . بچرها باز و سقشهای شبیه
بلند شده باز بسته میشود * خلاصه آمدیم باطاق عمارت -
اطاقهای عالی بر اسباب باروح و بردهای اشکال خوب دارد -
قواسل حنرال انگریز که در مصر بود تاره اینجا آمده است -
(لردشری استانتن) که از نحاست و در همین نزدیکی عمارت
و - باغی بطرح (سویسی) دارد او هم بود - شخص انگلیسی
که قبل از جنگ انگلیس و فراسه بدست مردم چین اسیر شده
بود اسمش (کاک) ریش بزرگی دارد آنجا بود - از احوالات
اسیری او پرسیدم - میگفت چینیها در اسیری ما را بسیار ^{مهربان} ادیت
کردند - بعضی از نحای انگلیس آنها بودند که سالها از رفقا و
مضاحبهای دوك بوده اند - برادر و پسر برادر و پسر دوك هم
بودند - اسم پسر دوك (مرکی دوستافرت) اسم برادر بزرگ
دوك (لرد الکرکادار) برادر کوچک (لرد رلد) * خلاصه شب غذای
خوبی خورده شد - چراغان خوبی هم کرده بودند - گردش
کردم بک حائی رای گلوله باری ساخته اند - در وسط تخته
دوازیست - میاش خالی دو مرنه - گلوله چوبی بزرگ و کوچک
زیادی نوی آنها گذاشته اند - طرفین این خط در زمین از تخته
معروش است بطور پشت ماهی - در هر دو طرف آن مهریست

گلج و درختهای شیبه باونج که بوی حلیک کاسه در ماعها
 گداسه و سرسرا گرد کرده بودند - ماعهای سزار و سنع
 و سگ بزرگ باونج اقسام - مای رمن و حناان حن مل عمل -
 موارهای ریاد در حرکت - حاو این ماع و ماعه دیواحه
 طبیعی است طولانی و کج و معوج که بوی آن حند حرره کوحک
 است - همه ماحکل و کلکاری و حناان که ما قاس آغا مرقند -
 دؤور این دیواحه نه است همه حنکل سیر و حرم - و اطراف
 این ماعها همه حناانهای سر پوشیده از دوحه گل و قال -
 حنهای موار از آهن ساخته اند - آن طرف حنها و حناانها
 گرم حنهای دوك است که سزار نمر و انواع گلها و برگهای
 رنگا رنگ مکی دسا و عره دارد - موه مان که حر ماکول
 حوبست مل کدوی کوحک قار درار - اما رنگ بوسس که رود
 سد آن وب مرسد - مر حرره منهد - رم است -
 هم طور ما انگست منوان خورد - قدری ثقل است - بران
 هندی مور منگوید - و در باوحسان مصری اوان و مکران
 سزار هست سلال هلو انگور سندا و سنا انحر آاو حنالک
 حنار و عره دارد - و جمع این موهها از ماس و نسرس و
 رسنه در گرمخانه نرات نام مود - ما اسباب و پیچی که

آمدند - الی دریا و از مراجهت گردید - رودخانه بسیار
 عمیق و از دو طرف شهر است - هوای شهر سرد بود -
 بعد برکنه کالکه نشسته از مکان جمعت گذشته وقتیم کار -
 سوار کالکه شده از راهی که آمده بودیم برگشته عیالمان به
 ساعت نهم (نوبت) که وقت (دو ساعت) است وقتیم -
 کالکه چهار دم در ربع ایشده دویک و سه عتی حاضر بودند - سوار
 کالکه شده را دیدیم - جی - ان کل و شکوه یکدیگر در (ویلدزور)
 دیده شد اینجا هم بود - نوی جی میبردند - همای نکنت
 دویک برای اعیانها و سرایدارها و غیره ساخته است - مهمانخانه هم
 ساخته معبد کوچکی دارد - رسیدیم در قصر پیاده شده وارد
 اطاقها شدیم - وقتیم مگر شایه مخصوص که نوی عمارت بود - اقام
 گاهها و درختهای حرما و غیره در آنجا دیده شد که کمتر جانی بود -
 حوضی در وسط بود کوچک مدور در حیت نشسته از مرمر
 روی فواره ساخته بودند - از زیر آن آبی جاری بود بسیار
 صاف - عطر گلها در آنجا پیچیده بود - مخصوص عطر یکنوع
رِسِق سفید رنگ و اراقی نهم ژاپنی که زیاده از حد خوشگل
 و معطر بود - آنجا قدری نشسته سالیانی کشیدیم - بعد وقتیم
 بجلو حان عمارت که باغ زرگیست - اما درختهای کوچک سِرُو و

بودند کالسه متواست عنور کند از مالای عررها مامها کوحها
 آقندر هورا منکسند که گوس آدم کرمسد مکهر پره دن ناطل
 دوسر سوذ که حماسا سامده ناسد سهر بخارب و صفت است -
 مردمان کارگر نثار دارد - و مانسه ماهالی لندن انجاها فقر نثار
 دنده سد که از صورتنسان معلوم بود که صعوب امر معاس
 منکدراند - نسلانگهی رسنده ساده سده داخل عمارت (سروور)
 سدم - تالار و انوار برکی بود - محی مالای سکوی مالار گنابه
 بودند آنجا نسیم - دن و مرد ریادی در تالار بودند - حاکم
 حطه خواند نطق از دوسی و اتحاد دولتن ایران و انگلن کرد -
 ما هم حوای دادیم - (لاریسون) رحمه کرد - (طمسون) و
 (دنکسون) هم بودند - بعد از حطه مار سوار سده و اندیم رای
 عمارت حاکم نس - عمارت حوی بود در اطای قدری معطل
 سدم - ماران کمی هم آمد - بعد از آنجا رقتم در تالار برکی
 میرمار گنابه بودند نسیم منوه وعبره خوردیم - حاکم سلامی
 مابوس کرد بعدمار بام سد - جمع ریادی درمندان و محوطه
 عمارت جمع سده بودند - رقتم حاو عمر قدری ماها مارف کرده
 بعد رقتم مار ماطای حاو - قدری اساده رقتم مائس سوار کالسه
 سده و اندیم رای لب رودخانه - نسیم نکسی - سارس هم مه

(مرسی) ساخته اند که همین رودخانه از وسط شهر (لیورپول)
گذشته داخل دریا میشود. طول رودخانه زیاد نیست اما عریض
و عظیم است * خلاصه از گار در آمده سوار کالسکه شدیم .
حاکم و صاحب منصبان و بزرگان شهر دم گار حاضر بودند . حاکم
سوار کالسکه شده حاو اقتاد - ما هم از عقب - معتمدالمالک
و (لرد مورلی) پیش ما بودند - شهر (لیورپول) شهر و بندر
تجارتگاه بزرگ انگلیس است که اغلب بائینگی دنیا ^{دیده و شنیده} مراومه دارند - از
بئنگی دنیا تجارت گندم و پنبه زیاد میکنند - گندم انگلیس کفایت
خوراک خودشان را نمی کند - ^{مهاجرین} مهاجرین زیاد از انگلیس و
آلمان و غیره ازین سدر به بئنگی دنیا میروند - از قریایکه معلوم
شد سالی ریاده از دویست هزار نفر مهاجر ازین سدر به بئنگی
دنیا میروند که هیچیک از آنها دیگر بر نمیگردند - خالک فرابگستان
یک کمپانی معتبری برای فرستادن مهاجرین دارد - و کشتی بزرگ
هم از مهاجرین روی رودخانه حاو شهر ^{لنگر} انداخته بود -
امروز صبح ^{صبح} سأ بوده است ^{various} روید - محض تماشای ما مانده بودند -
امشب خواهند رفت - اسم یکی از آن دو کشتی (اوسیان) و
خیلی بزرگ و هزار نفر مهاجر در آن بود * خلاصه آنقدر
تجمعیت در طرفین راه بود که حساب نداشت و راه را تنگ کرده

روز پخشیه سلح ربيع الثاني

صبح ژود از حواب رحاسم - سوار کالسه سده رادم -
 معتمد الملك و (لرد مورلی) بوی کالسه بستند - صدر اعظم
 و ساه رادها و اعلى در لندن مامد * خلاصه از کوحه
 (دران اسریت) گدسم که دکاکن سوار حوب و اسف
 دآرد آر همه حجر دسا - مهمان حای سوار عالی هم که اعل
 سکی دسامها آغا معل ملکند در همین کوحه دمه سد - اسس
 مهمان حای امریکاست - رقیم ما نگار رسندم - سوار کالسه
 بخاوت سده رادم از لندن تا (لوردبول) عساعت را اسب و عا
 فرسنگ مسافت دارد - امروز کالسه بخار حلی از سوراچهای
 کوه گدس - رمین است و الله داس - همه حا حنکل و سوره
 و رواع و آبادست - از سهرهای برگ و کوحه که سر را
 بود گدسم - سهر (استوک) که کارخانه حنی ساری سوار
 معروف دارد سر را بود - حنی انگلس را آغا مسارد -
 ردل سهر (لوردبول) از سوراخ سار طولانی عور سد که
 مع دفعه طول کند سد از گدس ملا قاصه کار (لوردبول)
 پیدا سد - حمت ریاد از حدی حاضر بودد - امروز وسط
 راه از بلر سوار برگ ناندی عور سد که بروی رودساره

بهوا رفته است - چشم انداز بسیار خوبی شهر لندن و اطراف رودخانه (تامیز) داشت - بعد آمدیم پائین سوار شده رفتیم باسکله - سوار همان کشتی شده راندیم - آب رودخانه طرف عصر بواسطه حذر و مد کم میشود - این دفعه چون از (دوکها) برگشته از راه راست رودخانه رفتیم - از زیر چندین پل معظم آهنی و سدگی گذشتیم - جمعی ریاد از حد ایستاده بودند - تا رسیدیم محاری پارلنت که طرف راست رودخانه است و مقابل آن طرف چپ ^{مریضخانه} (سنت توماس) که بسیار عالی است واقع شده - از کشتی برآمده سوار کالسکه شده راندیم برای منزل - شب را در مرتبه بالای همین عمارت ما محاسن نال است - شب رفتیم بالا همه بودند - دست روحه و ابعهد را گرفته رفتیم نشستیم - همه رقصیدند رقصی متعارف نال - بعد مرد اکوسی نالاس اکوس آمده فی اندان زد مثل سوربای ایرانی صدا میدهد - (پرس الفرد) (پرس ارتور) و دیگران رقص اکوسی کردند - خلاصه بعد از این رقص محاسن برهم خورده رفتیم اطاق دیگر برای سوپه - عدا و میوه و غیره سرمیز چیده بودند - همه خوردند - شاهزاده هندی هم بود - بعد پائین آمده خوابیدیم - فردا باید برویم شهر (لیورپول) و (منچستر) و قصر (ترنتم) که مال (دوک دوسوترا لاند) است -

درس تالار اسکال سرداران قدم و بعضی حاکم‌های محریست سا سبی
 داس لله منحورود - رقتم مالا مریهاری آنجا برای ما چیده بودید -
 ماسا رادگان وعمره نسیم - مریهاری ساری حلی طولانی بود -
 جمع رمادی از مرد و زن بهار حورددید - بعد از بهار و جهای
 حوی (لردلس) را که در حصه بود با نان دادید - گلوله به
 اولت او حورود سماعتش فرو رفته بود - حانده سعد او که
 حوی بود دیدید - این جنگ معروف به (راقا نگار) است که
 کسهای انگلس ما فراسه و اسنادول جنگ کردند و با وجودیکه
 (لردلس) کشته شد مار قح را انگلسها کردند - خلاصه بعد
 رقتم و لیسدها و رهاسان وداع کرد رفتند - من حواسم رمید
 حاه روم رقتم بمندان مدرسه محریه - کسی حدکی برکی با نام
 اسات وسط بمندان بود برای تمام اطفال محری که در آنجا مسی
 عمل میدی می‌کنند هدر نماند ساگرد محری هم صف کشیده بودند
 اسادم - قدری مسی کردند - بعد سوار کالکه شده رقتم
 برای برج رصدخانه - روی سه باندی ساخته اند - بلمهای سدی
 دارد - دوربین‌های برک بوی برج ملیدی قرار داده اند که آن
 برج را ماسک ماکر داند - و هر طرف که بخواهد دوربین
 حرکت نمکند - منجم ماسی مروی دارد که حدس دهنه با مالون

(دوک) شدم - (دوک) بمعنی حوضه‌ایست که برای کشتیها ساخته اند - کشتیهای تجارتی و غیره را در آنجاها تعمیر میکنند و لنگر انداخته بارگیری منافع تجارتی میبایند یا از منافع خالی میکنند - اما راجانهای مالالتجاره هم در لب (دوک) ساخته شده است - اسباب حر اقلی دارد بسیار بزرگ که بارهای تجارتی را از کشتی به خشکی یا از خشکی به کشتی بآسانی حمل میکند - و برای این (دوکها) دری از آهن ساخته اند برودخانه که وقت عبور و مرور کشتی بآسانی باز و بسته میشود - عرضش کم است - کشتی بزرگ به سهولت داخل میشود - این قدر کشتی و تماشاچی دیده شد که اسباب تعجب میکرد که این همه محالوق کجا بوده اند - و همه با تمیز و رهای خوشگل زیاد بودند * خلاصه باز از (دوک) خارج شده برودخانه (تامیز) افتاده راندم - همین طور جمعیت نوی کشتیها چه همراه ما می آمدند و چه طرفین راه ایستاده تماشا میکردند - همه حا توپ می انداختند - راه زیادی رانده وارد (کریویچ) شدم - اینجا مدرسه بحری انگلیس است و عمارات عالیه دارد - از کشتی در آمده وقتیم بعمارت و در بحری که سیار عمارت بزرگ کهنه ایست دو بیست سال است ساخته شده است - ولی عهدها بارهایشان و غیره بودند -

و روح و لهه از سنگ و حواجر و اداچه و عیره سلاطین قدم
در انجا ^{آمدند} صل است - منحواسم امروز بما کتم فرصت ند -
رسندم ملر رود خانه (تاجر) - بکفوح سرمار مودنکان و عیره
اساده بودند - جمعیت بطوری بود که آدم حوت منکرده - همه
لر رود خانه را فرس کرده مرو رد بودند - صاحب مصان
و بررگان انگلس همه بودند - کسی نحار بررگ حوی برای ما
حاضر کرده بودند - و لنمهد انگلس و لنمهد روس مارها نان
و عیره همه فل از ما آمده در کسی دنگر نسه بودند - ما که
رسندم همه همراهان و ساهدگان ما هم سواهی عمادالدوله حاضر
شدند رقتم نکسی - هوا سار سرد بود - ماد مدی می آمد -
دود کسها و کارخانها را بوی کسی می آورد - ان رود خانه
حرر ومد دارد - صبح الی طهر آب ریاد است - از عصر آب کم
مسود بطوریکه نکدرع هاو منکند - از انگلسها (دیکسون)
(نلمسون) (لارسون) و عیره بودند - کسی ما حاو و کسی
و لنمهد ها عب اقتاده راندم - آندر نماساحی روی کسهای
نحاری و سراعی بودند که حساب نداشت - قانی کوحک بررگ
سار بود و همه همرا می آمدند - از وسط لندن گدسم -
طرفین رود خانه همه عمارت و کارخانه و سماهی غالب - داخل

باو داده از پامپا بالا رفتیم . کُل و درخت ریادی در پامپا و راهرو
 ها چیده بودند . همه نجای انگلیس از رن و مرد سفرای خارجه
 همه بارنهایشان موعود بودند . رفتیم در المانی نشستیم . میزی
 بود دورش صافلی . بعد برحانه دست روخه و بر خارجه را
 گرفته دور اطاقها و پامپا راه رفتیم . بعد با همه تعارف کرده
 بمنزل رفته خوابیدیم

بیست و نهم ربیع الثانی

امروز به (گریونج) باید برویم به متصل شهر است به
 خارج . کنار رودخانه (نامیز) واقع است . و در حقیقت
 از محلات دور دست شهر حساب میشود . صبح رود از خواب
 برخاستم صدر اعظم بود . با معتمدالمالک و نرد مهماندار
 در کالسهک شسته را دیدیم . از کوچهای شهر گذشته داخل (سینه)
 یعنی شهر قدیم لندن شدیم . از کوچه معروف به (رژان
 استریت) که همه دکان ^{بازار} مَرعوب بود گذشتیم . همه خرید و
 فروش ایجا میشود . کوچه سیار مشهوریست . آنقدر جمعیت
 و ازدحام و کالسهک بود که آدم حیران و مهوت میشد . نار
 از کوچها عبور نموده داخل قلعه قدیم لندن شدیم . حاکم
 قلعه جنرال یست با همه اعیان و اشراف (سینه) آمدند . دیوار

دو فوج نالینس اکوس بودند - یکفوج دیگر هم نام ولیمبر
 انگلس است - که فوج روی هم رفته فوج هب هزار هر می
 سدد - سزار خوب مسو کردند - چند دفعه میدان را دُور
 کردند بعد دُور رفته مسو سلیک کردند سسر مرصعی دس
 خودم (مدول دکامبردج) سسپالار دادم - ما نادسا سزار
 صحت سد * خلاصه سد از اتمام مسو که بر دس نروب بود
 من نا هر دو ولیمبر و (دول دکامبردج) وعبره تا صر (ویدرور)
 که یکمرسک را بود همه را از بوی جمعیت دواند تا رسدم
 به صر - ساده سده رقتم بالا در اطاق حاوی راحت سدم -
 بعد از نیم ساعت بار رقتم من نادسا وداع کرده رقتم برای آس
 امب در حاه (لردکراویل) ورر دول خارجه سام و مال
 موعودم - حون ولیمبر انگلس و رهاسان حسه بودند از
 (ویدرور) مانگراف کرده بودند که امب مهمانی موقوف
 ماسد بواسطه ان مانگراف سامرا مرل حوردم اما حون وعده
 داده بودم رای س سسی و مال رقتم حانه ورر خارجه -
 اما مال در (فور) آنس می در ورارحانه خارجه
 دولی بود - ولیمبرها وعبر بودند - رقتم آخا عمارت
 عالی سزار حویس - رر ورر خارجه آمد حاو - دس

نزدیک میدان مشق - الحاحا ایستادیم تا پادشاه و رهای هر دو ولیعهد که با ایشان در یک کالسکه اشسته بودند برسد - آنها که نزدیک شدند ما هم راندیم - بار پادشاه عقب ما بودند - رقیم میدان مشق - چمن وسیعی بود - دورش درخت و جنگل - در یکطرف بطور ایم دایره زن و مرد تماشاچی آنقدر ایستاده بودند که حساب بداشت - و ده پآورده اطای چوبی و عیره خوب مثل چادر ^{مربع} ^{تخت} قطار ساخته بودند که مردها و رهای اعظم و اشراف ردیف طبقه طبقه اشسته بودند - ایرقهای شیر و خورشید و بیرق انگلیس را همه حا جلو این نصف دایره رده بودند - دو بیرق بزرگ هم یکی علامت ایران دیگری انگلیس در مرکز دایره بپا کرده بودند که ما الحاحا بایستیم * خلاصه رسیدیم زیر بیرق ایستادیم - پادشاه هم آمده ایستادند - توی کالسکه تعارف بعمل آمد - من و ولیعهدها و (دوک دکامبریدج) و عیره رقیم از جلو صفوف قشون گذشته بار آمدیم دم کالسکه پادشاه ایستادیم - مرور هوا از و مستعد ناران بود - حد را شکر کردیم که ناران بیامد - هفت هشت فوج بودند - سه چهار ^{مربع} فوج خاصه که نالاس های اسرار خوب و کلاه های بشم بسیار بزرگ از پوست خرس و عیره داشتند - بسیار کلاه مپیتی بود - این افواج بسیار خوب بودند -

زیاد بودند - از جمله (گولداست) که سرحد سسار و
 بلوچسان رفته بود - (اسمت) و اگرچه طهران و عره
 بودند - بعد سوار کالک سده رقتم رام آهن - ولسمه انگلس
 و روس و رهاسان و عره و ملتزمین ما آکری بودند - سوار
 سده رقتم به (ویدرور) - قصر (ویدرور) در حوض
 واهه سخی است - از قدم ما سنگ ساخته اند - روی منه واقع
 است - ^{۱۰۰} ^{۷۷} ^{۴۴} دم ماه قصر ساد سدم - ناساه مار تابی ماه به بررئی
 آمده بودند - ما اسان دست داده رقتم بالا همه آمدند - قدری
 اسادم - بعد من ما هر دو ولسمه و سارن مانن آمده سوار
 است سدم - من سوار است مع الدوله سدم - حرالها و
 صاحب منصان انگلس ما نكده سوار نظام همه حلو افتادند -
 از حناان طویل حلو عمارت راندم رای آخر حناان که آغا
 و ^{۱۱} ^{۷۷} ^{۴۴} گام میدان مسی است - نکرستک درس را بود -
 طرفین راه زن و مرد بطوری اساده بودند که عال عور عبادند
 و متصل هورا می کردند بطوریکه از صدای آنها اسهای همراهان
^{۱۱} ^{۷۷} ^{۴۴} رم منکرده و دیوانگی مینمودند - اما اس من بواسطه طول
 ستر و صدمه که در دریا و راه آهن دید بود مزاحجه رم
 منکرده و آرام بود و خلاصه همان طور رقتم الی آخر حناان

طور میتواند با پا یا بادست باد بدهد - موریگانچی ریاد هم در
مراتب پائین بود - چیر مجلس تاحال کسی ندیده است - دوارده
هزار نفر بودند - ار احدی صدا در نمی آمد - همه آسوده گوش
میدادند و تماشا میکردند - خلاصه یکساعت بیشتر طول کشید -
بعد از اتمام رقص به منزل خوابیدم

❖ بیست و هشتم ربیع الثانی ❖

امروز باید دو ساعت بعد از ظهر ^{represent} برویم قصر (ویدرور)
برای قشونیکه پادشاه میخواهد سان بدهد - صبح از خواب
برخاستم - وزیر دولخارحه و صدر اعظم انگلیس محصور
آمدند خیلی صحبت شد - یکساعت و نیم طول کشید - صدر اعظم
هم بود - مجلس خوبی گذشت - بعد رقصیم سرهار - صدر اعظم
آمده عرض کرد که وزیر هد معطل است - میخواهد احزای
خود را معرفی کند و اهالی شهر های انگلیس ادرس یعنی
غریبه تهیت ورود آورده میخواهد بخواند - رقصیم توی تالار -
از شهر های بزرگ انگلیس وکلا آمده بودند - تهیت ورود
عرض کردند - احزای سفارت ایران معرفی شدند - یهودیهای
لندن - محوسیه ارامنه (مایچستر) و غیره همه ادرس و نطق
داشتند عرض کردند - بعد وزیر هد احزای خود را معرفی کرد -

روس بود - اصل کسرت در محوطه است کنار بروک که
 بعضی بطور گند سار وسیع باشد است - و در این گند هفت
 مریه دارد که همه حای نسیں مرد است - همه عمارت رهای
 حوسگل ماریت جمعیت زیاد در همه از عمارت و بررگان - سطح
 زمین هم از مرد و زن بود - حراعهای زیاد از کار روس
 بود - ما هم وقتیم مائیں - بوی آهینه جمعیت صندلیها حده
 بودند - ما ولعمهد انگلس و روس و بررگان ایران و ویرا و
 اعشار انگلس همه برمت روی صندلیها بنسیم - حلو ما ارعنون^۵
 کنار بررگی که تدر یک عمارت و ستوهای آهی و لولها دارد
 که صدای سار از آنها در می آمد تدر حنار متصل بیک صاع^۶
 دیوار عمارت بود - در حب و راست ارعنون همد قمر دحر
 و زن کنار حوسگل چهار صد اطرف و چهار صد هر اطرف
 عمارت سه بودند - همه سعد یوس - چهار صد هر حامل
 آن داشتند و چهار صد هر حامل فرم - مالای سر این رها
 سرها با لباس های خوب آنها هم همد قمر میدید - همه
 آنها آهیک کنار حوس سوای موریکان و ارعنون میدوایند -
 ارعنون را یکسر مرد - صدایش خیلی دور مرم - کنار
 خوب رد - اما مادر را با بحار میدید - و الا یکسر حه

سازی که بطریحا را در آن واحد بر نموده سرشرا محکم میکردند -
 قوطی حاجی سازی - ابریشم کشی - پارچه بافی - چاپ روزنامه و
 هکذا - انواع و اقسام کار حاجات صایع که بنوشتن نمی
 آید - در کمال آسانی این اسباب و کارها را درست میکردند -
 خیلی مفصل بود - ریاست این اکسپوزیسیون با بزرگان انگلیس
 مثل (اردکرانویل) وزیر دول خارجه و غیره است - آنها
 پیشاپیش ما راه میرفتند - ولیعهد انگلیس و روس و غیره همه بودند
 خیلی تماشا کرده از پله زیادی بالا رفته رسیدیم تالارهای متعدد
 که همه با پردهای اشکال دور نما و عیره بود - پردهای روعنی اشکال
 بسیار ممتاز که در هیچ جا پرده باین خوبی ندیده بودم - رئیس
 این پردها (برس الفرد) پسر پادشاه انگلیس است که رئیس
 بحریست - و این پردها را صاحب مصلان و احزای بحریه عربک
 نخیال خود نقاشی کرده اینجا فرستاده اند * خلاصه ازین تالارها
 گذشته باریدالانها افتادیم که امتعه که در کار خانهای ربر میسازند
 اینجا آورده برای فروش می چسبد - رنما و دخترهای خوب چه
 در کارخانهای پائین مشغول کار چه در بالا مشغول فروش امتعه
 بودند - از آنها گذشته رسیدیم بجائی مثل بهشت - همه این
 دالانها و عمارات و کارخانها از چراغ گار بطورهای مختلف عجیب

گسم به سدر (نورسموب) - آنجا در اطالی مارهار حاضر
 کرده بودند حوردم - سد سوار کالکه سده رقتم کارخانانی را
 که اسباب کسی بخار از هر قبیل می ساختند گسم سوار تپاس
 داس - از آنجا به راگروه مالا رقتم - کسی سوار بررگ
 حگی می ساختند - بوی کسی رقتم - عمده باب کار میکردند -
 اسم کسی را (ناصرالدین) شاه گنایه بودند - مائن آمده سوار
 کالکه بخار سده و اندم برای سهر صرونی رسدم سب را بمجلس
 کسرب سی سار و آوار که در عمارت (الرمال) است
 ماند بروم - سب را سد از سام سوار کالکه سد ما صدر
 اعظم و عمره رقتم - از (هاند مارل) گدسه داخل عمارت
 سد - و لسمدر انگلس و روس با همه صاحب منصبان انگلس
 و عمره بودند - اول داخل دالانی سد که عرصس متجاوز از
 سس هفت درع و سرس با سه پوست بود - گویا آهن هم
 بود - طرفین دالان همه اسباب کارخانجات بود می ماشینهای
 کوکل مثل نیمه - اما سوار یمتر و سنگ مارده بر حرج بخار
 کار میکرد - انواع کارخانجات دده سد - سرسی ساری -
 سنگار ساری - و بوئون ساری - سه آردری که فریکان
 (مائارون) منگوید - سرب آب لسمو ساری - اودلس

بجاء داشت - توپ های بسیار بزرگ داشت - بعضی توپها در طبقه بالا و اکثر در مرتبه پائین بود - رفتیم پائین همه جا حتی آشپزخانه و حای خوراک ملاحان و غیره را دیدیم - شیلور کشیدند که حاضر جنگ شود - در يك دقیقه کل ملاحان از طبقه بالا پائین آمده بجای تمام مشق جنگ کردند - توپهای با عظمت را با اسبابیکه داشت میگردانید - بسیار تعجب داشت - قدر سی ^{دوازده} عراده توپهای بسیار بزرگ بود - کشتی هم رده پوش است - ازین کشتی ما قایق رفتیم دیگر موسوم (ساطان) - این کشتی هم بسیار بزرگ و از هر دو رو رده پوش اسم ناخدایش (و ریتارت) - توپهای این کشتی کمتر اما بسیار بزرگ تر بود - بعد از ملاحظه پائین توی قایق نشسته رفتیم رو لکشتی خودمان - در قایق ما و لیعهد انگلیس و رن هایشان و (معتمد الملك) و (دوک دکامریدج) و غیره بودند - يك کشتی بجاء کوچکی قایق ما را میکشید - همیکه پای پناه کشتی ما رسید از آنجا گذشته رفت بر ^{در} جرح ^{بجاء} کشتی - هان آن جرح بجاء هم محرکت آمد - کم مانده بود ^{مرتبه} پره جرح ^{بجاء} بخورد قایق ما - اگر حدا کرده يك پره میخورد همه عرق میشدیم - الحمد لله جرح ایستاده ما ببطور گذشته آمدیم بالای کشتی - بر

اسپاده لنگر انداخته بودند سلتك كردند - ملاحظه رفته بودند
روی دگلها داد مردید هورا منکشدند - سار باسا چیان
هم که از لندن و سادر وعبره آمده بودند در کسهای بخار
و قاضهای بررگ و کوحك از حد بودند - روی دریا
از باساحی سنا شده بود - همه هورا منکشدند - یوسفهای
نسان اترانی را در همه کسها رده بودند - ملک هنگامه بود -
رقتم تا ردك حریره (وب) که در همین دریای ماش و
حریره سار فیدگی است - سهری در همین حریره مل کوه
بودار سد موسوم به (راند) که حاهاهای سار فنگ مره
پمره داس - درون حریره بادسام صری دارد که با سوهریان
ساخته اند موسوم به (اسور) از دور سنا بود -
علي الطاهر خوب عاری مسعود - روی به واقع و دورش حدك
و حسن بود - از آنجا گدسه از منار کوحه کسهای حدکی
عور سد - همه بوب اداختند سلام دادند - سد از اتمام گردش
ما سوار قاق شده عجب ملاحظه دو کسی اول نکشی (ارمکور)
رقتم که بررگرس کسهای حدکی دولت انگلس است - کدان این
موسوم به (فانس هوروی) با صاحب منصب ریاد آنجا بود -
طول کسی صد و عا قدم مسر بود - دور بازرده هزار است

کسالتِ بجوای داشتم - رحت پوشیده سوار کالسکه شده با صدر اعظم و شاهزادها و غیره رقیم سر راه آهن (پور تسموت) - جمعیت زیادی بود - رقیم توی کالسکه قدری ^{بیتکندید} معطل شدیم تا ولیعهد انگلیس و ولیعهد روس نارنهایشان و غیره آمدند - آنها هم در کالسکه دیگر یعنی در ردیف کالسکه ما ایستاده رادیم - همه راه آباد و سبز و خرم و جنگل کج بود - سه ساعت کمتر راه طی شد تا رسیدیم به (پور تسموت) شهری معتبر و بدر حدی عظیمی است - قلاع و ^{دستگاه} ماستبانهای سخت دارد - در اسکله پیاده شدیم حاکم شهر با احزای خودش آمده بطنی کردند - تعارف رسمی ^{فرماندهی} بعمل آمده توب ریاد از خشکی و دریا اداحتند - داخل کشتی (ویکتوریا البرت) که کشتی مخصوص پادشاه و تندرو و برگ و خوب است شدیم با هر دو ولیعهد و شاهزادها و سرداران بحری و غیره - کپتان این کشتی اسمش (پرس لینز) است - بهاری حاصر کرده بودند - ما و سایرین رفته در اطاق کشتی سرِ نهار نشستیم - بعد ولیعهد انگلیس گفت رحیزید رویم بالای کشتی - باید کشتیها سلام بدهد - رحاسته رقیم بالا - همه آمدند دو بسر ولیعهد انگلیس هم ^{الاس} ملاحی آمده بودند - ایستادیم کشتیهای حدی قریب ^{بجاء} فرود مثل کوچه در دریا از دو طرف

عربی داس - سد مازی ^{مکرده} * ثالثا سر و روابه عربی که هر دو
 بوی حوص آبی بودند - دور حوص ^{معر} بود - شخصی بران
 تراه ناآها حرف مرد - کنار او هوس بودند حنه سر حلی
 روک است - تن ^{بسم} یارکی داد - دست و ناش سال ماهی
 و رست ^{سینه} سینه است - اما نا هاما کنار سد راه میرفت -
 در کنار و وسط حوص سکوی بود صندلی گداسه بودند روی
 صندلی مرف می بست - رویا ^{هم} سینه به سر بود اما
 کوخکر مرفقتند در آب - مسحط صوب مرد همان آن از آب
 بیرون میآمدند روی سکوی حوص ^{بسته} مسحط را ماح
 میکردند - منگب ^{مک} ماح دو ماح هرچه منحواست او را ماح
 میکردند - کنار ^{بما} داس * رابعا مضمونهای حلی کوخک ^{مدر}
 موس ^{اطا} اطاسه دده سد کنار عربی - قیل و کرگدن و سر
 مال دار ^{مادک} سده ^{مرو} وعره مربع و طرطهای ^{اوان} بودند - عمر
 از آن هم کنار ^{حاما} بود - حنه ^{بودم} سواسم نگردم - جمع
 ریاد هم بود - ^{مماود} عمل سد

حیو رور دست و هتم ^{دسم} النانی

امروز برای ^{سای} کسهای حاکی ^{ماده} بروم به ^{در} (در سوب)
 که کی از ^{مادر} معمر ^{سای} انگاس است - صاحب رود رحانه

جماعت زیادی بواسطهٔ روز یکشنبه ساع و حش آمده اند . رئیس
 باغ که مردی پیر و گونش هم سنگین بود آمد . قدری هم
 فراسه میداشت . صحبت کردم زن و مرد زیادی بود . ما
 از میان کوچهٔ تنگ مرد و زن عبور میکردیم و متعل هورا
 میکشیدند . اصاف این است که قُبَاً بمساجل دارد و زیاده از
 حد با حرمت و ادب حرکت میکنند . علامه و حوش اینجا را
 نفس بنفس عاییده از هم جدا ساخته اند . چند حیوان عجیب
 اینجا بود که حای دیگر دیده شده بود . اولاً (هیو یونام)
 است که اسب دریائی است چیز عربی است سه عدد بود .
 یعنی يك حفت ر و ماده و يك بچه هم همان جازائیده بودند .
 بچه هم خیلی نرنگ بود در بیرون آب ایستاده و بزرگها نوب
 آب بودند . غذا بدهش می انداختند دهنش را مثل یکدروازه
 باز میکرد . دنداهای بسیار درشت داشت . بسیار عظیم‌الجثه بود .
 آنچه من فهمیدم کرگدن دریائست * ثانیاً میموی بود بسیار
 نرنگ کریه‌المطر بعینه اسان مخصوص دست و پایش خیلی شبیه
 اسان است صاحبش میر قصاصد . پا رمین میزد می ایستاد حرف
 میزد . انگلیسی آمد بود . بعد حاو حاو ماراه میرفت . اما میل داشت
 دستهایش گرفته راه نبرد . بعد نفس میمومها انداختند حسرت و خنجر

نسه راندم - جمع ریادی بود - در را نامه عارف کرده
 رساندم به ساحه - ولیمه انگلس و روس و روحه هر دو و
 ساهراد حاتمها و بررگان همه بودند - به ساحه کنار بررگ سن
 مریه حوسب - ردهای حوب سان دادند - جمع ریادی هم
 بود (مانی) را که از حواسدهائی معروف فرنگستان است مخصوصا
 فرساده از ماریس آورده بودند - کنار حوب حواید - کنار
 در حوسبگی است مدلع گرائی گرفته ناندن آمده بود دیگری
 هم بود (النای) نام از اهل (کامادای سکی دسا) کنار حوب
 حواید - کارهای حوب کرد - بالاحره رساله رقم مرول

چهارم و ششم ربیع الثانی

امروز بعد از چهار رقم ساع و حسن حمام الساعله و بصرمالدوله
 ما من در کالکه به تن حشمها وعمره هم مرا بودند -
 حوب دور نکسه بود کوحها حواید بود - همه مردم بوی
 حشمها و ناعها نگردن رفته بودند - حشمها هزار هر دنده سده
 که بوی حشمها حواسده بودند - مار کالکه ما را که میدیدند
 از اطراف دوند منآمدند هورا میگویند ه حلاصه راه دوری بود
 از کوحها و منامها وعمره عور کرده ما رساندم بدر باغ
 و حسن سده سده کالکه ریادی در باغ و کوحه بود معلوم شد

و رفتن نزدیک کورهائی آتش که خیلی گرم بود سوار کالسکه شده رانیدیم بعمارت اول که از پهلویش گذشته بودیم - هار را آنجا حاضر کرده بودند - تالاریست که صاحب منصان ری و بحری و توپخانه آجا هار میخورند - حای خوبی بود هار خوردیم - بعد آر هار سوار اسب صباح الحیر شده با پسرهای پادشاه و (دوک دکامیریدج) و سایر صاحب منصبان رفتیم بصحرائی که چمن بود رای مشق توپخانه - چندان هم وسیع سود - متحاور از بیست هار زن و مرد در صحرا و چمن برای نماشا ایستاده بودند - هفتاد عزاده (پسران پادشاه) توپ بزرگ و کوچک بود - ار قراریکه گفته اند این توپخانه تاره ار هندوستان آمده است و نار خواهد رفت - توپچیها و صاحب منصان خوش لباس بودند - توپهای انگلیس مثل قدیم است از دهن ^{سفر} ناسمه پر میشود - مثل توپ کروپ از عقب پر نمیشود - توپخانه سواره پیاده ار حضور گذشته بعد دوباره یورتمه آمدند - بعد دوان دوان آمدند - بعد مشق شلیک کردند - یکی ار توپهای نه پوند را هم مابینکش کردند - بعد سوار کالسکه شده ار همان راهی که آمده بودیم برگشتم بمنزل - شب را باید انماشا حاه برویم - رخت پوشیده نارامیر آخور پادشاه که مرد عاقلی است (ولردشامیرلان) نکالسکه

سهر که اعلیٰ فصاحت بود و کینه و عمله که همه از دود دغال
 رویان شده بود گدازه با رسیدن حصه و سهر (وایح)
 که جای سوار معتبرست و سربازان سواره و ساده دواب
 انگلس همه در آنجا کفار رودخانه (نامر) واقع است (دول
 دکامردج) و (ترس الفرد) و (ترس ارنور) حوال (وود) امیر بونجابه
 و حاکم نظامی (وایح) و سایر سرکردهای بونجابه و پیاده و غیره
 همه با استقبال آمده و حاو ما افادند - ما با کالاکه راندم رای
 بماسای کارخانجات حلی راه از کوحه و ترور عور سد حمت
 رمادی بود - طرفین راه هورا مکشیدند - مردم عارف مکرم
 ما رسیدم بکارخانجات ساده شده بوی کارخانجات رقت - حال رسم
 اسب بوم را با قالب میرید - آهن بیه را با اسبی که
 دارند آوازه میکنند هر انداز که بوب بخواهند صد آران بکارخانه
 دیگر برده بر حکم بشار گنارده ^{دور} سار داده مکوشد و
^{بسی} خوش ^{بسی} میدهد بوب می شود - گفتند اسطور اعتبارس مر است
 بك بك کارخانجات را دیدم حلی بوب حاندار نمکند حلی دیگر
 میرید و حلی سوراخ نمکند حلی حکم مرید بوبهای رماد
 بی صرف ددم در حوال کارخانجات گدازه و کالاکه و اسب رمادی
^{دور} دیدم ^{دور} حله حله همه انگلس اعصاب - صد از گردن ها

ولمهد طرفین ما بسه - سارن همه اساده بودند (لردمر)
برمان انگلیسی خطه از روی نوسه در پهن و رود ما و دوسی
و اتحاد دولتی انگلیس و ایران حواص - همان را برمان قاری
حک رده وری از ارا بدست قاری دها دادند - بعد از اتمام
فریر (لردمر) صدر اعظم همان قاری را با صاحب تمام
حواصد - ما هم جوانی دادم (لارنس) صاحب برمان انگلیسی
رحمه کرد - بعد از آن مجلس سلام منتهی شد - بدست هرکی
فامی از مطلقه مداد داشت تاوری که در آن اسم نوسه بودند
دادند که هرکی ما هرکی ملل دارد بر صد آنها شوند -
حنه طلایی هم مکس کردند - بعد مجلس رفعت شد - من
در همان حاسه پاسا منکر دم - هر دو ولمهد مارها و غیر
همه مرصاعدند - بعد از اتمام رفعت مار مارو داده بروحه
ولمهد انگلیس رقم برای (سوپه) که سام بعد از نصف است
از تالارهائی بررگ و ماها و راهروهای ریاد که همه عاو از
مرد و رهائی خوشگل بودند و انواع گلها و درجها که در
مکوره کاسه در آنها و اطافنها گنباسه بودند گدسه رقم سالار
بررگی که در (سوپه) را حیده بودند - قرب چهار صد هر سر
سفره بودند شخصی از اهل (سنه) که مات (لردمر) بود عاب سر

حوب و موره ^{مور} اسامحه دارد - سن بادسپاه ^{بادسپاه} عمامه سال است -
 اما سطر چهل ساله میباشد - سوار ^{سوار} سپاس و حوس صورت
 هستند است را در خانه (لردمر) حاکم سپهر قدم لندن مهمان است
 سنی و (سوپه) هستم ^{هستم} است را سوار کالکه سده را قدم از
 عمارت ماتا مرل (لردمر) ملک فرستگ تمام بود همه طرفین راه و
 کوچه آندرون ^{آندرون} و مرد ^{مرد} بود که حساب میبایست - همه هورا
 میکنند - منهم ^{منهم} مصل ^{مصل} نامه عارف منکر دم - همه کوچه ها از
حرا ^{حرا} گار ^{گار} روس است - علاوه بر آن نامه و عر حایا
 روسی الکتریسنه کوچه را مدل روز روس کرده بود - مسی
 حراهای گار سکلهای ^{سکلهای} مختلف مالای حایا ^{حایا} و کوچه و عر در دست
 کرده بودند - سپر ^{سپر} و کوچه ^{کوچه} را آن به بودند - از عمارات
 عالی و دکاکی رمد ^{رمد} مرعوب ^{مرعوب} و مندانگده ^{مندانگده} دادا ^{دادا} دروار ^{دروار} (سنه)
سدم ^{سدم} - سپهر ^{سپهر} قدمی ^{قدمی} لندن ^{لندن} که (لردمر) حاکم مس ^{مس} (سنه)
 است دیگر اختیار ^{اختیار} سپر ^{سپر} و علا ^{علا} مادر ^{مادر} سپهر ^{سپهر}
 حاکم مادر ^{مادر} و محل ^{محل} مسور ^{مسور} سپهر ^{سپهر} دارد و اگر امری اهل ^{اهل} اقتصاد
 به اس ^{اس} مسی ^{مسی} که گیریه ^{گیریه} مسی ^{مسی} آن محل ^{محل} است رجوع ^{رجوع} منسود ^{منسود} - او هم
بورر ^{بورر} دادا ^{دادا} رجوع ^{رجوع} منکند ^{منکند} - مسی ^{مسی} این ^{این} سپر ^{سپر} هست ^{هست} هر ^{هر} است
 همه حوایای ^{حوایای} حوب ^{حوب} الاس ^{الاس} مسی ^{مسی} - اهالی ^{اهالی} سپر ^{سپر} رمد ^{رمد} از ^{از} اس

مسافر بنده

بهشت طرفین خیابان دوخته‌های اسبوه بلند همه گل‌های بزرگ آبی رنگ و قرمز و غیره داده بود از حسن خررهمه اینقدر باصفا بود که فوق آن تصور میشد - رسیدیم دریاچه آبی بزرگ - زن و دختر ریادی دور دریاچه بودند - از دریاچه گذشته عمارتی کوچک بسیار باصفا رسیدیم که مال پادشاه است - آنجا پیاده شده قدری میوه خوردیم - شاهزاده‌ها و غیره همه آمده رقتند سر راه آهن - ما سوار قایق شده رقتیم آن طرف آب - جمعی از زن و مرد بودند - قدری روی آب ایستاده رقتیم - مویه کوچکی از کشتی حمکی ساخته بودند بیست و چهار توپ قدرت رسورک داشت - نوی آرا تماشا کرده آمدیم بیرون - ما قایق نار رقتیم عمارت سوار کالسه شده از راه دیگر که نار همه چمن و خیابان و آهوی ریاد بود رقتیم به (ویدرور) و از آنجا کالسه بخار بسته را ندیم برای شهر - جمعیت مثل صبح ایستاده بودند - تعارف ریاد عمل آمد تا رسیدیم عمارت (ویدرور) - بسیار قدیم است و از خارج چندان زیبت ندارد شبه بابیه قدیمه است که از سنگ ساخته اند - و سنگهایش قدر آجر است - يك رح برگی دارد و چند رح کوچک بلند - اما میان عمارت بسیار با ربت و تشنگ و بر اسباب اطاعتها تالارها دالاهای بسیار

خودسان وقتند قدری آنحالستم سواره نظام رده بوس خاصه با
 لك قوح در میدان كوچك حاو صر اسناده بودند سوار سواره
 حوب و پیاده مزار است - فسون انگلیس اگر چه کم است اما
 سوار حوس لباس و با نظم و حوس اسلحه و حواتهای سوار
 قوی دارد - موریکان سوار حوب مردمداد خلاصه حیوانات
 مریخی حاو صر است که طولش یکمترستگ است - و طرفین
 آن دو ^{دو} ^{دو} ^{دو} درخت جنگلی که قوی سر سوار بلند است
 رمن همه حن است و گل و سر آمدن نامن سوار کالکه سده
 ماسدو اعظم و (لردموری) مهماندار از حیوانات آدم ساری هم
 نکالکه ^{سه} ^{سه} ^{سه} عاف ما میآمدند در و مرد ریاد و رهای حوسگل
 و بچه و برک از اهل خود (ویدرور) سر راه بودند و در حیوانات
 ها سواره پیاده با کالکه می گشتند - حلی باسا داس با قدریکه
 رقت جمع کم شد - آهوی ریادی مثل گله گوسفند قریب
 هزار آهو در حنبا و حناباها ول کرده اند دسه دسه منحربند
 و از آدم حندان وحیب داشتند - کسی هم عنواند آنها
 را ^{ادب} ^{ادب} ^{ادب} کند - فی الحقیقه آهو شب بلکه ماین مرال و آهو
 و سوکا حواتب ^{سوار} ^{سوار} ^{سوار} حوب - خلاصه حیوانات و درخت و
 حن اسما ندارد دو فرساک رمن از حیوانات دیگر گدستم مثل

و گفتم همین بد حوراب را بقدری محترم خواهم کرد که همه
 نژای تحصیل آن مت نکشید - این شد که آنرا نشان اول دولت
 قرار داد - سوای پادشاه انگلیس که رئیس اداره این نشان است
 و شاهزادگان انگلیس و سلاطین خارجه باحدی این نشان داده
 نمیشود - و عدد حاملین ^{مسلک} نشان هم از داخله و خارجه زیاده از
 بیست نفر نباید باشد -

'' خلاصه نشان را با احترام تمام گرفته نشستیم - منم نشان و حایل
 (آفتاب) مکلل بالماس را با نشان تصویر خودم پادشاه انگلیس
 دادم - ایشاهم با کمال احترام قبول کرده بخود زدند - بعد بر
 خاسته سر میز رفتم - سه دختر پادشاه و یک پسر کوچکی که
 هنوز از پیش ایشان حائ نمیروند - اسمش (لیوپولد) است نشسته
 بودند - این پسر امروز الی گار باستقبال آمده بود - بسیار حوا
 خوشگلی است لباس (اکوسی) پوشیده بود - وضع لباس (اکوسی)
 این است : زنوها الی را مکشوف ^{مکشوف} است - یک دختر شانزده ساله
 پادشاه هم همیشه در حائ ایشان است - هنوز شوهر ندارد -
 دو دختر دیگرشان شوهر دارند - شاهزادگان و صدر اعظم و
 (لرد کرانویل) و غیره بودند - نهار خورده شد - میوهای خوب
 همراه بود - بعد پادشاه دست ما را گرفته باطاق راحتگاه برده

فَسْكَ که ردهای اسکال خوب داس گدسه داخلِ اطاقِ مخصوص
 سده روی صندلی نسیم - مادساره اولاً دو معلقان و حدام
 خودسارا معرفی کردند - ما هم ساهرادها و صدر اعظم و عیره
 را معرفی کردیم (لرد سامرلاند) که ورپر دربار مادساعتت سان
 (راربر) مکلل نالاس را که رانید معروف و از راهلی
 سار مصر انگلستان است برای ما آورد - مادساره رحاسه مدس
 خودسان سارا ماردید و محالسان را آنداحتند - حوراب سد بلند
 را هم دادید - داسان ان سان از فراریست که در دبل پوسته
 مسود

مورحن را دولت سان موسوم به (راربر) که (ادوارد) سوم
 مادسام انگلستان در سه هزار و سصد و چهل و ه عسوی در
 مصر (ویدرور) احترای نمود دو عند اس - یکی آنکه سیاد
 دج (گریسی) که (واب) حرم مادساره فراسه را سکت داد ان
 سان را احترای کرد - دیگر اسکه دریکی از محالسان ماله حوراب
 سد (کتس دوسالسنوری) معسوفه (ادوارد) افاد اسباب خند حصار
 سده بود مادساره از کمال عرب و علاقه که ما او داس حوراب
 سد را ر داسه ان عارب را ادا کرد - "منصح نادکسکه حال
 بدکند" که هر عارب الحال درسه سان رانید سن است -

محب معقوله دارد و حانه اش خوست - جمعیت ریادی بود -
 در تالار طولانی روی صندلی نشستیم - رها و شاعرانهای انگلیس
 و شاهزاده هندی نواب ناظم بنگالا هم با بفرش بودند - دو سال
 است برای امری آمدن آمده همین جا مانده اند - نوّه تیبو صاحب
 معروف است - خلاصه رقص تمام شد بمنزل آمده خوابیدم

❦ بیست و چهارم ربیع الثانی ❦

باید رویم به قصر (ویدرور) که مقرّ اعلیحضرت (ویکتوریا) پادشاه
 انگلیس است - با کالسکه بخار یکساعت مسافت است * خلاصه
 رخت پوشیده با صدر اعظم و (لرد مورلی) سوار کالسکه شده رقتیم
 جمعیت ریاده ارحد سر راه و طرفین راه ایستاده بودند - آنقدر
 کالسکه بود که حساب نداشت - از خیابان (هاید پارک) و شهر گذشته
 رسیدیم نگار داخل کالسکه بخاری شدیم - کالسکهها بسیار اعلی و طرفین
 کالسکه یک پارچا^۱ از الور بود - از حاهای آناد و صحرآ و چن
 گذشتیم تا قصر (ویدرور) از دور پیدا شد - مثل قلعه چهار
 رحی سطر می آمد - ردیک رسیده پیاده شده سوار کالسکه
 اسی شدیم - جمیع مانزمین^۲ ما هم بودند - پای پاه^۳ قصر پیاده
 شدیم - اعلیحضرت پادشاه تا پای پله استقبال کردید - پائین آمده
 دست ایشان را گرفته بارو داده رقتیم بالا - از اطاقها و دالانهای

(مسوئست) ا ا ا ا (اوسریا) مرد پیر عاقلی و بررگست ساها صدر اعظم (نمه) بود از اهل (آلمان) است سفر فرانسه (کت دارکور) از محلی فرانسه است سایر هم بودند سفر دول (رانوں) هم اعما بود نواب راجه دول سنگ سپر ریجیت سنگ معروف هم بود - مت سال است در لندن است - مواج ریادی دول ماو مندهد - حوان حوس جسم و اروسب - ریان انگلی حریف مرید - حواهر و مروارید ریاد بخود رده بود - ساهراده هند است مدار روسی آنها کل وررای انگلیس که حالا از دهه (ویک) هستند (لرد کراتویل) وریر خارجه (لرد گلاوسون) صدر اعظم (دول دارگنل) وریر هندوستان و سار وررا و معبرن همه محصور آمدند حلی ما (لرد گلاوسون) و وریر خارجه انگلیس حریف ردیم - سد آنها هم رفتند - بها ماتدم - عمارات مالا را هم گسب عجب عمارت - اسکا و ردهای سار حوت دارد - سب عجب سام خانه و لمبه دعوت شده بودیم که از آنها هم خانه (دول دسورلند) که از محای انگلیس و سالی یک کرور مداحل دارد روسم که عاقل روس است - رقتم خانه و لمبه سام خوردیم - ساهرادهای ما صدراعظم و عبره وررای انگلیس و لمبه روس رهای مردو و لمبه بودند مدار سام روس خانه (دول دسورلند) و

رفتم دیدن (برس الررد) که ما - (مدله کده، رورج) است. حانه نوهم
 بسیار خوب است - سرمرالها و شکارها و سرریلی که در دمانه
 افریقیه شکار کرده ما انواع مرغهای خوش مزه و شاک خشک کرده پشت
 شیشها و غیره پیاده بود. اسبب شکار هم بود (برس نوور)
 نبود. رفته بود عشق انواع ار آک. به حانه (دوک دکامبریدج)
 بر عموی پادشاه رفتم - حانه خوبی داشت - سببالار کل فشیون
 انگلیس است مخصوص توشاه و سید خانه. مرد پیرست اما مایه و
 قوی هیکل سرح و سبب بسیار خوش مزه است. مرد معتبرست -
 قدری صحبت شد. رفتم حانه حوامر همین (دوک دکامبریدج) که زوجه
 (دوک دنک) است که یکی از شاعران و نغمای (آلمان) و جوان بسیار
 خوبست. سبیل کمی دارد و خوشک است حانه و باغ خوبی دارد. که
 از دوات داده اند * خلاصه چون وقت آمدن سفرای خارجه و وزرای
 انگلیس محصور بود رود رحاسته آمدم مرل - رحت پوشیده
 رفتم ستالار بالای عمارت - همه شاعرادهای ما و صدر اعظم
 و غیره بودند - ایشیک آقاسی ناشی پادشاه ما همه - مرا آمده ایستادند
 یکان یکان را احوال پرسیدیم - ایاجی کبیر روس (بارون
 روف) مردی پیر و حال سی سال است در لندن ایاجی است -
 (مسیوروس پاشا) ایاجی کبیر عثمانی از اهل یونان و مرد معتبرست -

و از عتب جن يك اندازه رنده شده مرورد بوی عراده در ماحه
 طبیعی بنار حوی با کسی و قاق برای عرج دارد - حند حادر
 بنار حوب رده اند - در هر گونه باغ در حهای جنگای
 بنار قوی و گلهای بنار حوب و طاوس ریادی آغا بود -
 يك درگاه بوی جن را معرفت خلاصه بنار کیلی وجه بودم
 س را رود حواسم - بادساز درهصر (وسدور) هستند که س
 فرسك الی سهر مساف دارد - اما ماراه آهن در بم ساع
 مرورد - در روی ماها و بوی عمارت سراماران پیر انگلس بالاس
 چهار صد سال قبل ارس از عهد (الراب) ماكه انگلس استاد
 بودند - لاس عجبی است

چهارمست و سیوم ربیع الثانی

صبح رحاسم - امروز بدین بواب ولعهد رقم - راهی
 حیدران دور بود - خانه حوی دارد - هفت هفت طفل بنار
 سحر دارد روحه ولعهد دحر ناسا (دائارل) و حواهرین
 ولعهد (روس) است ولعهد (روس) و روحه اسار هم آغا بودند
 حاد روز است برم بدین آمده و يك ماهی هم چه اهند ماند
 خلاصه قدری سیم میحیبت شد - همه سانی عمارت از دیوارهای
 اطراف و عمره اسکان سکار و یوس بر و عمره بود
 خلاصه و سنامه

میگویند - زینهای بسیار خوشگل دارد - محلات و نزدیکی
 و وقار و تمکین از روی زن و مرد میریزد - معلوم است که
 مات بزرگست - و مخصوصاً خداوند عالم قدرت و توانائی و
 عقل و هوش و تربیت بانها داده است - اینست که نمائندگی مثل
 هندوستان را مستخر کرده - و در پیگی دنیا و سایر جاهای عالم هم
 متصرفات معتبره دارند - سربازهای بسیار قوی و هیكل خوش لباس
 سوارهای زره پوش خاصه بسیار قوی و حیوانات خوش لباس
 بودند - مثل سوارهای روس اسبهای قوی خوب اما عددش کم است
 چهار فوج است - هر فوجی چهار صد نفر - باین تفصیل نصف
 راه که آمدیم باران شدیدی آمد - مردم را سراپا تر کرد - منهم
 خیلی ترشدم - اما سر کالسکه را گفتم پوشیدند - صدر اعظم
 و (لرد مورلی) سرشان باز بود المیره ترشدند - تا رسیدیم عمارت
 (بوکنگام) که منزل ماست پیاده شدیم - این عمارت منزل شهری
 پادشاه است - عمارت پست بسیار عالی و بزرگ - ولیعهد و سایر
 شاهزادگان همراهی کرده ما را بردند عمارت - همه همراهان ما هم
 در این عمارت منزل دارند - باغ بسیار وسیع باصفائی در خاو
 عمارت است - چمن بسیار خوبی دارد - خیلی خوب اصلاح
 کرده اند - اسباب دروگری دارد مثل عمارت که اسب میکشد -

ستوم بوده هم آنجا فوت شده است - برس هم آنجاست -
 کالکه بخار طوری شد مریب که امکان بدست کسی حائی را به
 شد - از بس شد مریب از عزاده آتش در آمده يك کالکه
 سوخت - کم مانده بود که همه بسورد - کالکها را نگاه دانه
 آمدند باین خاموس کردند درست شد - دوباره راه انادیم تا رسیدم
ماول سهر (لندن) دیگر آمادی و جمعیت و زرگی سهر و
 کرب راه آهن که عالی‌الانصال کالکه از هر طرف عور و مرور
 میکند و از دود کارخانه و عره میتوان سرح داد - ما از
 روی بب مامها ^{معین} مراندیم * خلاصه رسیدم نگار اسلادیم -
 باساحی و جمعیتی رانده از حد نظام انگلس سواره دره
 بوس خاصه بواب ولسمند انگلس معروف به (برس دوکال) همه
 و دراه و اعیان و اسراف حاضر بودند - ساده شده من و
 ولسمند و صدر اعظم و (لردمورلی) مهماندار بکالکه رو ماری
 سه راندم - طرفین راه و مامها و مالاخها مارا از رن و
 مرد و عه بود - بشار اظهار خوشحالی میکردند - هورا
 میکنند - دسپال بکان میدادند - دست مردد * خلاصه مریکه
 عمره می بود - من مامل با سر و دست عارف میکردم - جمعیت
 باساحی ایها بدست - جمیع آن - را مجاور از دست کرور

اعظم و وزیر خارجه را انگلیس و پش خدمت باشی در پست انگلیس
 بشنیم - بسیار کالکمی خوبی بود - هیچ - چیزی و اولها
 دیده شده بود - آمدن جاده قدیمی رفیم و در پست که در
 کرده بودند براده شدیم - من رفتم با ملای کورجکی - حکم دادند
 که چندی بود ایا بود دیده شد - بعد که تمام شهر (دو روز)
 اطلق حاضر کرده است باید بخواند - رفتم سالاری ملای پاد
 باندی استاده همه شاهزاده و اعیان انگلیس و شاهزادهها و سایر
 نوکرهای ما بودند - حکم اطلاق را مودلا خواند - بسیار تعریف
 و تمجید از ما بود - ما هم جواب دادیم - (لاریون) ما انگلیسی
 بیان کرد - مردم دست میزدند - بعد برگشته رفیم سرسار -
 همراهان همه بودند - عدای گرم بنجته و میوه و غیره آوردند
 خوردیم - بعد رحلت ما همه اشخاص در کالک بهارستان
 را دیدیم - همه جا از اهل کوه و دره میرفتم - از توانهای متعدد
 گذشتیم - که دو تایی آنها اندر راج فرسنگ و بسیار تاریک و
 خفه بود - رهبر انگلیس هیچ شایستی سایر رهبرها ندارد -
 جنگل زیاد دارد درختهای قوی آبادی متصل رراعت زیاد -
 معمول انگلیسها معروف دیاست ضرور سوختن است - از
 نزدیک قصبه و آبادی (شیرامورست) گذشتیم - که مقر (پایون)

است و سنگس سهند رنگ مثل معدن گچ است • خلاصه کتی
 رسیده بدر (دوور) سکوی سنگی طولانی ساخته اند تا کسی
 در بدر از موج و طوفان محفوظ باشد - خیلی بوی دریا آمده
 است - مالای آن زن و مرد و حاشما و عجا و افواج و سوار
 بنار بودند - اعما اسادم - سرهای اعما محضرت ماساه انگلستان
 ما وریر دول خارجه (اررد کراویل) واعنان و اسراف لندن همه
 آمده بودند - سر وسطی ماساه (دول ادوماورع) و سر ستمی
 (برس آرنور) بر سر برف آوردند - سرهای ماسا وریر خارجه
آیک آقا سی ماسی ماساه که مردی معتبر و هم من خدمت
 ماسی است بوی کئی آمده - رقیم بوی اطان به صاحب
 کردم - ما مارها را از کسی بردند برون - سر دومی ماکه
 حوان بنار حرسروی ماند است - جسمهای راع و مدری
 رسی دارند - قدس حیدان ماند است - من ماند است و
 من است سال ماند - سر سومی که از او کو حکر است
 مدری روان مار بکر و جاء اس کمر است - استک آقا سی
 ماسی است (اورد سدی) مرد پیری بوی منه است •
 خلاصه بر حاشیه از اسکله بالا رفتیم - اردحام و جمعت عربی
 بود - سوار کالکه خار سدم - من و سرهای ادساه و صدر

نهار خوبی داده بودند - از سدر (اوستاند) الی (دوور) که اول حاک انگلیس است بجماعت راه است - و این دریای مانش بطوفان و موج زیاد معروف است - اما الحمدلله تعالی دریا بسیار آرام مثل کف دست بود - احوال احدی برهم نخورد - مثل سیاحت روی رود حاه بود - از عقب سرما سه کشتی ردیف میآمد - دو کشتی زرگ حاکی رره پوش هم یکی دست راست ما دیگری دست چپ برای احترام می آمدند - گاهی توپ می اداختند - قدریکه رفتیم کشتی دیگری آمد که دو رح و در هر برچی دو توپ داشت - رح را هر طرف که می خواستند میگردانیدند - این کشتی هم آهن پوش است - گفتند زور پیچ هزار اسپ دارد - دیواره کشتی هم چندان از دریا بلند تر بود می گفتند گلوله توپهای این کشتی کشتیهای دیگر را خرد میکند - دو سه تیر از توپهای آن اداختند - بسیار صدا میکرد - کشتیهای تجارتی و غیره بسیار آمد و رفت میکردند - تا نزدیک شدیم بسواحل انگلیس - کوه های کنار دریا پیدا شد - کشتی حاکی ریادی باستقبال آمد - همه توپ انداختند - روی دریا از کشتی و قایق و کشتیهای بحار زرگ که بررگان و بحای انگلیس در آنها نشسته بتماشا آمده بودند پر بود - کوه های ساحل چندان بلند

و کارگذاران (اوسان) به حضور آمده بطلب ریاضی کردند بعد ساده
 شده از اسکله داخل کسی اعانه حضرت نادرشاه انگلستان سدم
 که موسوم به (ویریلان) است (لارسون) صاحب و انگلستان که
 همراه ما بودند معری و راهنمایی نکردند - امثال معسر کسبهای
 انگلستان که موسوم به (ماله کلنول) است و صاحب
 حرار قطب شمالی حدس دفعه رفته و مرد معروض باسقبال
 آمده در کسی بود - صاحب مصلان دیگر محری هم زیاد
 بودند - رستم باطای مخصوص خودمان بسیم - کسی بسیار
 سدرو حوییت - صدر اعظم با علمای حاکم و بعضی دیگر
 در کسی ما و شاه رادگان و سارس در دو کسی دیگر که مثل
 هم کسی بود بودند - حلی ماسلر سدم تا بارها را آوردند -
 و همراهان حاضر شدند - من بواسطه کمال با طای مانس رفته
 قدری اسراحت کرد بعد آمدم بالا - روی مرما مایه های خوب
 بود - های سار اعای انگلستان و سار سار سار خوب
 ما و ور که در سار خوب حریر کوچکی هم بود سار
 سارس این مایه ها را کلا در گرجانه مل ماورد - و سار آنها
 سار گراب - مایه نکه - اگر روایت و مراد سار بدهد -
 و سار عالی و سار حلاسه و سار ساری - مرما را

منتخب از روزنامه سفر فرنگستان اعلی حضرت
شاهنشاه ایران سلطان ناصر الدین شاه قاجار که
در سال ۱۸۷۳ میلادی اتفاق افتاد

بیست و دوم ربیع الثانی سنه ۱۲۹۰ هجری

صبح رود ناکسالت بجوانی شب از خواب برخاسته به تعجیل رخت پوشیدم بسیار سرد بود - اهل شهر هم هور خواب بودند - یکفوج ناموریکان آمده پای عمارت صف کشیدند - سواره هم بود - پادشاه آمدند - نکالسه نشسته از کوچها و خیابانها گذشته رسیدیم نگار - همان کالسمای پروری حاضر بود .. فوج سرمار ناموریکان وغیره بودند - با پادشاه وداع کرده نکالسه اشسته را دیدم از مملکت (فلاندر) عبور شد - همه حا حلکه آبادی سزه چمن باغ و گل است - اینجا بران (فلمنگی) که (هولاند) باشد حرف میزند* خلاصه رسیدیم به بندر (اوستاند) بخارنگاه معتبرست - کشتیهای زیاد بود - شهر آبادست - از (بروکسل) تا اینجا سه ساعت کمتر راه بود - کالسه بخار امروز جیل تند میرفت - مأمورین (لژیک) مرخص شده حاکم

منتخب

از دو رنانه سهر

فرنگستان اعلیحضرت

شاهنشاه ایران سلطان ناصرالدین شاه

قاجار که در سال ۱۸۷۳

میلادی اتفاق

افتاد

خدمهٔ صاحب

ملیحهٔ ار

مسافرت نامه حب مکان اعلاحضرت شاهنشاه ایران
ناصرالدین شاه قاجار - و تاریخ سالان - و سرگذشت
مالعانه شخصی در بلوای هدوسان

حسب الاحاره

حکومت علیه هد برای امتحان

(هائیر استندرد)

در لسان فارسی معرر و معین گردید

کتابخانه ۵۱۹ع

خانهٔ موقوفهٔ

